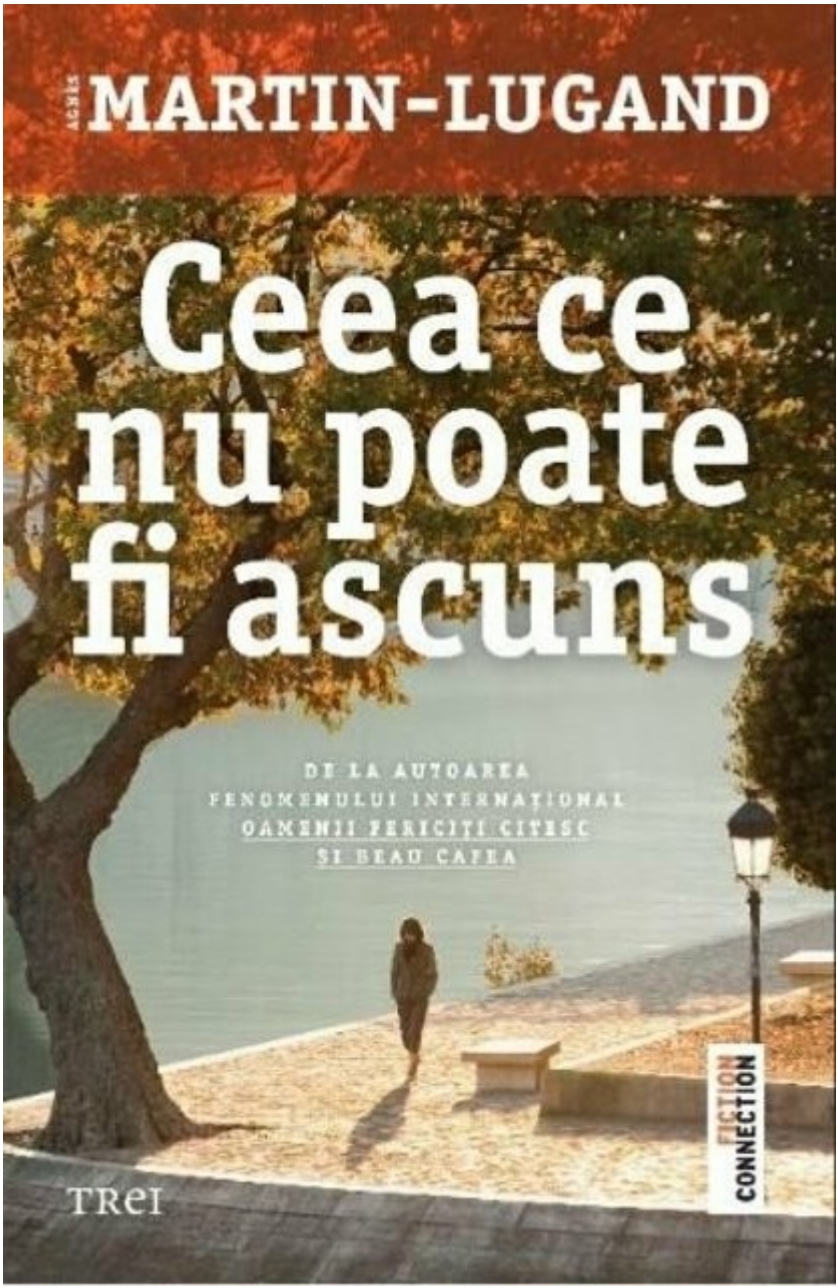
AGNÈS
MARTIN-LUGAND
Ceea ce nu poate fi ascuns
DE LA AUTOAREA FENOMENULUI INTERNAȚIONAL OAMENII FERICIȚI CITESC ȘI BEAU CAFEA
FACTION CONNECTION
TREI

AGNÈS MARTIN-LUGAND

CEEA CE NU POATE FI ASCUNS

Traducerea: Ela Negreanu
Titlul original: *Une évidence,* 2019

Editura TREI, 2019

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2020

Pentru Guillaume, Simon-Aderaw
și Rémi-Tariku, întotdeauna…

Mereu sfârșim prin a deveni un
personaj în propria noastră poveste.
– Jacques Lacan, *Écrits*, volumul II

Și plămânii, și inima lui aveau nevoie
să respire aerul din largul mării.
– Bernard Simiot, *Ces messieurs de Saint-Malo*

1

Un 31 decembrie ca oricare altul. Un reper în cursul anului. Petrecere șic la Paul. Perfectă, de bun-gust, amuzantă, de mare finețe, fără tam-tam și fără confetti. Extraordinară, ca de obicei. În afară de mine, Paul invita întotdeauna persoane care nu se știau între ele și pe care el însuși de-abia le știa; simple cunoștințe care petreceau doar o noapte împreună, după care nu aveau să se mai vadă niciodată. Asta îl amuza, îi stârnea interesul. Așa se manifesta latura lui burghezo-boemă refulată, îl ironizam eu periodic. Avantajul îl reprezenta lipsa de miză a celor câtorva ore, fiecare venea cum era, cum voia, fără idei preconcepute și fără presiunea socială inerentă vieții burgheze de provincie. Făceam cunoștință fără reticențe, fără așteptări speciale, fiindcă se presupunea că n-o să ne mai întâlnim, cel mult am fi dat întâmplător nas în nas prin oraș în vreo sâmbătă, la cumpărături.

Micul atu al serii, și asta mă bucura mult, era prezența surorii mele mai mari, Anna, și a soțului ei, Ludovic. Li-l prezentasem pe Paul la puțină vreme după ce-l întâlnisem și de atunci se înțelegeau tustrei de minune.

Pentru ei era o adevărată premieră că nu plecaseră să-și petreacă revelionul undeva la soare, după cum le era obiceiul, și că ne onorau cu prezența lor. Lucru care o angoasase enorm pe sora mea, hiperactivă, permanent în pragul unui *burnout* domestic. Totuși, ea voia să fie veșnic în mișcare. Ludovic își dorea un concediu în care „ca să nu facă nimic”, n-avea niciun chef să alerge la toate activitățile unde ea făcea înscrieri pentru amândoi. Așa că toamna trecută bătuse cu pumnul în masă. Oricât o iubea el pe sora mea, nu mai suporta s-o vadă agitându-se fără rost, îl epuiza. La peste cincizeci de ani și după douăzeci și cinci de ani de căsnicie, visa la puțină liniște. Spre marea mea mirare, sora mea tăcuse mâlc și nu încercase să parlamenteze.

Însă Anna, complet destabilizată, trebuise să compenseze cu ceva. Drept urmare, anul acesta, sărbătoarea Crăciunului fusese teatrul unor situații tragicomice: Anna invadase ceea ce până atunci reprezentase teritoriul rezervat mamei, adică organizarea marii mese în familie de la 25 decembrie. Nu le luase mult până să ajungă amândouă să se certe la cuțite, eu

însă avusesem grijă să mă țin cât mai departe posibil. Cu toate acestea, Anna ne pregătise niște sărbători demne de un film american dedicat Crăciunului. Să fie ocupată cu orice preț, acesta era crezul Annei. Iar de la Crăciun, nu-și mai găsea locul. Cei trei copii lor – tineri adulți –, odată tradiționala prăjitură mâncată și cadourile desfăcute, o șterseseră de-acasă pentru a scăpa de supravegherea mamei. Nu m-ar fi mirat ca ea să fi dat buzna în bucătăria lui Paul, el nu s-ar fi opus, mai ales că astfel evita să angajeze pe cineva care să se ocupe de preparative. Lui Paul îi plăcea la nebunie să primească oaspeți fără să fie nevoit să-și bată capul cu problemele practice.

Ar fi trebuit să mă bucur, să fiu în culmea entuziasmului, dar, în mod bizar, se întâmpla exact pe dos. Aproape că-mi venea să mă cuibăresc în pijama pe canapea și să mă ascund acolo toată seara, cu voluptate. În ultima vreme, mă gândeam des, chiar foarte des, la timpul care trece – prea repede –, la ce ratasem și la ce reușisem în viață. Împlinisem patruzeci de ani în anul care tocmai se încheia, momentul unui bilanț la jumătate de drum. Poate așa se explica starea mea… În consecință, pentru prima dată, nu aveam să-mi respect obiceiurile vestimentare. La revelioanele precedente, mă întrecusem pe mine însămi în originalitate, cu rochii colorate, când fanteziste, când stil vampă plină de glamour, doar pentru plăcerea de a mă amuza. Acum, aruncând o ultimă privire în oglindă înainte de plecare, un singur cuvânt mi-a venit în minte: *întunecat.* Eram îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, o Morticia castanie, în pantaloni.

Am reușit să găsesc un loc lângă donjonul Jeanne-d’Arc. Măcar nu trebuia să traversez tot Rouenul ca să-mi recuperez mașina. Paul locuia la ultimul etaj, care avea o sută cincizeci de metri pătrați, complet renovat, al unui imobil din susul străzii Jeanne-d’Arc. Nu făcuse niciodată pasul de a se instala într-o casă, își cultiva latura pariziană, i se părea liniștitor să locuiască la două străzi de gară! Dar nu era vorba decât despre un principiu, de altfel destul de ridicol, deoarece oricine îl cunoștea știa că nu va mai pleca niciodată să trăiască la Paris. Apartamentul era somptuos și, deopotrivă, extrem de sobru. Paul avea un gust foarte dezvoltat pentru lucruri frumoase, opere de artă și mobilă de design, dar nu mergea mai departe,

nu colecționa nimic. Cu câteva excepții: femei, mașini și nivelul vinului în paharele invitaților săi.

Șampania – de calitate – curgea în valuri, felurile de mâncare erau rafinate și absolut delicioase. Cucerirea lui Paul pentru seara aceasta era fermecătoare, chicotea un pic cam mult, dar o puteam scuza și oricum nimeni nu avea s-o mai vadă vreodată. Paul va petrece câteva nopți cu ea, o va duce și la alte dineuri, apoi ea o să dispară pentru a lăsa locul alteia, peste câteva săptămâni, maximum luni. Paul se plictisea foarte repede. De aproape optsprezece ani de când îl cunoșteam, îl vedeam trecând continuu de la o femeie la alta. La patruzeci și nouă de ani ai lui, asta devenea cam descurajant. Îl preveneam regulat în privința imaginii de fante bătrân care-l pândea tot mai serios, dar îi stârneam invariabil aceeași reacție: un hohot zdravăn de râs.

Singura umbră din peisaj era vecinul meu de masă. Când îl descoperisem printre cei douăzeci de invitați, o săgetasem imediat cu privirea pe sora mea, ea era negreșit răspunzătoare de această lovitură de maestru. Mutra ei fals inocentă îmi confirmase bănuiala. Dar mă abținusem să-i sar la gât. Nu ezitase să-și folosească jokerul – permisiunea acordată celor din anturajul apropiat al lui Paul de a aduce un invitat-surpriză – de care eu, una, nu profitasem niciodată. Anna însă nu se ferise s-o facă, pe pielea mea. Îngrijorată de celibatul meu, căuta mereu să-mi prezinte „pretendenți”, cum îi numea ea. Cel de față era un coleg de-ai lui Ludovic, îl cunoșteam prea bine. Tot văzându-l la ei la masă, mi se păruse simpatic, nu lipsit de farmec. Cedasem într-un final avansurilor lui cu doi ani în urmă. Spre marea mea nenorocire! Deși perfect ca prieten, se dovedise o veritabilă nulitate ca iubit. Era în afara oricărui nivel competițional, învingând fără drept de apel orice potențial rival. Sora mea nu pricepuse de ce pusesem capăt atât de brusc relației. Și citeam clar pe fața acestui cretin că îi șoptise că mai avea o șansă cu mine. Din când în când, întâlneam privirea circumspectă a lui Paul care-mi observase aerul descumpănit. Cu un gest discret din cap în direcția vecinului meu, am reușit să-l lămuresc cum stătea treaba, iar Paul a fost cât pe ce să se înece cu o scoică Saint-Jacques. Ca o gazdă perfectă, și-a

revenit imediat, dar nu a încetat să mă supravegheze cu coada ochiului.

După cum prevăzusem, Anna luase cu asalt bucătăria lui Paul. Când au trebuit schimbate farfuriile, mi-a făcut semn să merg cu ea. Am profitat de ocazie ca să iau o pauză de la avansurile insistente ale vecinului meu imbecil care, hotărât lucru, nu înțelegea chiar nimic.

— Ia zi, Reine… a început ea cu voce mieroasă.

M-a prins de braț, dând din cap cu un aer visător.

— Ce să zic? am mormăit.

M-am desprins de ea ca să-mi torn un pahar de vin roșu. La dracu' cu grija de a nu amesteca băuturile, aveam nevoie de un întăritor!

— Ce părere ai despre mica mea surpriză?

Am gratificat-o cu o privire urâtă și am ridicat mâna într-un gest de apărare.

— Ești mulțumită de tine?

Ea a aplaudat, convinsă că mă bucuram de combinația ei.

— I-a căzut falca când te-a văzut apărând într-o așa ținută. Nu știam că ai pantaloni de piele. Frumos! Cu tot negrul ăsta, nu ți se văd decât ochii verzi…

M-am holbat la ea.

— Pacoste ce ești! Termină imediat! Nu te mai amăgi! N-o să se întâmple nimic!

Expresia ei a trecut de la culmea entuziasmului la stupefacția deplină.

— De ce? Nu-ți face plăcere să-l vezi?

— Tu ce crezi? Îți amintesc că deja i-am dat papucii! Mersi frumos!

S-a bosumflat, vexată, și s-a apucat să stivuiască farfuriile.

— Ludovic m-a prevenit că o să-mi zici o chestie de genul ăsta!

Am izbucnit în râs.

— Îl ador pe cumnatul meu! Acum putem să trecem la alt subiect?

Ca o puștoaică nemulțumită că lumea nu-i satisface capriciul, Anna a scos un oftat adânc, întărindu-l cu o ridicare din umeri.

— În altă ordine de idei, ai nevoie de ajutor?

— Nu, a bodogănit sora mea.

— Deci mi-ai cerut să vin în bucătărie doar ca să afli dacă planul tău de petitoare funcționează?

A renunțat la atitudinea de divă ofensată și mi-a aruncat o privire amuzată, care m-a făcut să explodez din nou în râs. Sora mea n-avea pereche.

— Nu cred că funcționează!

M-am întors la locul meu la masă, mișcată de atenția surorii mele, care de fiecare dată făcea totul ca lumea din jur să fie fericită. Veselia ei era atât de contagioasă, încât până și vecinul meu a avut dreptul la cel mai frumos zâmbet de care eram în stare.

23:54. Atmosfera se încălzea treptat sub efectul combinat al bulelor de șampanie și al conversațiilor lejere. Nu era neapărat necesar să-i cunoști pe cei din jur pentru a sărbători împreună sfârșitul de an și a trăi momente agreabile. Lui Paul îi reușea întotdeauna acest tur de forță. Ajunsesem până la urmă să-l ignor pe tipul dezamăgitor de lângă mine. Însă, cu toată buna dispoziție generală, îmi verificam compulsiv telefonul, întrebându-mă dacă, în ciuda pronosticurilor noastre, o să primesc vești de la *el.* În ceea ce mă privește, îmi promisesem să rezist, nu voiam să-l deranjez. Am tresărit la pocnetul scos de dopul unei sticle de șampanie. În mod bizar, mă simțeam oarecum departe de euforia din jur, mă uitam la ceilalți ca o spectatoare, zâmbind larg, dar teribil de melancolică. Iar așa ceva nu-mi stătea în fire.

10. 9. 8. 7. 6. 5. 4. 3. 2. 1… Toată lumea s-a ridicat de la masă. Cuplurile se îmbrățișau. Iar vecinul meu, care evident era cam greu de cap, s-a apropiat de mine. Am reușit să-mi înăbuș un oftat de exasperare și să-i trântesc un surâs amărât, plin de ciudă.

— La mulți ani, Reine!

S-a aplecat spre mine și mi-a aplicat un sărut pe obraz, începând să mă strângă grosolan de talie. Am simțit vibrația mobilului în mână și m-am desprins repede.

— Scuză-mă, trebuie să vorbesc.

Nu i-am lăsat timp să rostească niciun cuvânt, îndepărtându-mă în grabă ca să răspund. El era. Se gândise la mine, nu mă uitase. Și totuși, căzuserăm amândoi de acord că n-avea rost să

încercăm să luăm legătura în cursul nopții. Îmi dădeam bine seama că el avea altceva de făcut decât să mă sune. Dar trebuia să cred că încă avea nevoie de mine și, în adâncul inimii mele brusc încălzite, mă bucuram.

— La mulți ani, comoara mea!

Nu auzeam nimic din ce-mi spunea, în preajma mea era prea mult zgomot, iar în spatele lui, răsunau urlete euforice. Am sfidat frigul iernii și am ieșit pe balcon.

— Mă auzi? l-am întrebat acoperindu-mi urechea.

— Mamă?

— Da, Noé, eu sunt.

— La mulți ani, mamă!

Am clipit repede ca să împiedic lacrimile de bucurie să mi se prelingă pe obraz.

— Mulțumesc… Te distrezi bine?

— Da! E super!

Din spatele lui răzbătea ecoul amicilor lui care cântau, râdeau unii de alții și îl strigau.

— Du-te, vorbim mâine. Ai grijă de tine, da?

— Promit!

Mi l-am imaginat dându-și ochii peste cap, cu zâmbetul lui irezistibil de seducător obosit de cicălelile mamei.

— Pupici, mamă.

— Te iubesc, drag…

Închisese deja. Mi-am frecat brațele încercând să mă încălzesc și mi-am scos pachetul de țigări din buzunarul vestei. Am aprins una și am fumat-o pe îndelete. Eram în culmea fericirii că-l auzisem chiar și numai două minute; acum voi putea să profit sin plin de petrecere.

— La mulți ani! mi-a șoptit Paul la ureche.

M-a cuprins de umeri cu brațul și m-a sărutat pe păr.

— La fel și ție, am răspuns.

Câteva minute au trecut fără ca vreunul dintre noi să schițeze un gest, pierduți în contemplarea orașului de la picioarele noastre; luminile, claxoanele, petardele, strigătele cheflilor ajungeau până la noi.

— Parcă n-ai fi aici cu noi astă-seară… a remarcat el. La ce te gândești?

— La multe și la nimic…

Nu puteam să mă exprim mai clar. În ultima vreme, unele dintre deciziile mele și mai ales consecințele lor răsăreau din trecut – mereu afurisitu' ăsta de timp care se scurge – și mi se așezau ca o greutate pe piept. Ba și mai rău, în anumite clipe îmi tăiau respirația. Paul știa, Paul simțea. Însă nu era locul și cu atât mai puțin momentul să discutăm. Anna a venit lângă noi și a schimbat o privire complice cu Paul. În chip de urare, s-a mulțumit să mă sărute pe obraz, iar eu i-am întors gestul.

— Îmi dai și mie una? m-a întrebat ea, împingându-mă ușor cu cotul.

— Singura pe anul ăsta? i-am replicat malițioasă.

— Nu strica petrecerea!

Am râs și ea s-a servit din țigările mele. Rolurile se inversaseră; în adolescență, eu scotoceam după ale ei, acum, ea șterpelea din pachetul surorii mai mici. Spre deosebire de mine, Anna îl ascultase într-un final pe tata, care ne îndemna să ne lăsăm de fumat, ca el. Eu eram singura din familie care încă rezista, în ciuda numeroaselor „Gândește-te la fiul tău, fata mea".

— Ai vorbit cu Noé? m-a întrebat Paul.

Zâmbetul meu imens le-a servit drept răspuns.

— Se simte bine? s-a îngrijorat Anna ca o mătușă protectoare.

Ca și mine, Paul și-a stăpânit râsul ironic.

— Noé are șaptesprezece ani și petrece cu amicii lui. Tu ce crezi, cum se simte?

— Oh, nu mă mai luați la mișto, nu pot să fiu altfel, am un gol în stomac de câte ori ei pleacă de-acasă.

Și-ți închipui că eu nu?

— Așa te iubim! am liniștit-o eu.

— Mai faceți mult opinie separată? ne-a retezat-o Ludovic care tocmai apăruse.

M-am desprins din brațele lui Paul și din răsfățul surorii mele și m-am repezit spre cumnatul meu cu care am schimbat o îmbrățișare de „la mulți ani".

— Reine, ai aflat că singura decizie a surorii tale pentru anul ăsta e să-ți găsească pe cineva?

Anna a pufnit în spatele nostru și nici Paul n-a rămas mai prejos.

— Încă n-am ieșit la liman! Se descurcă foarte prost!

— Eu am prevenit-o, dar știi și tu cum e ea când îi intră o chestie în cap!

Am râs la rândul meu și am continuat.

— M-a forțat deja să mă înscriu la sport, e mai mult decât suficient!

— O remarcabilă realizare, într-adevăr, a întărit Paul venind lângă noi.

— Dar tu când termini cu cinele tale de gogoman? l-am tachinat eu.

Ne-am dus în living râzând, și seara și-a reluat cursul.

M-am întors în căsuța mea de cărămidă de pe înălțimile Rouenului pe la 3 dimineața. Când Noé intrase la colegiu, ca să arăt că și eu crescusem, m-am aruncat în marea aventură a unei achiziții imobiliare. Mă îndrăgostisem de această clădire în care eu și Noé nea-m făcut cuibul. Semăna cu noi, un pic cam dezordonată, un pic atipică, nu foarte mare, dar noi ne simțeam bine în ea, aici eram acasă.

Eram frântă, mă dureau picioarele și aveam un început de migrenă căreia doar somnul i-ar fi venit de hac. Totuși, înainte de a mă trânti în pat, nu m-am putut împiedica să dau o raită prin haosul din camera lui Noé. Mă grozăvisem eu în fața surorii mele mai devreme, dar nu eram mai brează decât ea. Nu-mi plăcea când el nu dormea acasă, nu-mi plăcea să-l știu departe de mine, în ciuda celor șaptesprezece ani ai lui, în ciuda faptului că mă întrecea cu aproape două capete. Nu-mi plăcea casa goală, fără el, fără zgomotele făcute de el, fără pocnetul ușii de la camera sa, fără sunetul chitarei lui. Și totuși, asta se întâmpla tot mai des. Normal. Logic. Noé creștea, peste câteva luni urma să-și ia bacalaureatul și permisul auto. Îmi aduceam aminte cum eram la vârsta lui; aveam o singură idee în minte, să-mi iau zborul, să mă îndepărtez de părinții mei – pe care totuși îi adoram –, să-mi petrec timpul cu prietenii, să mă simt liberă. Noé se afla în această etapă a vieții și mă străduiam să-l las în pace, era rolul meu, în ciuda vidului pe care mi-l provoca. Asta înseamnă să fii părinte. Mă ferisem întotdeauna să fiu o mamă-cloșcă acaparatoare, deși faptul că-mi creșteam singură fiul mi-ar fi scuzat atitudinea, însă Noé poate n-ar fi suportat și ar fi simțit că se sufocă din vina mea. De aceea alesesem să-i ofer libertate, încredere și, mai ales, să mă

consider norocoasă. Complicitatea noastră ne permitea să rămânem apropiați, în pofida anilor ce treceau fără milă.

A doua zi dimineață, m-am trezit mult prea devreme. Așa păteam sistematic, îmi era imposibil să profit și să dorm până târziu, stăteam cu simțurile încordate când el lipsea de-acasă. Am râs de mine cât am luat un paracetamol și mi-am făcut o cafea. După ce-am ciugulit un așa-zis mic dejun, le-am dat alor mei tradiționalul telefon de început de an. În timp ce le povesteam despre seara precedentă, am primit un mesaj de la Noé care-mi cerea să mă duc să-l iau.

Doar ce oprisem mașina în fața casei unde Noé își petrecuse noaptea, ca o trupă de patru adolescenți nu prea în formă a și ieșit pe ușă. Cu siguranță, abia dacă dormiseră și răspândeau o duhoare de bere – fără a pune la socoteală amestecurile a căror compoziție nu voiam s-o cunosc – și de transpirație de-ți muta nasul. Am avut dreptul la un concert de „la mulți ani” și o serie de pupături înmiresmate de la toți prietenii lui. Mă bucuram de un oarecare succes pe lângă ei, nu-i deranja prezența mea pe teritoriul lor, văzând în mine o mamă mai cool decât ale lor, sub pretext că aveam cu zece ani mai puțin.

— Mamă, te superi dacă-i duci…

— Nicio problemă, dar, înainte de a pleca, puteți să-mi spuneți cu certitudine că ați lăsat totul în ordine la Bastien?

Nici nu îndrăzneam să-mi imaginez dezastrul. Pentru nimic în lume nu le-aș fi dat casa pe mână. Au schimbat o privire complice vrând să însemne că făcuseră tot ce era nevoie ca să repare stricăciunile și, mai ales, că nu era nevoie de nimic în plus. Tare, băieți! Am ridicat ochi spre cer, amuzată.

Am făcut-o pe taxiul vreo oră, în cele patru colțuri ale orașului, înainte de a ne putea întoarce acasă.

— Ți-e foame? m-am adresat unui Noé palid, după ce am ajuns.

— Nu chiar.

Mi-am ascuns cu greu râsul și i-am scurtat suferințele.

— Du-te și fă un duș, spală-te pe dinți și trage un pui de somn, cred că doar de-atât ești în stare deocamdată.

Nici măcar n-a încercat să se prefacă.

— Îmi pare rău.

I-am ciufulit părul lipicios.

— Azi te las în pace, dar vezi cum faci să fii în formă când cobori.

Mi-a aplicat un sărut pe obraz înainte de a urca scările.

— Mamă? Ne ocupăm de teatru diseară?

Zâmbetul meu i-a fost suficient. Înainte să-l răpună somnul, l-am auzit telefonându-le bunicilor și lui Paul cu care, ca întotdeauna, discuția s-a prelungit o veșnicie.

Spre seară și-a părăsit bârlogul ca să vină lângă mine pe canapea; totul era pregătit pentru ritualul nostru. Când era mic, meșterisem un panou mare, botezat *Teatrul lui Noé & mami,* care se dezvolta odată cu fiul meu. Trona pe placa de deasupra șemineului. La fiecare 31 decembrie și, de când petrecea revelionul cu prietenii, la fiecare 1 ianuarie, ne așezam amândoi să mâncăm clătite și să alegem fotografii, diferite suvenire, bilete de concert, de tren sau de avion, tichete de la curse, un cuvânt de apreciere de la un prof, lucrurile mari și mici care marcaseră ultimele douăsprezece luni, iar eu le aranjam pe toate într-un colaj. Anul acesta, alegerea noastră s-a oprit la biletul de la concertul Collectif Fauve, pentru care îl dusesem pe Noé la Paris, împreună cu patru amici de-ai lui; mă sacrificasem cu dragă inimă. Stătusem puțin mai departe și îi privisem cum se aruncă în mulțime; fusese perfect. Au urmat fotografiile din ultima noastră vacanță de vară în Creta, printre care una dintr-un *road trip* de o săptămână în doi, o alta dintr-un sejur la un club unde el urmase un curs de windsurfing și-și făcuse numeroase cunoștințe… opt zile în care abia dacă ne întâlniserăm. Am decupat și evaluarea primei sale disertații la filosofie, o minunată compunere în afara subiectului care-i adusese o notă de 4/20, o săpuneală magistrală din partea mea, precum și felicitările profesorului său pentru reflecțiile originale și promițătoare.

Cu fiecare an deveneam tot mai conștientă, dacă mai era nevoie, de extraordinarul noroc de a-l avea pe Noé în viața mea. Prețuiam atât de mult aceste clipe, fiindcă îmi permiteau să uit de grijile cotidiene, să-mi ignor greșelile, dar și zonele întunecate.

După ce-am ales și am lipit totul, Noé, țanțoș ca un păun, a luat asupra lui sarcina de a agăța panoul pe perete. De când ajunsese la vârsta la care putea să-l care singur, fără ajutorul meu, acesta era rolul lui și îl lua foarte în serios.

— Vii sa vezi, mamă?

— Vin.

Bineînțeles puteam fi mândri de munca noastră, dar cel mai tare mă emoționa să constat că Noé nu-și lua ochii de la panou. Totuși, nodul din gât îmi stăruia mai mult decât de obicei. Aveam impresia că eram aruncată în trecut. Pe măsură ce fiul meu creștea, pe măsură ce devenea bărbat, asemănarea cu tatăl lui era tot mai clară. Mi-a observat emoția.

— S-a întâmpla, ceva, mamă?

Nu vorbeam niciodată despre el. De vreo doi ani, Noé refuza să abordeze subiectul, fără explicații reale, convins că rezolvase problema. Mă împăcasem cu ideea, nedorind să răsucesc cuțitul în rană.

— Ai o privire ciudată, a insistat el.

— Păi, eu n-am dormit!

A rânjit ironic.

— Prea bătrână pentru petreceri?

— Te rog, arată puțin respect! i-am replicat râzând. Mă duc la culcare.

— Eu mai stau la televizor.

M-am apropiat de el și l-am cuprins în brațe ca să-l strâng la piept. El s-a lăsat în voia mea, iar eu am mai profitat puțin.

— Te iubesc, Noé, pentru totdeauna. Să nu uiți niciodată.

— Și eu te iubesc, mamă.

— Noapte bună!

I-am dat drumul, i-am zâmbit larg și m-am îndreptat spre camera mea. Nu m-am putut stăpâni să-i arunc o ultimă privire. Se trântise pe canapea, cu telecomanda în mână. Și, văzându-l așa, zâmbetul mi-a revenit pe buze.

2

În fiecare luni, îl duceam pe Noé la școală, era singurul moment din săptămână când îmi permitea să staționez în fața liceului Corneille. Orarele noastre coincideau, ceea ce-mi convenea.

— O zi bună! mi-a zis el, cu degetele pe mânerul ușii, gata să iasă din mașină.

— O să meargă bine prima zi de școală?

— Păi, da, am lucrat în vacanță.

Ce noroc pe mine că aveam un băiat serios! Mereu îi plăcuse școala, învățatul nu-i pusese probleme, de altfel, nici mie – nu făcuse niciodată vreo criză din cauza temelor. În schimb, Noé era incapabil să-și imagineze un plan oarecare pentru anul care urma, probabil nu era singurul. Cum nu existau motive să nu ia bacul, se gândea la facultate. „Nu contează ce facultate, mamă, o să văd după.” Mă cam deruta refuzul lui de a lua o decizie. El anticipase asta și i se destăinuise lui Paul înainte de a discuta cu mine. La Paul căuta mereu sfaturi avizate, știa că împreună cu el putea să ia în considerare orice, fără să se cenzureze și fără să stârnească reacții de panică sau exagerate, convins fiind că Paul ar deveni purtătorul lui de cuvânt în fața mea sau l-ar ajuta să vadă lucrurile mai clar.

Vizibil nerăbdător să-și întâlnească prietenii, se uita fix la mine prin afurisita aia de șuviță care-i cădea în ochi.

— Pot să cobor?

— Stai!

Mi se făcuse brusc teamă să-l las să plece. Simțeam că-mi scăpa. Tot mai mult.

— Ai chitară diseară?

— Ca-n fiecare luni! E vreo problemă, mamă?

Nu uitasem de lecția particulară, voiam doar să-l mai rețin. Deveneam prea sentimentală, nu era bine nici pentru el, nici pentru mine.

— Nu, nu. Totul e-n regulă. Hai, fugi!

Îl vedeam că se îngrijorează, căuta să-mi dea de înțeles, fără a îndrăzni să mi-o spună direct. I-am zâmbit cât am putut ca să-l liniștesc, trebuia neapărat să-mi revin. Se impunea să-mi ocup mintea cu ceva. Pe măsură ce Noé creștea, înțelegeam mai bine hiperactivitatea surorii mele, care se intensificase când copiii părăsiseră cuibul familial.

— Pa!

A trântit portiera. L-am văzut în oglinda retrovizoare cum a deschis portbagajul ca să-și ia de acolo rucsacul și chitara învelită în husă. Știa că mă uit la el, mi-a zâmbit larg, apoi a traversat îndreptându-se spre gașca lui. Cu casca Marshall atârnată la gât, cu aerul lui nonșalant și silueta deșirată de adolescent, Noé era formidabil. Am mai stat o vreme privindu-l cum își salută amicii într-un limbaj doar de ei știut, cum râde, cum se sărută pe obraz cu fetele. Printre ele, am observat una cu un aer timid. Noé nu-și dădea seama, însă fata era îndrăgostită de el. Fiul meu era popular, dar nu la modul ostentativ, nu făcea parte din grupul celor pe care-i auzi dându-se mari, nici al celor care caută celebritatea în cadrul liceului și încearcă să iasă în evidență. Nu pretindea niciun statut particular, voia doar să se simtă bine. Însă se număra printre cei pe care-i cunoșteai, cu care erai mândru să schimbi două vorbe sau să fii văzut. Mi se pusese un nod în gât, nu puteam să-mi dezlipesc ochii de la el, Noé se afla la locul lui în lumea lui, în largul lui. Trebuie să fi simțit instinctiv că încă eram acolo, fiindcă s-a răsucit și mi-a făcut un semn, parcă spunând „Mama, șterge-o!” Așa că i-am dat ascultare fiului meu.

Ca în fiecare luni, am ajuns prima la birou, încă melancolică la gândul începerii școlii și al trecerii timpului. Din fericire, îmi plăcea la nebunie munca în aceasta agenție de comunicare, la origine doar un studio foto. Intrasem aici pe ușa din dos, fără să știu prea bine încotro mă îndreptam, dar hotărâtă să-mi câștig traiul.

Când sarcina era la jumătate, îmi abandonasem studiile de arte aplicate la Paris ca să mă întorc la Rouen, la părinții mei. După multă muncă de convingere și crize, familia mă determinase să revin acasă. Mama plânsese, urlase la telefon, tata mă amenințase cu diferite pedepse ca atunci când eram mică, Anna venise ca să-mi facă valizele, secondată de Ludovic – deja soțul ei și tatăl copiilor – la volanul breakului lor. Nu suportam să stau în camera din copilărie, cu pântecul meu rotunjit bine. Și cu atât mai puțin să fiu o povară pentru ai mei. Îmi era imposibil să trăiesc depinzând de ei. Așa că mă apucasem imediat să-mi caut de lucru. Obsedată de nevoia de a

câștiga o sumă minimă ca să-mi închiriez măcar o cămăruță, urmăream anunțurile de mică publicitate, solicitam orice job temporar. Dar toate întrevederile se încheiau cu un refuz. Nu angaja nimeni o fată de douăzeci și trei de ani, evident însărcinată, nici prea vorbăreață, nici prea în formă. Părinții nu încetau să-mi spună că nimic nu mă presa, că puteam să rămân acasă oricât doream, oricât era necesar până găseam un loc unde să mă instalez în condiții bune. Îmi repetau de dimineața până seara că trebuia să am grijă de mine, de noi, ceea ce eu nu făceam absolut deloc. Mă durea în cot de sănătatea mea și mai ales de a lui. Mă închideam în mine văzând cu ochii, îmi pierdusem orice urmă de sociabilitate – eram un extraterestru pentru fostele mele colege de liceu. Ele ieșeau în oraș, se distrau, aveau o viață înainte și capul plin de proiecte. Pe lângă ele, eu eram o chestie rotundă fără niciun viitor, complet alături cu drumul. Din când în când, ieșeam din casă pentru a lua aer și a scăpa de privirea îngrijorată a familiei, chiar dacă, în locul acesteia, mă confruntam cu alte priviri, care mă judecau. Care spuneau: „Biata fată, s-a lăsat îmbrobodită de primul venit!” Devenisem fata-mamă a cartierului, care pe deasupra mai era și unul burghez de provincie. Uneori îmi venea să le urlu în față întrebându-i în ce epocă trăiau, însă tăceam, plecam ochii, îmi înghițeam sfidarea. Nu voiam să creez probleme în plus, părinții mei aveau deja de îndurat remarci mai violente, de genul „în ce fel mă crescuseră dacă mă culcasem la întâmplare cu un tip care mă lăsase însărcinată și după aceea își luase tălpășița?”, trecuseră de la statutul de persoane frecventabile la cel de oameni iresponsabili, cu o influență proastă care, se temea lumea, putea fi contagioasă.

Într-o zi, la brutărie, pentru a scăpa de șușoteli pe la spate și de privirile cu coada ochiului ale celorlalți clienți mă îndepărtasem de cei care așteptau la rând, ca să studiez panoul cu mica publicitate și, printre solicitări de baby-sitter și anunțuri de pisici pierdute, ceva îmi reținuse atenția. Smulsesem peticul de hârtie și ieșisem fără să mai cumpăr pâine. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât a trebuit să-mi trag sufletul de mai multe ori ca să fiu sigură că citeam corect: *Fotograf caut asistent(ă) pentru crearea de decoruri.* În sfârșit, cineva veghea asupra mea. Fără a mai pierde niciun minut, pornisem spre adresa cu pricina.

O jumătate de oră mai târziu, ajunsesem în fața unui imobil destul de vetust, aflat pe chei, în spatele la Halle aux Toiles. O clipă, îmi spusesem că o să pic într-o cursă, mă gândisem la tata și la Ludovic care, dacă ar fi știut în ce eram pe cale să mă bag, m-ar fi dus târâș acasă. Dar îmi înăbușisem temerile și suspiciunile. Înainte de a mă arunca în gura lupului, mă uitasem puțin la mine: eram îmbrăcată ridicol, cu o veche haină de grădinărit a tatei, în care înotam, deformată de bebelușul care-mi creștea în pântec. Refuzam să-l las să-mi strice și mai mult viața, destul mă chinuiau furia și amărăciunea. Fără să-mi pese că-mi făceam rău, încercasem să-mi ascund burta strângând până la ultima gaură centura de la pantalonii de gravidă, pe care sora mea mă forța să-i port, și-mi trăsesem pe deasupra tricoul lălâu. În ușa studioului apăruse un tip de vreo treizeci de ani, brunet, ușor grizonat, cu fața răvășită a celui care nu mai băuse apă de mult. Deși instinctul mă îndemna la altceva, rămăsesem pe loc cu stoicism câteva secunde, studiindu-l minuțios și ghicisem contururile unui corp atletic sub blugii căzuți pe șolduri și cămașa albă încheiată strâmb. În ciuda stării lamentabile, charisma lui mă impresionase. Ar fi trebuit să plec alergând, însă privirea lui directă mă determinase să trec pragul casei și să-i explic motivele prezenței mele acolo. Nu căutase să afle mai multe, mă întrebase doar dacă aveam timp să dau o probă, răspunsesem că da, aveam. Mă condusese într-o încăpere mare, scăldată în lumină grație numeroaselor ferestre, ceea ce contrasta cu atmosfera întunecoasă. Căci tot restul se reducea la un talmeș-balmeș de obiecte, materiale foto, proiectoare, reflectoare, haine, hârtii. Vestigii abandonate ale unei vieți. Camera era la fel ca proprietarul ei: o ruină.

— Vezi lampa aia? mă întrebase el.

Observasem într-adevăr o lampă mică în mijlocul uriașei harababuri.

— Fă în așa fel încât s-o pui în valoare.

— Foarte bine.

— Ba deloc. Până diseară trebuie să obțin fotografia, n-am timp de pierdut.

În ora următoare, mutasem mobile, încercasem să creez o ambianță caldă scotocind prin tot ce aveam la dispoziție. Pornisem de la principiul că mă puteam servi singură. În tot

acest timp, îl simțisem fixându-mă cu privirea, umbla de colo până colo târându-și picioarele goale prin studio. Pe măsură ce scenografia mea prindea formă, el testase luminile, făcuse câteva încercări, fără să scoată o vorbă. Când îl anunțasem că totul era gata, îmi ceruse să rămân în preajmă pentru retușuri. Cât timp el lucrase, eu scrutasem locul și-i descoperisem lucrările neglijent abandonate în colțurile camerei. Mă uluiseră, așa ca mă întrebasem de unde venea el și cum de aterizase la Rouen. Sigur se înșelase în privința gării și nu coborâse unde trebuia. De mai multe ori, îmi ceruse să mișc anumite elemente, dar nu mă grăbisem, îmi acordasem timp ca să mă asigur că păstrez armonia ansamblului. El nu făcea niciun comentariu. Cu cât după-amiaza se scurgea, cu atât eram mai obosită, îmi simțeam burta grea și copilul agitându-se. Aveam grijă să mă întorc cu spatele când trebuia să pun mâna pe pântec pentru a încerca să-l calmez și a-mi alina durerea.

— Asta e! strigase el brusc.

Îmi zâmbise cu toată gura. Nu mai era același bărbat ca în urmă cu câteva ore. Dintr-odată, îi revenise culoarea în obraji și își regăsise vigoarea celor treizeci de ani. Mi se confirmase faptul că negreșit femeile întorceau capul după el, însă mă impresionase profund și zâmbetul lui de o veselie comunicativă.

— Mulțumesc, Reine, m-ai salvat. Vino mâine la zece, o să rezolvăm cu actele pentru contractul tău de muncă.

Surpriza m-a lăsat fără glas.

— Mai vrei să lucrezi pentru mine? se îngrijorase el.

— Bineînțeles!

— Minunat! Acum poți să pleci acasă.

— Pe mâine… ăăă…

— Paul, mă cheamă Paul.

Îmi recuperasem geanta lăsată într-un colț și pornisem spre ușă, neîndrăznind să cred că aveam o slujbă, o slujbă care, simțeam, avea să-mi placă. De fapt, slujba visurilor mele.

— Așteaptă două minute.

Îmi spusesem că ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. Mă răsucisem spre el. Redevenise brusc extrem de serios. Dusese degetul la buze șovăind, după care, jenat, arătase spre pântecul meu. Îl fulgerasem cu privirea pe micul invadator.

— Când urmează să nești?

Oftasem, ca o pușcoaică ce eram.

— Poate că te-ai străduit să ascunzi asta, dar am doi copii, știu să recunosc o femeie însărcinată. Deci?

— Sunt în luna a șaptea.

O umbră de neliniște îi întunecase fața o clipă.

— Nu ești prea rotunjoară… Unde locuiești? Ai tot ce-ți trebuie?

Mai târziu îmi mărturisise că-i trecuse prin minte că trăiam pe străzi. Trebuie spus că mă neglijam complet. Eram cadaverică, slabă de te speriai, în afară de ceea ce numeam pe atunci „protuberanța”.

— Am nevoie doar de o slujbă! Nu mai vreți să mă angajați?

— Nu asta-i problema… Trebuie să știu dacă te întorci la muncă după ce naști sau mă lași baltă.

— Evident că mă întorc! Și vreau să lucrez până în ultimul moment.

Afișase un zâmbet fermecător în colțul gurii, fără ironie, ci amuzat de-a dreptul.

— Încearcă totuși să nu naști aici.

Îi întorsesem zâmbetul.

— Promit!

Două luni mai târziu, Paul scăpa ca prin urechile acului de rolul de moașă. Mi se rupsese apa la studio, în plină ședință foto. El mă dusese la clinica Belvédère și îi anunțase pe părinții mei.

Aproape optsprezece ani trecuseră de-atunci, devenisem asociata lui. Dublura lui. Îi știam toate secretele și el le știa pe ale mele. Lui Paul îi mersese de minune. La douăzeci de ani, era micul geniu al fotografiei, un talent înnăscut, lucrase pentru cele mai mari agenții pariziene specializate în decorațiuni, de aici și gustul lui pronunțat pentru operele de artă și design. Era capabil să surprindă într-o imagine un fotoliu Starck în plină junglă! Câștigase bani, mulți bani, călătorise pretutindeni în lume. Dintr-un impuls de tinerețe, se căsătorise cu o femeie mai mare decât el și îi făcuse doi copii, fără a-și schimba modul de viață. Totul îi reușea. Apoi, fără vreun semn prevestitor, ea ceruse divorțul, folosind ca argument viața lui depravată pentru a obține custodia aproape exclusivă a copiilor. Paul căzuse într-o gravă depresie și-și

pierduse creativitatea. Pentru a încerca să iasă din spirala infernală în care se adâncea, dorise să plece departe, să aibă propriul studio. La treizeci și doi de ani, trecuse dintr-o extremă în alta, de la reușita absolută la insuccesul deplin. Alesese Rouenul pentru costul ridicol al chiriilor și apropierea de Paris, convins că, având tarife mai mici decât ale colegilor parizieni, o să atragă clienți importanți. Însă înregistra un eșec constant, de peste trei luni căuta un asistent și nu găsea o așa perlă rară. Obișnuit cu excelența, avea față de el însuși și de ceilalți niște exigențe năucitoare, chiar delirante, nimeni nu se ridica la înălțimea lor. Desigur, mai primea din când în când comenzi, dar fiind singur, pierdut și veșnic indispus, îi era dificil să le onoreze. Obișnuia să spună că, dacă n-aș fi apărut eu, nu știa ce s-ar fi ales de el.

Astăzi, și eu, și el eram departe de această epocă sumbră. În următorii trei ani după angajare, însoțită mereu de Noé, mă ocupasem de decoruri, fusesem asistenta, decoratoarea, omul bun la toate al lui Paul. Fiul meu își petrecuse primii ani din viață într-un studio foto, acolo făcuse primii pași, acolo îi ieșise primul dinte, acolo rostise primul cuvânt, acolo îmi spusese prima dată „mamă”. Îl ducea de nas pe Paul, i se agăța de picioare când lucra, îi scotocea prin echipamente fără să fie certat vreodată.

Paul se metamorfozase sub ochii mei, redevenind întru câtva bărbatul dinainte, având în plus asprimea celor care înduraseră anumite încercări. Începuse să se ocupe iar de el, se reapucase de sport, redusese simțitor consumul de alcool. Dar mai ales muncise pe brânci ca să-și creeze agenția de comunicare. Înțelesese că, dincolo de punerea în valoare a unor produse cu ajutorul aparatului foto, trebuia să-i pună în valoare pe cei care le realizau. În cursul anilor săi nebuni, umblase prin țară și văzuse o mulțime de întreprinderi căzute în paragină, deși mai aveau atâtea de împărtășit și de transmis. Ideea se impusese de la sine: înainte de toate, trebuia să spună povestea acestor oameni pentru a le permite să continue să trăiască de pe urma măiestriei lor. Când Noé începuse școala, ca să mă facă să mă gândesc la altceva decât la fiul meu care-mi lipsea, mă implicase în proiectul lui, deși eu nu știam nimic despre comunicare. Nu se temuse niciodată să aibă încredere în mine.

Dar mai ales nu se temuse să meargă ferm înainte, să parieze, să mizeze, să-și asume riscuri. Artistul din el și omul de afaceri redutabil pe cale să se nască se completau de minune.

Învățasem din mers și prinsesem repede gustul adrenalinei, al acestei noi forme de creație, al promovării ideilor și calității muncii lui Paul. Începuse să caute clienți în afara regiunii noastre, pornind să cucerească teritoriul francez. Urmărea mici afaceri pe butuci și se prezenta drept ultima lor șansă, ultima carte pe care o puteau juca înainte de a depune bilanțul. Când reușea, veneam amândoi în întâmpinarea patronilor sau a cumpărătorilor, lui Paul îi plăceau mai ales cei care se ocupau de meșteșuguri vechi, de mărci uitate ce rezonau inconștient în fiecare dintre noi, îi admira pe artizanii care voiau să readucă la viață obiecte dispărute. Făceam cunoștința cu salariații, cu breslele care puteau să intervină, îi ascultam, îi îndemnam să vorbească despre pasiunea lor. Și cu toate informațiile pe care le obțineam, căutam să insuflăm un spirit, să creăm o amintire, să depănăm o poveste pentru a-i relansa.

După câțiva ani, Paul depășise încă o etapă, propunându-mi să mă asociez cu el. Fusese ceva evident pentru el, propunerea venea din inimă, dar era și o formă de a-mi mulțumi că mă implicasem „fără reținere”. Voia să-mi scoată în evidență competențele care, după părerea lui, îi „permiseseră să ajungă unde era”. Spusesem da, atrasă de entuziasmul și de încrederea lui în mine. De la angajare și nașterea lui Noé, fusesem mai mult furnică decât greiere – teama de ziua de mâine mă făcuse econoamă –, așa că putusem să pariez la rândul meu, alături de el, și să investesc în agenția noastră. Împreună, mână în mână, eram scăpărători, lucrând ca nebunii, simțind mereu o plăcere imposibil de definit. Studioul se mărise de patru ori, ne mutaserăm cu trei ani în urmă pe malul stâng, aproape de hangarele ce erau renovate unul după altul. Ocupam un etaj întreg al unei clădiri cu vedere spre Sena și spre docuri. Pe o latură era studioul foto, pe cealaltă, biroul lui, biroul meu și un *open space* ca un furnicar de idei. În decursul anilor, Paul strânsese pe lângă el o echipă ce se îmbogățea regulat: un redactor, un grafician, un webmaster, un șef de proiect, o asistentă și un alt fotograf. Propria artă o păstra pentru clienții cei mai importanți sau pentru cei al căror sector de activitate îl interesa în mod deosebit. Când era vorba despre

muncă manuală, Paul se afla în prima linie, îi plăcea să fotografieze mâinile, chipurile aplecate deasupra bancului de lucru, corpurile încordate de efort care spuneau ele singure o poveste. În rest, se lăsa cu totul acaparat de dezvoltarea „Hangarului”. Prinsese gust pentru formarea de relații și legături de afaceri; „avantajul patronului”, îmi spunea el, descoperindu-și un talent nebănuit pentru mondenități. Paul avea foarte puține seri libere, participa mereu la un dineu, la o reuniune, la un cocktail. Se înscrisese chiar și într-un club de enologie, nu că l-ar fi interesat să deosebească un bordeaux de un bourgogne, dar acolo întâlnea lume, împărțea zâmbete seducătoare și cărți de vizită. După aceea interveneam eu, lucrând din umbră ca să prindem în plasă clienți.

Cu anii, clientela sporise considerabil. Desigur, ne ocupam în continuare de afaceri aflate în dificultate, dar și de firme care mergeau bine, însă le lipseau în mod clar un suflet și o poveste. Ne construiserăm o reputație solidă, eram solicitați indiferent cât dura așteptarea. Și, așa cum prezisese asociatul meu, tarifele noastre mai scăzute decât ale marilor agenții pariziene, viziunea noastră originală asupra comunicării, precum și imensul studio foto în care puteam găzdui aproape orice (chiar și animale; n-o să uit niciodată ședința la care Paul a adus doi canguri de la grădina zoologică din Clères) ne permiteau sa prindem în plasă pești frumoși.

În dimineața aceasta, mă postasem în fața gemurilor cât peretele ca să-mi beau cafeaua. Pierdută în contemplarea Senei cenușii și a cerului atât de jos, încât dădea impresia că putea să înghită totul, îmi acordam un ultim sfert de oră de răgaz înainte de a ataca ziua de lucru.

— Bună, Reine!

Sosise și Paul. S-a strecurat în bucătărie ca să-și prepare dezgustătoarea lui cafea solubilă în care turna un strop de lapte și pe care încerca periodic să mă lămurească s-o înghit. Considera că amestecul făcut de el era original, la limita șicului, însă eu îi replicam că era culmea snobismului. După nici două minute, a venit lângă mine, la postul meu de observație, cu cana în mână. Mi-am lipit fața spontan de umărul lui, iar el mi-a înconjurat talia cu brațul liber.

Îl iubeam pe Paul. La fel cum și el mă iubea pe mine. De altfel, ne-o spuneam adesea, fără echivoc, lucrurile erau limpezi. Pentru alții, era o iubire ciudată, greu de definit. Pentru noi, era normală, naturală, pe viață, eram de nedespărțit. Discutam despre orice, fără tabuuri, fără rezerve, fiecare dintre noi era sprijinul, confidentul, partenerul, oarecum jumătatea celuilalt. Eu îl exasperam cu poveștile mele sentimentale jalnice sau aproape nule, el mă făcea să râd cu ale lui – vai, atât de rocambolești! Când punea ochii pe o femeie, alternau subtil indiferența și interesul, ca motanul cu șoarecele. Își folosea cu abilitate alura de dandy nonșalant, asumându-și cei cincizeci de ani, fizicul sportiv și părul grizonat, profitând – abuzând chiar – de ochii mereu marcați de melancolie. Cu aerele lui de seducător dezinvolt și cultivat, Paul se bucura de mare succes în rândul populației feminine. Cred că nu-și revenise niciodată complet după divorț. Felul în care trecea cu ușurință de la o femeie la alta – fără să-și ia vreun angajament, fără să se expună riscului de a suferi și de a eșua din nou – era consecința cea mai evidentă.

— Nu te simți bine? mi-a șoptit la ureche.

— Ba da, ba da, totul e în regulă.

— Nu zău? Doar nu-ți închipui că o să mă mulțumesc cu răspunsul ăsta de doi bani! Nici la revelion n-ai fost în apele tale. Mi s-a părut că erai tristă. Și nici acum nu ești altfel. Când fumezi dimineața, în mod clar ai tu ceva, să nu negi, duhnești a tutun.

Mi-am înăbușit un râset ușor ca să maschez cât mă impresionau grija lui și simțul observației de care dădea dovadă.

— Am un mic acces de melancolie, nimic altceva…

M-am desprins de el, simțindu-mă teribil de ridicolă cu toată tristețea mea persistentă la gândul că Noé va părăsi curând cuibul.

— Reine! m-a dojenit el cu blândețe.

— Mă duc să muncesc, i-am fredonat, luând-o spre biroul meu.

— O să fie un an complicat pentru tine, te știu eu. Îți e greu să traversezi marile etape din viața lui Noé și, cinstit vorbind, o

să se tot acumuleze în lunile ce vin. Auzi un tic-tac în minte. Recunoaște…

M-am oprit brusc. Paul spunea lucrurilor pe nume.

Eufemistic vorbind. Împlinirea a optsprezece ani. Bacul. Permisul de conducere. Prima lui vacanță cu prietenii. Prima mea vacanță singură.

M-am întors spre el și i-am zâmbit ușor, fără a căuta să-mi ascund ochii umezi de lacrimi.

— O să mă descurc.

— Bineînțeles că o să te descurci. Știi că sunt aici, nu?

— Bineînțeles că știu. Până atunci, dacă dai peste un dosar complicat, sunt gata să mă ocup de el.

M-a privit fix cu un aer serios, a mormăit ceva în barbă, apoi a râs într-un mod bizar. Nu înțelegeam ce era cu el, îl simțeam aproape furios, enervat și ciudat de îngrijorat.

— O să văd ce pot face.

N-am așteptat ca Paul să găsească ceva cu care să-mi mai abată gândurile pentru a-mi veni în fire. Melancolia începerii școlii s-a disipat în grijile cotidiene și în plăcerea cu care-mi făceam treaba. Dosarele se acumulau; ca și Paul, mă concentram asupra dezvoltării permanente a Hangarului, chiar dacă în prezent ne puteam permite luxul de a refuza clienți. Împărțeam sarcini, jonglam între patroni, stabilind legături în această lume mică pentru a-i face să înțeleagă mizele proprii fiecărui dosar.

Totuși, Paul mă luase în serios. O lună mai târziu, a intrat voios în biroul meu și mi-a întins o ceașcă plină cu băutura lui dezgustătoare.

— Voiai acțiune? Ești servită! mi-a trântit pe nepusă masă.

M-am dezlipit cu greu de ecran fără să pricep de unde acest entuziasm neașteptat.

— Despre ce vorbești?

— Am cu ce să te țin ocupata săptămânile următoare, poate tot semestrul. Lasă baltă orice altceva.

Unde voia să ajungă? Ce era cu povestea asta?

— Pe bune?

A încuviințat, evident mândru de el, și s-a apucat să-mi facă o prezentare. Anul trecut, fusese contactat de un tip care avea la Saint-Malo o firma de import/export de ceai și cafea numită Din

Cele Patru Colțuri ale Lumii. Ocupați fiind până peste cap la momentul respectiv, nu-i răspunsese amănunțit tipului care-i ceruse informații. Criza mea depresivă îl necăjea pe Paul. Vegheam permanent unul asupra celuilalt, iar lui nu-i plăcea să-și știe coechipiera suferind, de altfel, și reciproca era valabilă. Pentru că dorea să-mi regăsesc zâmbetul și elanul, studiase dosarul și mirosise un contract frumos.

— Ascultă, individul e cu siguranță înzestrat pentru jobul lui, dar în rest te apucă mila. Pe bune, ai impresia că și-a câștigat site-ul la o chermeză din anii ’90!

Am izbucnit în râs. Paul și formulările lui surprinzătoare.

— Dacă înțeleg eu bine, am avea de făcut tot?

— Absolut tot! Potențialul este enorm.

— El e dispus să facă schimbări?

— Categoric da! E curios să vadă ce-i putem propune, s-a simțit rănit în amorul propriu… Mă cunoști, știi că nu umblu cu mănuși.

Ce-i drept, pentru Paul, greșelile în privința bunului-gust erau de neiertat în asemenea măsură încât nu-și dădea seama mereu de impactul cuvintelor pe care le folosea. Considera de datoria lui să-i concilieze pe oameni cu estetica.

— Firma merge bine sau nu?

— Foarte bine! Asta-i cel mai rău! I-am spus adevărul: ar putea fi și mai tare cu o imagine și o comunicare demne de acest nume! Tipul e motivat, singura problemă e asociatul lui, care consideră inutil amestecul nostru. Mi-a dat de înțeles că doar promisiunea cifrelor l-ar determina să cedeze.

Se întâmpla frecvent ca asta să fie un motiv de discordie între patroni, dar nu mă deranja. Îmi plăcea enorm să-i fac să-și înfrunte dezacordurile.

— Care-i pasul următor?

— Te întâlnești cu el săptămâna viitoare, ți-am fixat două ședințe de lucru cu el. Procedăm ca de obicei: nu te informezi deloc despre firmă, arunci doar un ochi pe site-ul lor și nu-ți faci nicio idee înainte să te vezi cu ei. Îl vei cunoaște pe tipul mai implicat. Dar, după cum te știu eu, o să găsești tu o chestie să-l convingi și pe tipul mai circumspect – poate o să-l întâlnești și pe el, dar nimic nu-i sigur. Tu o să fii șef de proiect pe dosarul ăsta, ai nevoie să pui osul la treabă, o să te țină ocupată!

De când nu mai condusesem un proiect de la A la Z? De mult prea mult timp. Reversul rolului de asociat. Mă uitam la alții cum fac tot ceea ce-mi plăcea și mie înainte.

— Iar aerul de mare o să-ți prindă de minune.

Avea dreptate, să mă apuc iar de creație pe malul mării m-ar fi distras de la chinurile mele materne. Și-mi plăcea când miza era mare, cu firma aceasta trebuia să luăm totul de la zero, aveam în mâinile noastre posibilitatea de a o susține ca să ajungă cât mai sus. Mă încânta provocarea lansată de Paul. Îmi simțeam ochii scânteind de entuziasm, iar el observase.

— Mulțumesc.

A schițat un zâmbet trist, n-am înțeles de ce, și s-a ridicat.

— Apropo, a adăugat el când să iasă pe ușă, am aranjat ca seara în care lipsești să fie seara noastră de escaladă, a mea și a lui Noé.

Paul îl inițiase pe Noé în escaladă cu mulți ani în urmă. De atunci, fiul meu luase microbul cățăratului.

Desigur, îi plăcea să fie legat cu coarda, dar cred că aprecia în primul rând faptul că petrecea câteva momente doar cu Paul. În fiecare săptămână, aveau o seară a lor, pe care n-ar fi ratat-o pentru nimic în lume. Mă amuzam în sinea mea de *seara lor între bărbați.*

Paul se implicase întotdeauna serios când era vorba de Noé. Ar fi putut să-i țină loc de tată, însă refuzase mereu, din mai multe motive.

Îndepărtarea de copiii lui nu se ameliorase cu adevărat niciodată; erau deja mari, unul avea douăzeci și trei de ani, celălalt, douăzeci și cinci. Deși Paul încercase totul pentru a păstra cât de cât o relație cu ei, aceștia nu catadicseau să-și vadă tatăl decât cu două ocazii: săptămâna petrecută la Courchevel, cu toate cheltuielile asigurate, și când Paul se deplasa la Paris pentru o cină rapidă, cu condiția să fie chiar rapidă și să nu le impună obligații prea mari. Paul se executa, plătea ca să nu rupă complet legătura cu ei. Însă suferea cumplit, ceea ce mă scotea din sărite, ca să nu zic că mă înnebunea de-a dreptul. Aveam porniri ucigașe față de fosta lui soție, aș fi putut să-i trag una, fiindcă îl distrusese în trecut și, într-un fel, continua s-o facă și în prezent, întreținând ranchiuna și distanța dintre el și propriii copii. De câte ori nu-l

văzusem pe Paul întorcându-se abătut, închis în sine, îngândurat de la aceste întâlniri! Îmi era teribil de ciudă pe mine că nu-l puteam ajuta. Se întâmplase să-l însoțesc o dată la o astfel de cină și fusesem îngrozită și scandalizată de comportamentul acestor copii prost-crescuți care nu aveau nici pic de respect pentru tatăl lor. Dacă privirea furibundă a lui Paul nu mi-ar fi impus să tac, aș fi explodat și i-aș fi pus pe puștii ăștia obraznici la locul lor. Pe drumul de întoarcere, el își justificase indulgența: era singurul mijloc de care dispunea ca să-și păstreze un locșor în viața lor. Mă rugase insistent să-i accept și să-i respect decizia. De atunci, când se întâlnea cu ei, eu îl așteptam răbdătoare, înghițindu-mi furia ca să-l menajez și să nu răsucesc cuțitul în rană, gata să-l ascult sau doar să fiu alături de el, o prezență binevoitoare și tăcută.

Paul nu voia să-și transfere sentimentele paterne asupra lui Noé, considera că era nesănătos. Cunoștea toată povestea. Conflictele interioare ar fi fost prea puternice, prea violente. Nu puteam să i-o reproșez. El și Noé găsiseră un echilibru în relația lor. Adesea îi observam împreună fără ca ei să mă vadă, îmi plăcea să-i privesc vorbind, râzând, provocându-se, înțelegându-se dintr-o privire. Paul aproape că-l crescuse împreună cu mine, dar fără să-și impună punctul de vedere. Pentru el, eu eram singura în măsură să ia decizii referitoare la educația lui Noé. Într-un fel, se putea spune că Paul juca rolul de naș îngăduitor, prezent mereu, dar nu agasant și nici moralizator. Noé avea încredere oarbă în el, învățase, cu anii, să aprecieze această atitudine diferită de a familiei mele. O familie apropiată, poate prea apropiată uneori de fiul meu. Nu că ei ar fi avut un statut realmente diferit de al verilor și al verișoarelor lui, nu era mai cocoloșit decât alții. Însă toată lumea, vrând să facă un bine, vrând să mă sprijine, avea tendința supărătoare de a-și băga nasul în modul nostru de viață și în educația lui. Pe măsură ce creștea, lui Noé îi venea tot mai des să-i trimită la plimbare, îi iubea prea mult ca s-o facă, dar avea nevoie de aer și de spațiu.

Seara l-am anunțat pe Noé că aveam să lipsesc săptămâna următoare. De vreun an căpătasem obiceiul să-l las singur acasă când trebuia să plec pentru un proiect. Nu mai trebuia să-l dau în grija părinților vreunui amic, în grija Annei sau a lui Paul. Era destul de mare și de responsabil ca să se descurce

douăzeci și patru de ore fără mine. Iar lui îi plăcea la nebunie! Așa că nu mică mi-a fost mirarea când l-am văzut că se încruntă.

— Pot să știu care-i problema?

— Mă duci cu vorba, mamă!

A oftat din rărunchi, s-a ridicat de la masă și mai degrabă a trântit decât a așezat farfuria în mașina de spălat vase. Ce-l apucase?

— Pe bune, de luni întregi te rog să mergem un weekend la Saint-Malo, și acum tu te duci acolo liniștită, pentru job, iar pe mine mă abandonezi la Rouen!

Nu m-am putut împiedica să râd. Pe când era doar un băiețel, avusese perioada lui cu pirați și corsari, ca mulți alți copii. Îmi aminteam ce sacrificii făcusem ca să-i ofer de Crăciun uriașa corabie piraterească Playmobile. Acum Playmobilele rămăseseră undeva în trecut, dar pasiunea nu-l părăsise în totalitate. Evoluase, firește, devenise mai discretă, însă „rușinea față de colegi” nu mă împiedicase să am parte pe larg, în întregime și în amănunt, chiar de mai multe ori, de aventurile lui Jack Sparrow. În ultima vreme, vara trecută mai precis, pasiunea câștigase în subtilitate și complexitate. Îi cerusem să găsească niște cărți de luat în vacanță și-l lăsasem să caute și să aleagă singur. În fond, important era că citea. Mă uimise când se întorsese de la librărie cu două cărămizi de câte șapte sute de pagini. Nu avusesem nevoie să citesc tot rezumatul, două cuvinte îmi fuseseră suficiente ca să înțeleg de ce le cumpărase: corsar și Saint-Malo.

În cele două săptămâni de vacanță, Noé se adânci în lectură de câte ori putuse. Devorase romanul savurând fiecare cuvânt, fiecare frază, fiecare pagină. Iar când ridica nasul din carte, părea dus cu gândul departe, foarte departe. Călătorea grație romanului *Ces messieurs de Saint-Malo*[1]. Drept urmare, îi promisesem că vom merge acolo într-un weekend, însă timpul se scursese și, la drept vorbind, uitasem complet.

— Noé, uită-te la mine!

— Ce?

— Îți repet că mă duc la Saint-Malo ca să lucrez.

A dat din umeri cu nepăsare.

---

[1] *Ces messieurs de Saint-Malo,* Bernard Simiot, Le Livre de Poche, 1987. (N.a)

— Dacă totul merge bine săptămâna viitoare, va trebui probabil să merg acolo regulat.

A zâmbit firav din colțul gurii, satisfăcut.

— Serios?

— Da… și chiar aș putea încerca să organizez o excursie acolo în vacanță.

— Păi, atunci ai tot interesul să-i faci praf, mamă! s-a înflăcărat el, cu ochii scânteindu-i.

Am râs, mișcată de sprijinul interesat al fiului meu. Mă prinsese la înghesuială. N-aveam altă soluție decât sa închei contractul, ca să-l pot duce în weekend la Saint-Malo.

Duminica următoare, am respectat tradiția prânzului la părinții mei. Cam la două luni o dată, întreaga familie se reunea în casa lor. Tata și mama țineau mult la asta și, sincer vorbind, nimeni nu considera că i se cere să facă vreun efort. Nu era nici pe departe o corvoadă, nici măcar pentru nepoții care creșteau. În cazul copiilor Annei și ai lui Ludovic, respectarea acestui obicei devenise ceva mai complicată de când părăsiseră Rouenul pentru studii și primele joburi, dar se străduiau de fiecare dată. Te puteai baza pe sora mea că-și va folosi toată puterea de convingere ca să-i determine să se întoarcă la cuib. În realitate, ei nu aveau de ce să se plângă, ea profitând de prezența lor ca să-i răsfețe, chit că trebuia să se ocupe și de prietenii și prietenele introduși treptat în sânul familiei.

În timpul prânzului, conversațiile se desfășurau cu însuflețire, conta cine vorbea mai tare. Fiecare cerea vești despre unul și altul, deși eram toți la curent cu toate. Fără să-mi dau seama de ce, am povestit că voi fi plecată în interes profesional săptămâna care urma și i-am anunțat că nu excludeam să-l iau și pe Noé cu mine cândva în viitor. Nu anticipasem că-i voi crea probleme.

— Cât timp lipsești? s-a îngrijorat imediat Anna. Noé, vii să stai la noi?

Fiul meu a încremenit, panicat. Anna vedea în el un tânăr licean, nu pe deplin autonom, care i-ar permite să nu-și piardă răbdarea până devenea bunică.

— Păi… ăăă… de fapt…

I-am sărit numaidecât în ajutor. Sărmanul, voia să profite din plin că toată casa noastră îi stătea la dispoziție și n-avea niciun chef să se pomenească într-a soră-mii.

— Nu, mulțumesc, nu te deranja. Noé rămâne acasă, o să-l supravegheze Paul cu un ochi.

Judecând după expresia de pe chipul surorii mele, am avut impresia că i-am anunțat sfârșitul lumii.

— Ești sigură?

— Da, categoric.

Noé a oftat ușurat.

— Contez pe tine că mă suni dacă ai o problemă, a insistat ea.

— Promit, Anna!

— Bun, ne-a întrerupt Ludovic pe care chestiunile administrative îl lăsau rece. Cine vine să dăm o raită cu bicicleta?

Mereu proceda la fel, parcă propunerea lui era ceva revoluționar. Toți bărbații din familie au sărit în picioare, cu fiul meu în frunte. În mai puțin de cinci minute, au lăsat baltă masa, vesela ce trebuia strânsă și spălată și au dispărut în garaj. Aveau să se întoarcă peste două ore, murdari din cap până-n picioare, plini de noroi, dar mândri de ei nevoie mare. Mama, neliniștită, mi-a atins cu tandrețe mâna.

— Nu munci totuși prea mult, draga mea.

— Sunt încântată, jur! Contractul ăsta o să fie super, pe bune! Doar n-o să mă plâng că merg la mare de câteva ori în săptămânile următoare, mai ales că pot să-l iau pe Noé cu mine! Aș greși să nu profit.

— Oh, ai dreptate, s-a aprins Anna. Profită de fiul tău, atunci când va avea viața lui, n-o să-l mai vezi!

Mulțumesc, sora mea mai mare, că-mi ridici moralul.

3

În dimineața plecării, abia reușeam să mă stăpânesc. Sub pretextul că nu era luni, Noé refuzase să-l duc la liceu, nu vedea din ce motiv aș apărea în fața colegilor lui. Evident că nu avea nicio strângere de inimă, așa ca mine, la gândul că nu vom petrece seara împreună. În ușă, i-am dat ultimele sfaturi mângâindu-l pe obraz și am mers până acolo încât mi-am trecut mâna prin părul lui.

— Termină, mi-a zis pe jumătate jenat, pe jumătate amuzat. Doar ne vedem mâine! Cum o să fie când o să plec la vară?

Nici nu vreau să mă gândesc!

— Mă suni diseară?

— Promit!

M-a sărutat pe obraz și nu m-am putut abține, l-am reținut în brațele mele.

— Îmi ascunzi ceva! E o chestie dubioasă la mijloc, a afirmat el.

Am clipit iute de câteva ori, ca să nu plâng înainte de a mă hotărî să-i dau drumul.

— Nu-i nimic, Noé! Crești, atâta tot.

A făcut ochii mari, siderat de cuvintele mele. Dar și stânjenit.

— Pe mâine, mamă!

Mi-a dat un ultim sărut pe obraz și s-a repezit în jos pe treptele spre grădină.

— Te iubesc, Noé, am murmurat.

Era prea departe ca să mă audă, totuși s-a oprit și s-a întors spre mine, cu zâmbetul lui foarte frumos. M-a privit țintă câteva secunde lungi, apoi mi-a făcut un ultim semn cu mâna și a dispărut.

Dimineața la birou fusese încărcată și am petrecut cele trei ore de drum la telefon, rezolvând probleme ce nu puteau aștepta până a doua zi. Absența mea nu schimba nimic, afacerile continuau. Am ajuns aproape de Saint-Malo pe la 16 și am urmat indicațiile GPS-ului fără să-mi pun întrebări. Noé – ca un specialist ce era – îmi explicase că nu voi da direct de orașul fortificat, fiindcă Saint-Malo se întinde dincolo de zidul de apărare. În schimb, uitase să mă prevină că mă voi trezi blocată în mijlocul unui piețe circulare, cu un panou stupid ce clipea spunându-mi „pod închis”. Cum să-mi fi imaginat că trebuia să

trec de ecluze? De o parte era un doc, de cealaltă, marea, iar la mijloc, vapoare care alunecau liniștit pe apă. În jurul meu, vedeam localnici care trebuie să fi cunoscut pasaje secrete fiindcă eram singura fraieră care stătea cuminte la barieră. În fața mea, dincolo de toată această harababură, se găsea cetatea corsarilor și, deci, hotelul meu. Cu gustul său pronunțat pentru lux, Paul îmi rezervase o cameră într-un hotel de patru stele. Însă în clipa aceea, concentrată cum eram asupra muncii și obosită de drum, aș fi preferat un hotel periferic pentru agenți comerciali. Nu aveam nicio atracție pentru pitoresc și nici timp la dispoziție, misiunea mea era clară: să obțin contractul. Eram de-o ipocrizie absolută… Ce ciudă îmi era pe Paul că mă răsfăța! Dar nu ajunsesem la capătul necazurilor, odată podul și drumul accesibile, GPS-ul meu, care trebuie să mă fi urât în mod clar, mi-a cerut să intru în orașul fortificat.

— Și mai ce? m-am răstit la el.

Mă și vedeam blocată în vreo fundătură, pe niște străduțe prea înguste. Mai bine să continui pe jos.

Am ieșit din mașină și am luat o gură mare de aer. Cam prea mare totuși! O rafală de vânt mi-a biciuit fața, cerul era acoperit de nori groși, străpunși ici și colo de câte o rază discretă de soare. Pescărușii țipau, catargele vapoarelor scârțâiau în port. Noé ar fi fost în culmea fericirii. Cărând după mine geanta de voiaj, am fost impresionată de tot ce descopeream. Parcă strivită de orașul fortificat, am trecut de poarta Saint-Vincent, principala intrare în cetate, despre care îmi vorbise mult fiul meu. Înaintând spre hotel, m-am lăsat înghițită de atmosfera un pic misterioasă a străduțelor, aș fi avut chef să rătăcesc pe ele. Traseul meu haotic de până aici mi se părea deja ceva foarte îndepărtat. În spatele zidurilor de apărare, te simțeai deopotrivă închis și protejat. Ciudat. Paradoxal. Nu mă mai simțisem niciodată așa. Și, chiar dacă vremea era mohorâtă, cerul, deși acoperit, lăsa lumina zilei să răzbată. Faptul că ne aflam încă în plină iarnă sporea negreșit farmecul și puterea învăluitoare a locului. Îmi imaginam cât de apăsătoare devenea atmosfera vara, cu mulțimea de turiști. Dar la acest sfârșit de februarie, doar câțiva plimbăreți înfruntau vântul și, spre marea mea surpriză, liceenii care ieșeau de la cursuri. Noé o să-i invidieze când o să-i spun că există un liceu

de în cetate. Sinceră să fiu, nu disprețuiam plăcerea de a descoperi singură acest loc, cruțată de potopul de cuvinte cu care fiul meu m-ar fi copleșit.

La 17:25, înaintam de-a lungul docului unde secole diferite se întâlneau, aducând laolaltă vase de pescuit și două veliere, *Le Renard* și *L'Étoile du Roy*. Oare din ce epocă puteau să dateze? Nu trebuia decât să-l întreb pe fiul meu. Când era mic, Noé n-ar fi ezitat să facă o scenă ca să vină să le vadă. Ar fi capabil de asta și acum, cu top cei șaptesprezece ani ai lui. În mai puțin de trei minute, m-am oprit în fața firmei Din Cele Patru Colțuri ale Lumii, pe cheiul Duguay-Trouin. Luasem iar mașina ca o proastă, deși chiar m-aș fi putut lipsi de ea, era foarte aproape. Zece minute de mers pe jos mi-ar fi prins foarte bine. Măcar o să știu data viitoare!

Am stat câteva momente să scrutez împrejurimile. M-am pus în pielea unei persoane care nu avea nicio idee despre activitatea firmei. Aș deschide ușa? Aș îndrăzni să descopăr ce ascunde această firmă bătută de soare și de vânt? Chiar dacă nu făcea mare impresie la prima vedere, clădirea – un depozit vechi de tip industrial, prins între două imobile – era frumoasă. Din alte vremuri. N-aveai cum să deduci ce se adăpostea în spatele ușilor. Butoaiele de lemn așezate de-o parte și de alta a intrării puteau să indice la fel de bine o tavernă sau clubul unor contrabandiști. Exact cum spusese Paul, potențialul era imens.

Când treceai pragul, parcă picai într-o falie spațiotemporală. Mai întâi, mirosurile. Făceai instantaneu un tur olfactiv al lumii; aromele amestecate de scorțișoară, de piper, de cafea îți provocau o explozie a simțurilor. Suprafața era uluitoare, din exterior n-ai fi ghicit niciodată că era atât de mare. M-am gândit imediat la un loc secret, o pivniță misterioasă și plină de comori. Peste tot vedeai paleți încărcați cu saci imenși de hârtie sau de iută, cu inscripții unele mai exotice decât altele, lăzi de lemn sigilate pe care le intuiai pline de miresme. Într-un colț se zăreau alte butoaie, de astă dată din plastic – pentru conservare, cu siguranță. În fundul acestui spațiu întins și neted, am remarcat o mașinărie gigantică ce părea veche de secole, având deasupra un soi de coș. La ce putea să folosească? Poate la torefiere. Totul părea organizat în jurul unei scări centrale mari, din lemn și metal. Apropiindu-mă, am

observat într-un ungher un pupitru în spatele căruia se agita o tânără. M-am dus la ea să mă prezint. Nici n-am apucat să-i spun cum mă cheamă, fiindcă, la auzul cuvântului „Hangar”, mi-a aruncat o privire panicată.

— E vreo problemă?

— Nu… în fine, ba da! Ați ajuns mai devreme?

— Nu chiar… Am sosit la timp. De ce?

— Pacôme o să întârzie, mi-a răspuns ea plecând ochii.

Povestea începea prost.

— Cât o să întârzie?

— Foarte mult. Cel puțin o oră. M-a sunat adineauri ca să vă anunț.

Poate o trebui să-i și mulțumesc!

— Și nu e nimeni altcineva aici care să mă primească?

— Păi… nu… Celălalt patron lipsește azi.

Mi-am ascuns enervarea. O clipă m-am gândit să-mi iau catrafusele și să las totul baltă. Paul și planurile lui! Însă nu aveam curaj să fac drumul înapoi până la Rouen.

— Pot să mă așez undeva să lucrez?

— Bineînțeles! Veniți cu mine.

M-a condus printre diferite produse și mi-a arătat o săliță amenajată sub scara centrală. Descurajată, mi-am azvârlit geanta pe un fotoliu de piele uzat.

— Îmi pare rău, a zis tânăra.

— Nu-i vina dumneavoastră.

— Pot să vă ofer o cafea? Un ceai?

— Cred că nu duceți lipsă de așa ceva aici.

A râs din toată inima, vizibil ușurată că nu-i sar la gât ca să mă răzbun pentru întârzierea patronului ei.

În următoarea oră… și jumătate, am lucrat la niște dosare pe laptopul meu, trăgând mereu cu ochiul și cu urechea. Depozitul clocotea de activitate: veniri și plecări neîncetate, paleți care treceau într-un sens, apoi în altul intrau, ieșeau, răspândind în trecere valuri de arome unele mai puternice decât altele. Locul se dovedea plin de viață. O autentică sucursală răsărită direct din trecut. Bărbați și femei petreceau cinci-zece minute bând o cafea sau un ceai, apoi plecau la treburile lor după ce trăncăniseră verzi și uscate. Vocile au scăzut treptat și în final au dispărut de tot. La 19:00, fata care mă întâmpinase a venit

să-mi spună la revedere, stătuse deja mai mult decât prevăzuse și trebuia sa plece neapărat. Mi-a încredințat „cheile prăvăliei” precizând că faimosul Pacôme tocmai îi trimisese un mesaj ca s-o anunțe că ajunge în maximum cincisprezece minute. Nu părea să-l deranjeze că lasă o necunoscută în birourile sale. Nimerisem peste un individ complet iresponsabil, dublat de unul prost-crescut. Mi-am înghițit sarcasmul, deși eram un car de nervi. Din respect pentru această fată care nu avea nicio vină, nu voiam să-mi ies din sărite.

Lăsată de capul meu, mi-am luat pachetul de țigări din geantă și am pornit spre ieșire. Am verificat totuși ușa înainte de a scoate nasul afară, ca să nu mă pomenesc încuiată în exterior. Asta ar mai fi lipsit! Se înnoptase de-a binelea, iar vântul sufla la fel de tare. Frigul îmi pătrundea pe sub pulover, tremuram. În timp ce fumam, am schimbat câteva SMS-uri cu Noé. Paul tocmai trecuse să-l ia la escaladă. Își făcea griji pentru ședința mea, voia să știe dacă a mers bine prima întrevedere. M-am mulțumit să-i scriu un „super!” Și totuși… Ce căutam eu aici? Singură într-un depozit, nu sincer liniștită, așteptând o întâlnire care în mod logic nu mai putea avea loc astă-seară.

Am auzit o mașină oprind valvârtej în parcarea de vizavi. O portieră s-a trântit violent și o umbră a traversat strada la întâmplare. Întâlnirea mea, am presupus. Bărbatul pe care-l așteptam de aproape două ore s-a proțăpit în fața mea.

— Dumneavoastră sunteți de la agenția de comunicare? m-a întrebat el fără niciun preambul.

M-a studiat de sus până jos. Cu greu mi-am stăpânit dorința de a-i trage o palmă.

— „Bună seara, îmi pare rău că am întârziat” ar fi o introducere mai bună!

A părut să revină brusc cu picioarele pe pământ și s-a gudurat ca un câine prins cu greșeala.

— Sunt teribil de jenat. Pentru toate, întârzierea, lipsa de maniere… În apărarea mea, mărturisesc că mă așteptam să găsesc aici un bărbat.

Și ce legătură are?

Tot mai exasperată, mi-am dat ochii peste cap blestemându-l în gând pe Paul care evident uitase să precizeze cine va veni la întâlnire, el sau eu.

— Ați discutat la telefon cu asociatul meu și v-ați gândit simplist că o să vină el. Oricum, el sau eu este același lucru. Dacă asta reprezintă o problemă, spuneți-mi imediat și nu mă mai faceți să-mi pierd vremea!

— Firește că nu! M-am exprimat greșit.

M-am înfiorat din cauza unei rafale de vânt, fapt ce nu i-a scăpat.

— Dar de ce stați aici? OK, nu sunt punctual…

Își bate joc de mine…

— …dar m-ar mira să vă fi dat cineva afară.

Am ridicat chiștocul în dreptul ochilor lui înainte de a-l arunca în scrumieră. A deschis ușa cu un aer amuzat și s-a tras într-o parte ca să mă lase să trec. Odată întoarsă la căldură, am decis să pun capăt poveștii.

— Ascultați, nu știu de ce v-am așteptat, fiindcă evident e prea târziu pentru o discuție profesională. Mă duc la hotel și ne vedem mâine-dimineață, la 9:00. Îndrăznesc să sper că veți ajunge la timp de data asta.

— Foarte bine, înțeleg, aveți dreptate. Atunci lăsați-mă să vă invit la cină.

N-aveam câtuși de puțin chef de mondenități cu tipul ăsta, am clătinat din cap obosită.

— Și dacă întâlnirea de afaceri ar fi avut loc, v-aș fi invitat la cină, a insistat el. E un lucru elementar. Ați parcurs trei sute de kilometri ca să ne vedem, ați închiriat o cameră la hotel etc., etc. Întreținem o relație de lucru Așa procedează oamenii civilizați, nu?

— Oamenii civilizați, cum spuneți dumneavoastră, vin la timp, i-am replicat cu ironie.

— Touché!

Mi-a prins privirea; avea ochi cenușii ca norii. M-am străduit să nu-i cercetez fața, pielea înăsprită de soare și vânt, trăsăturile pronunțate, zâmbetul îmbufnat pe care mă lăsa să-l descopăr. Încercarea mea s-a soldat cu un eșec usturător.

— O cină împreună poate ne-ar ajuta să o luăm de la capăt, sub auspicii mai bune.

Trebuia să accept, avea dreptate. Dacă nu porneam iar de la zero, riscam să-mi păstrez dispoziția dezastruoasă și să fiu supărată pe el chiar și a doua zi.

— De acord…

Zâmbetul i s-a transformat din îmbufnat într-unul de satisfacție.

— Vă las să vă luați lucrurile, eu urc două minute în biroul meu și pe urmă vă stau cu totul la dispoziție.

S-a răsucit pe călcâie și a suit scara sărind câte patru trepte odată. Am încercat la rândul meu să mă adun; tipul mă tulbura, o constatare cel puțin ciudată, dat fiind că-mi petrecusem ultimele două ore imaginându-mi torturile pe care ar trebui să le îndure ca să plătească pentru întârziere, și chiar nu eram genul de femeie atrasă de tipi neciopliți.

— Încă ceva, mi s-a adresat de la mezanin. Dacă lucrăm împreună, prenumele este o opțiune?

Am surâs.

— Reine, mă cheamă Reine. Iar pe dumneavoastră, Pacôme, nu?

— Exact.

Cât l-am așteptat, i-am telefonat rapid lui Noé, care a răspuns în vervă chiar de pe zidul de escaladă. Vervă care a crescut când l-am anunțat că plecam la cină cu tipul cu care avusesem întâlnirea de lucru. Noé i-a transmis informația lui Paul pe care l-am auzit felicitându-mă de undeva din fundal. Dacă ar fi știut… După ce mi-a promis că o să încuie bine ușa casei, fiul meu mi-a cerut să nu-mi fac griji pentru el, adăugând că o să stea mai mult de vorbă cu mine a doua zi dimineață, înainte să plece la școală.

Pacôme a apărut după câteva minute și m-a găsit gata de plecare, cu mantoul pe mine. Am pornit după el, făcând slalom printre mărfuri. Nu se putea abține să-și vâre mâinile în trecere în sacii cu cafea sau cu ceai. Ba chiar a cules o boabă prăjită, a frecat-o între degete, apoi a apropiat-o de nas. Mi s-a părut că aud un mormăit de plăcere, care mi-a smuls un zâmbet de fetișcană.

— Mergem cu mașina mea, m-a anunțat în parcare.

A deschis portiera din dreapta, așa că nu aveam de ales, era limpede.

Câteva minute mai târziu, a oprit brusc pe trotuar și mi-a făcut semn să cobor. L-am urmat fără să scot o vorbă. Și-a ridicat gulerul hainei, iar eu mi-am ascuns nasul în fular ca să mă apăr de frigul pătrunzător. Auzeam vuietul mării, mirosul puternic de iod mă îmbăta. Am ajuns pe un dig. Întinderea de nisip era impresionantă, începea de la de zidurile de apărare luminate pentru noapte și se prelungea de cealaltă parte, în penumbră, cât vedeai cu ochii.

— Cunoașteți Saint-Malo?

Privea pierdut în zare.

— Absolut deloc.

— E plaja Sillon. O fâșie de nisip ce lega pe vremuri orașul de mal. M-am gândit că poate imaginea mării ar ajuta spiritele să se liniștească.

— Bună idee…

Instinctiv, ca atrasă de un magnet, am pășit înainte și m-am apropiat de mal. Nivelul mării era ridicat, foarte ridicat, apa lovea granitul cu zgomot, trimițând jerbe de stropi direct spre noi. Am tras adânc aer în piept și am închis ochii, ametită de sunete, de mirosuri, de elementele naturii dezlănțuite, de picăturile ce-mi loveau fața. Îmi simțeam părul fluturând. O clipă m-am gândit la Noé și la cât i-ar fi plăcut să fie în locul meu. Eram ametită de vânt, ceea ce m-a făcut să zâmbesc.

— Reine, dați-vă înapoi, mi-a ordonat Pacôme. N-am niciun chef să intru în apă ca să vă salvez.

Mi-am recăpătat respirația, dându-mi brusc seama de riscul pe care mi-l asumam. Un risc ce mi s-a părut relativ când l-am simțit pe Pacôme în spatele meu, gata să mă prindă dacă-mi pierdeam echilibrul.

— E magnific, i-am spus după ce m-am îndepărtat de el. Mulțumesc că m-ați adus aici.

— Pentru puțin. Și eu aveam nevoie de asta. Îmi închipui că hotelul dumneavoastră este în Intra.

Mi-au trebuit două secunde ca să înțeleg că Intra însemna Intra-Muros, adică tot ce se găsea în interiorul zidurilor de apărare ale cetății. Am încuviințat.

— Perfect, o să cinăm acolo.

Ca un bun maluin[2], Pacôme a intrat cu mașina în cetate și, cât ai clipi, a găsit un loc de parcare. Mi-a propus să ne continuăm drumul pe jos ca să-mi arate orașul. Am acceptat cu plăcere, fericită să-mi dezmorțesc picioarele. Am mers de-a lungul zidurilor și mă pregăteam s-o apuc pe strada principală pe care o descoperisem mai devreme după-amiază. Cu o mișcare din cap, Pacôme mi-a dat de înțeles că nu o vom lua pe acolo. Am traversat piața Castelului construit de ducii de Bretagne, mărginită de braserii mari, cu terase încălzite, unde m-aș fi oprit să beau un pahar. Însă asta nu figura în programul ghidului meu. M-a condus pe o străduță pustie al cărei caldarâm neregulat nu mă ajuta deloc să-mi țin echilibrul pe tocuri. Am trecut pe lângă baruri ascunse, cu fațade întunecate, ale căror uși, când se deschideau, lăsau să iasă iz de bere și de dușumea veche. Aveam impresia că mă afund în măruntaiele cetății, care se închidea în jurul nostru. La un moment dat, când am cotit, mi-a arătat, cuibărită între alte case, locuința ducesei Anne și am descoperit stupefiată că încă existau clădiri din acea epocă. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că orașul adăpostea atâta istorie. Ascultam explicațiile lui Pacôme fără să-l întrerup și, puțin mai încolo, m-am gândit la Noé când am trecut prin dreptul faimosului liceu vechi de secole pe ai cărui elevi îi zărisem după-amiază. Uneori ghidul meu se oprea din vorbit, poate ca să-mi lase răgaz să asimilez informațiile. Pășeam unul lângă altul prin locuri ce păreau pustii în această seară din miez de iarnă. Mă simțeam bine, însă îmi era imposibil să știu ce credea el, așa că într-un final m-am întrebat dacă nu cumva făcea toate astea din obligație.

— Pacôme, mulțumesc mult pentru vizită. Cu siguranță, aveți lucruri mai bune de făcut decât să-mi serviți drept ghid turistic și să cinați cu mine. Totul o să fie bine mâine, n-o să stârnesc un scandal din cauză că ați întârziat.

S-a uitat lung la mine câteva secunde, de parcă uitase de prezența mea. Într-un târziu, s-a dat mai aproape, iar eu am ridicat capul neputându-mă împiedica să păstrez contactul cu ochii săi cenușii.

— Dacă sunt cu dumneavoastră înseamnă că asta-mi doresc.

S-a tras înapoi și mi-a făcut semn să-l urmez. Momentul avea o doză de mister. Vântul, austeritatea locurilor, frigul, noaptea,

[2] Numele locuitorilor din Saint-Malo. (*N.t.*).

liniștea, conștientizarea faptului că atingeam din când în când brațul acestui bărbat necunoscut care mă atrăgea incontestabil. Categoric nu era o seară banală. Parcă aș fi pătruns într-o dimensiune paralelă, în care mă simțeam ciudat de bine, ciudat de în largul meu. Pe măsură ce minutele se scurgeau, aveam tot mai puternic impresia că responsabilitățile mele dispăreau una după alta. Și, sincer vorbind, nu eram obișnuită cu așa ceva.

Plimbarea s-a încheiat într-o clătitărie simplă, cu scaune și mese din lemn, cu o atmosferă agreabilă, plină de căldură.

— Sunteți de fel de aici? l-am întrebat în timp ce așteptam să fim serviți.

— Deloc! Închipuiți-vă că am crescut la Paris.

— Greu de crezut, dați impresia că v-ați născut pe metereze.

A râs ușor, însă am remarcat că-l impresionaseră cuvintele mele. Oare atinsesem un punct sensibil?

— Povestiți-mi. Vorbiți-mi despre Saint-Malo.

— N-o să vă obosesc cu istoriile mele, dacă mă pornesc pe subiectul ăsta, nu mă mai opresc, vă previn. Dar de ce să nu vorbim despre dumneavoastră, Reine?

— Diferența dintre noi este că eu trebuie să aflu lucruri despre dumneavoastră pentru munca mea. Viața mea însă, n-o să schimbe cu nimic jobul dumneavoastră. Vă ascult!

— De fapt, mă duceți de nas. Astă-seară lucrăm cumva?

Am luat o gură de vin.

— Împletim munca și plăcerea… de a vă asculta.

Greu de crezut că eu eram cea care rostise asemenea cuvinte. El a tăcut o vreme și m-a privit drept în ochi pentru a-mi cere o confirmare. I-am zâmbit simțindu-mă ușoară. Inconștientul meu avea într-adevăr nevoie să-și acorde o pauză. El a continuat să se uite la mine câteva momente, privirea lui s-a oprit pe buzele mele, pe gât, a coborât spre decolteu, iar bătăile inimii mi s-au întețit. A dat ușor din cap ca pentru a redeveni stăpân pe sine.

— Dumneavoastră ați vrut-o.

— Îmi asum răspunderea.

L-am ascultat povestindu-mi despre orașul lui. Mi-a explicat că-și petrecea toate vacanțele la bunicii săi care locuiau „între ziduri”. Părinții lui n-au mai suportat să-l audă cerând sus și

tare să meargă la Saint-Malo, așa că într-un final au cedat și l-au înscris la internatul liceului din Intra-Muros. Tot continuând să umple paharele, mi-a vorbit despre locuri mitice: Capul Horn, Capul Bunei Speranțe. A evocat mari exploratori și corsari: Duguay-Trouin, Jacques Cartier, Surcouf. Nume care sunau ca niște ecouri ale istoriei, ecouri ale copilăriei – a mea și a lui Noé.

— De fapt, l-am întrerupt eu râzând, pirații sau corsarii sunt totuna. Niște tipi nu prea frecventabili, care jefuiesc și violează!

Privirea i s-a întunecat și mi s-a părut că-l aud mormăind ceva. Am în sec, îngrijorată că l-am ofensat.

— Cred că am spus o prostie, am șoptit. Regret.

M-a lăsat să fierb în suc propriu o vreme care mi s-a părut o eternitate. Aerul lui disperant de bănuitor a sfârșit prin a se transforma într-un zâmbet insolent.

— Sunteți iertată de data asta.

Am râs amândoi câteva secunde căutându-ne din priviri. Am aflat apoi despre corsari că aveau dreptul să atace corăbiile inamice și să urce la bordul lor, grație unei scrisori de autorizare date de rege. Acești domni fermecători – spre deosebire de pirați care erau niște bandiți – respectau legile de război și navigau pe corăbii mai mici pentru a fi mai rapizi și a proteja vasele mari sau navele de mărfuri pe timp de război. Eram captivată. Datorită vocii lui grave și blânde deopotrivă, oarecum învăluitoare, parcă și auzeam, undeva departe, bubuitul tunurilor, strigătele oamenilor care se aruncau în luptă, vedeam pavilioanele fluturând și pocnind în vânt, marea dezlănțuită, spuma clocotitoare a valurilor. Pacôme avea un dar, știa să spună povești, mă făcea să călătoresc în timp, expresia feței lui se schimba în funcție de cele descrise, uneori cobora tonul până-mi dădea senzația că puneam la punct o tactică de atac secretă.

— Ca să fiu cinstit până la capăt, a încheiat el cu aer conspirativ, trebuie să vă fac o mărturisire. Operațiunile acestea le permiteau corsarilor să se întoarcă acasă cu calele pline, fără știrea Amiralității, evident, și pivnițele se umpleau de piaștri.

Din ce epocă venea omul ăsta? Nu dintr-a mea, în orice caz! I-am zâmbit malițios.

— Și, contrar piraților, corsarii rămâneau niște oameni eminamente respectabili, în care se putea avea încredere.

— Ei bine, iată! Ați priceput!

Noé i-ar fi sorbit cu încântare cuvintele și ar fi dat orice să fie în locul meu.

După ce am terminat de mâncat, mi-a propus să bem un pahar nu departe de hotelul meu. Nu-mi doream ca seara să se încheie, mă simțeam bine cu el, cuprinsă de sentimentul nou și tot mai evident de a fi liberă. Eram derutată; până atunci, nu avusesem niciodată senzația că sunt prizonieră și cu atât mai puțin că viața pe care o duceam mă sufoca. Era de presupus că mă înșelam. Și chiar dacă Noé nu lipsea niciodată din gândurile mele, renunțasem la povara rolului de mamă. Pentru prima dată în șaptesprezece ani mi se întâmpla să fiu capabilă să-l las puțin deoparte pe fiul meu și să mă gândesc cu adevărat la mine, la femeia care eram și doar la ea, măcar pentru câteva ore. Așa că da, aveam chef să profit de această senzație și să beau un ultim pahar cu Pacôme.

Am râs descoperind butoaiele de pe mica terasă încălzită a pubului unde voia el să ne instalăm.

— De ce râdeți?

— Aveți o problemă cu butoaiele! Depozitul geme de ele și acum îmi propuneți să folosesc unul pe post de masă.

A afișat o expresie strengărească.

— Ce vreți, spiritul corsar!

Brusc, privirea a părut ca i se pierde în zare, parcă s-ar fi aflat altundeva, pierdut în gânduri.

— Mă lăsați să aleg pentru dumneavoastră? Vreau să vă dau să gustați ceva.

— Am toată încrederea.

S-a întors peste câteva minute cu două pahare în mână și s-a așezat în fața mea.

— E un rom din Mauritius, o să vedeți, e delicat, parfumat, fructat.

Am ciocnit privindu-ne în ochi. A înghițit jumătate din romul lui, continuând să se uite la mine. Eu m-am limitat la o mică înghițitură, care m-a făcut să închid ochii de plăcere. Nectarul mi-a alunecat pe gât, era cald, delicios de cald, plin de arome de fructe exotice, arome de fruct oprit, mi-am zis.

— Știam că o să vă placă.

Am revenit la realitate și i-am întâlnit ochii cenușii care mă țintuiau.

— E divin.

A coborât privirea spre pachetul de țigări pus pe butoi.

— Serviți-vă!

S-a supus și mi-a întins și mie una. Ca prin minune, a scos o brichetă din buzunar și a aprins-o sub nasul meu.

— Sunteți misterioasă, Reine, mi-a spus după mai multe minute de tăcere.

— Vă întorc complimentul. Vă ascult poveștile și, în afară de a-mi împărtăși pasiunea pe care o aveți, nu dezvăluiți mare lucru.

Sclipirea din ochii lui mi-a indicat fără dubii că dorea să se joace.

— Ați marcat un punct…

Am băut iar, devorându-ne din priviri. Eram tot mai destinsă, sticla de vin împărțită la cină și prima gură de rom având și ele o contribuție. Bărbatul acesta îmi trezea dorința de a seduce. De a-l seduce. Nu pricepeam ce mă apucase. Poseda el vreo putere de a mă transforma până într-atât? Nu eram adepta nici a flirtului, nici a unei nopți petrecute cu un necunoscut. Totuși, cu el mă simțeam îndreptățită să o fac, îmi doream chiar, intram în pielea unei alte femei, o femeie cu care semănam, cu care eram de acord, dar a cărei existență n-o bănuisem.

— Ce-ar fi să rămânem niște necunoscuți pentru astă-seară? i-am propus.

A zâmbit în colțul gurii.

— Îmi convine…

— De ce?

— Îmi place la nebunie să-mi spun povești ca să adorm.

— Îmi stârniți curiozitatea.

— Credeți-mă, ați fi surprinsă.

Se abținea să râdă, dar nu și să mă dezbrace din priviri într-o manieră tot mai evidentă.

— Stați un pic, dacă pun cap la cap vreo două-trei lucruri… aș zice că e vorba despre un corsar care salvează o pasageră de pe o corabie în pericol.

Și-a terminat romul și la fel am făcut și eu.

— Pe-aproape… Mă gândeam mai degrabă la răpirea unei frumoase necunoscute de pe o navă inamică.

Din nou s-a strecurat între noi o tăcerea grea, încărcată de dorință. Tensiunea a mai urcat cu o treaptă. Nu se ferea de cuvinte, eram sedusă de vorbele lui. Nu ne mai scăpam din ochi, conștienți că dintr-o clipă într-alta lucrurile puteau căpăta o altă turnură. Mi-a luat paharul pe care-l țineam încă în mână.

— Să mai aduc o ultimă dușcă înainte să se închidă barul.

Când s-a întors, a ocolit butoiul și s-a așezat lângă mine. Simțeam căldura degajată de corpul lui. Trecea la o viteză superioară, încă aveam timp să opresc acest joc al cărui gust îl prindeam prea repede. Dar doream să-l opresc? Răspunsul nu admitea replică: categoric, nu. De când îl văzusem cu câteva ore mai devreme, mă tulbura dincolo de orice rațiune. Iar el nu ascundea că-l atrăgeam. De ce n-aș putea, măcar o dată, să profit de moment și să mă las purtată de val?

— Pentru poveștile spuse înainte de a adormi, i-am zis privindu-l printre gene.

Am dus paharul la buze, iar el mi-a urmărit fiecare gest.

— Nu putem încheia seara fără să facem un tur pe metereze, a rostit brusc.

— Serios?

— Serios. Terminați-vă paharul.

M-am supus docilă.

— Haideți cu mine!

În câteva minute am ajuns la poalele unei scări mohorâte, abrupte și, după părerea mea, excesiv de alunecoase.

— Dați-mi mâna, e mai prudent așa.

M-am înfiorat la acest prim contact cu pielea lui. Totuși, ajunși sus, m-am desprins de el. Noaptea întunecată m-a învăluit, luna se ghicea în spatele norilor groși, iar el m-a lăsat să înaintez singură. Am făcut câțiva pași conștientă că se uita insistent la mine, i-am aruncat o privire peste umăr îndemnându-l să se apropie. A străbătut distanța care ne separa.

— Mulțumesc pentru această seară magnifică, Pacôme.

— Mai mergem puțin?

Prelungea plăcerea de dinainte, adrenalina care făcea ca totul să fie permis, totul să fie imaginabil. Drumul fiind îngust pe alocuri, ne-am continuat plimbarea nocturnă umăr lângă

umăr. S-a oprit deasupra unei plaje acoperite aproape complet de maree, undeva departe se contura o trambulină. Cu aceeași mișcare, ne-am sprijinit amândoi cu coatele de zid.

— Grand-Bé, m-a informat el arătându-mi o insuliță aflată foarte aproape. Chateaubriand este îngropat acolo. Trebuie văzută ziua. Sunt sigur că o să vă placă.

Am rămas cu gura căscată. Avea o capacitate derutantă de a trece de la bărbatul care dorește o femeie la maluinul atașat de stânca lui, ca să nu zic obsedat. Se juca deci cu nervii mei, altă posibilitate nu exista.

— Nu mă îndoiesc.

— Cu secole în urmă, n-am fi putut să ne plimbăm în toiul nopții.

I-am aruncat o privire perplexă.

— Pe plajă erau eliberați dogi flămânzi ca să apere cetatea de invadatori și nimeni nu avea voie să iasă din casă, altfel sfârșea în carceră.

— Râdeți de mine!

Privirea i-a devenit gravă, în ciuda unui licăr de amuzament.

— Sunt cum nu se poate mai serios.

S-a aplecat spre mine, și-a îngustat ochii și a zâmbit, gata să mă farmece iar cu istoriile sale.

— Se zice, mi-a șoptit de parcă se pregătea să-mi dezvăluie un secret, că nu puțini amanți au fost devorați fiindcă au stat prea mult la iubitele lor și n-au auzit Noguette.

— Noguette?

Vrăjită de povestea lui, abia dacă îndrăzneam să ridic vocea mai mult decât el.

— Clopotul care anunță stingerea, ora când trebuie să te întorci acasă.

Eram subjugată.

— Și acum a trecut mult de când a sunat?

— Foarte mult…

S-a apropiat de mine și, deși nu mă așteptam cu adevărat – mă rog, în realitate, așteptam un gest, fără să știu dacă avea să treacă la fapte în toiul povestirii –, a ridicat mâna spre fața mea. Și-a trecut ușor degetul mare peste buzele mele, cu o mișcare senzuală.

— Am o întrebare, a murmurat.

— Ascult.

Respirația mi se accelera, am făcut un pas înainte ca să nu întrerup contactul degetului său cu gura mea.

— Îmi vine să vă sărut, dar…

— Aveți nevoie de permisiunea mea?

— Oarecum…

— Un corsar n-ar întreba…

Era de presupus că nu greșeam, fiindcă a pus stăpânire pe gura mea și m-a tras cu putere la pieptul lui. Beția senzației de libertate mi-a îngăduit să mă abandonez complet și să uit orice nu avea legătură cu el. Iar Pacôme se pricepea să sărute. Buzele și limba lui mă răvășeau, mă făceau să-mi pierd capul. M-am lipit de el, dorindu-mi mai mult, el a înțeles mesajul, mâinile lui mi-au desfăcut mantoul și mi s-au strecurat pe sub pulover. Erau reci, iar pielea mea, foarte caldă, a reacționat la atingerea lor. Am gemut de plăcere. Sărutul nu se mai termina și îmi dădea amețeli. Trebuia totuși să ne recăpătăm respirația. Ne-am privit drept în ochi gâfâind. El a răsuflat încet, încercând parcă să-și păstreze calmul, însă cu același aer sălbatic, hotărât.

— Cred… cred că o să vă conduc la hotel.

Întoarcerea a durat mai mult. Din două în două minute ne opream ca să ne sărutăm ca nebunii, mă târa pe străduțe întunecate de câte ori ne întâlneam cu vreunul dintre rarii trecători. După ce ne-am compus amândoi o atitudine demnă ca să traversăm holul hotelului sub privirea amuzată a paznicului de noapte, ne-am năpustit iar unul asupra celuilalt în ascensor. Mă săruta pe gât ridicându-mi coapsa pe șoldul lui.

— Spuneți-mi că știți unde e cheia de la cameră, în starea în care sunt nu am răbdare deloc.

— În buzunarul de la spate al blugilor.

A râs și m-a apucat de fese.

Cinci minute mai târziu, eram goală în pat, strivită de greutatea lui. Îmi pierdusem orice noțiune de pudoare, mă ofeream acestui bărbat pe care-l cunoșteam doar de câteva ore. Ne-am angajat împreună într-o veritabilă luptă, o luptă împotriva unui orgasm prea rapid. Voiam ca plăcerea neprevăzută și incontrolabilă să dureze cât mai mult posibil. Gesturile noastre, mângâierile, săruturile, gemetele nu aveau decât un scop: să intensificăm dorința până la paroxism. Când orgasmul ne-a înfrânt rezistența, mi s-a tăiat răsuflarea, iar

privirea lui a rămas fixă. S-a prăbușit peste mine. L-am cuprins în brațe și mi-am plimbat mâinile pe spatele lui. Încă tremura.

— Îmi pare rău, sunt greu.

— Ba nu, e-n regulă, sincer.

M-a sărutat în scobitura gâtului, s-a retras și s-a lungit alături. Fără să pierd nicio secundă, m-am răsucit spre el. A zâmbit, un zâmbet blând și împăcat. Furtuna trecuse. Mi-a dat la o parte o șuviță care-mi cădea pe frunte. Am anulat distanța dintre noi și l-am sărutat ușor pe buze. Nu a zis nimic, m-a reținut lângă el, iar eu mi-am sprijinit fața de umărul lui și am închis ochii. Mângâierile lui m-au legănat și în cele din urmă am adormit.

Nu m-a mirat să descopăr patul gol la trezire. Dacă trupul meu nu ar fi păstrat amintirea îmbrățișărilor noastre și n-aș fi găsit pe pernă un mesaj scris pe blocnotesul din cameră, aș fi putut crede că visasem noaptea cu Pacôme. M-am ridicat cu greu și am tras pilota pe mine ca să citesc cuvintele. M-a frapat frumusețea scrisului său îngrijit.

Datorită frumoasei necunoscute, o să am multe povești să-mi spun pentru a adormi.

Corsarul

Am zâmbit la gândul orelor trăite alături el și m-am trântit la loc în pat. Mă simțeam ușoară, fericită, împlinită. Nu puteam să mă opun bucuriei de a-l revedea curând. Totuși, eram conștientă că de-acum se impunea distanța profesională. Nu eram complet lipsită de minte, îmi pierdusem de mult visurile cu Făt-Frumos. Petrecuserăm pur și simplu o noapte împreună. Acest bărbat răsărit de niciunde îmi făcuse bine, mi-ar fi plăcut să repetăm experiența, dar totul dădea de înțeles că lucrurile se vor opri aici. Acum contau doar munca și Hangarul, deși situația mă depășea totalmente.

Am străbătut distanța până la sediul firmei pe jos, cu geanta de voiaj pe umăr. Am profitat de asta ca să-l sun pe Noé.

— Ce faci, comoara mea?

— Super! Dar tu, mamă?

— Sunt pe drum spre o nouă întâlnire.

— Atunci, ești mulțumită?

Am închis ochii ca să mă concentrez la reuniunea profesională. Strict profesională.

— Am mari speranțe…

— Cool! Când mergem la Saint-Malo?

— N-am idee, i-am răspuns râzând. Îți trimit un mesaj când pornesc la drum.

După ce am ajuns la depozit, mi-am pus lucrurile în mașină, care mă așteptase cuminte toată noaptea. De mașina lui, nici urmă. Am fumat o ultimă țigară ca să mă calmez.

Rămâi concentrată, Reine. Concentrată.

Ușor de zis, greu de făcut. Am fost întâmpinată de aceeași tânără ca în ajun, acum vizibil mai destinsă.

— Vă așteaptă în birou. Veniți cu mine, vă conduc.

Am urmat-o pe scară, luptându-mă să mă țin pe picioarele nesigure și încercând să-mi potolesc bătăile haotice ale inimii. Ea a ciocănit la ușă, apoi a deschis-o fără să aștepte răspuns.

— Pacôme, doamna cu care ai întâlnire a sosit.

S-a tras în lateral ca să mă lase să trec. El s-a ridicat și s-a apropiat, cu un zâmbet înghețat pe buze.

— Bună, Reine.

Mi-a întins mâna, pe care am strâns-o într-o manieră protocolară.

— Bună, Pacôme.

— Sper că ați petrecut o seară plăcută.

Nici dram de umor, nici pic de căldură în tonul lui. Scenariul era stabilit.

— Destul de plăcută.

— Foarte bine. Bun, poți să pleci, i s-a adresat sec asistentei.

Tânăra i-a aruncat o privire uluită, din care am dedus că el nu obișnuia să se comporte astfel.

— Pe mai târziu.

Cu fălcile încleștate, a privit ostentativ peste umărul meu până când ușa s-a închis.

— O să vină și asociatul meu.

Dacă avusesem chiar și cea mai mică îndoială despre capacitatea lui de a ignora ce se întâmplase între noi, acum situația era cum nu se putea mai clară. Fie, o să uit noaptea precedentă. El a oftat adânc, parcă obosit. După ceea ce mi s-a părut o eternitate, privirea lui dură s-a oprit asupra mea. Îmi

venea infinit de greu să i-o susțin, simțindu-mă mai rănită decât aș fi crezut, dar nici nu se punea problema să i-o arăt.

— La această întâlnire, ca prim contact, o să vă prezint activitățile și competențele agenției noastre și ce am putea să vă propunem concret. Dacă sunteți interesați, Paul sau șeful nostru de proiect va prelua ștafeta pentru etapele următoare. Cred că e de preferat așa.

Mai bine să termin odată cu această situație jenantă, n-avea rost să insist. Făcusem o prostie lăsându-mă luată de val, lăsându-mă sedusă. Paul o să-mi țină un discurs moralizator și problema se va rezolva. Era prima și ultima dată când îmi petreceam noaptea cu un potențial client. Oare ce mă apucase? Tocmai încasasem o lecție pe cinste. Interesantă, dar dureroasă.

— Pe toți dracii! a rostit el printre dinți înainte de a se repezi la mine.

M-a strâns în brațe și m-a sărutat ca noaptea trecută. Când sărutul nostru a luat sfârșit, mi-a șoptit la ureche:

— Începând din acest moment, n-o să vă mai ating, o să încerc să mă calmez și să mă port ca și cum nu s-a întâmplat nimic. E cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru a reuși să muncim în dimineața asta. Repet, nu vom fi singuri.

Nu-i lipsea tupeul! Cine îl invitase pe asociatul lui la întrevederea noastră? Cine mă sărutase adineauri? El. Eram incapabilă să răspund ceva, orice. Greu de precizat în ce punct mă aflam și cu atât mai puțin ce era în mintea lui. S-a îndepărtat de mine, clătinând din cap cu regret și a arătat spre un fotoliu.

— Vă rog, luați loc.

În următorul sfert de oră, încercarea noastră de a discuta despre job s-a soldat cu un eșec. De fiecare dată, sfârșeam prin a ne cufunda în tăcere. Tensiunea era palpabilă, imagini din noaptea precedentă mă asaltau în valuri, aș fi vrut să fiu încă acolo. Vântul de libertate pe care el mi-l insuflase din ajun mă tulburase. Dar să aflu ce anume urmărea el, aici era altă poveste. Pacôme avea toate trăsăturile unui seducător capricios, diabolic de inteligent. În fond, nu asta mă captivase și mă captiva încă? Dacă mi-ar fi oferit ocazia, aș fi cedat din nou farmecului său și m-aș fi lăsat păcălită.

Ca să umplu timpul și tăcerea, i-am studiat spațiul de lucru. Biroul nu era mare, dar avea o particularitate: ferestrele dădeau spre doc și vapoare. Hărți geografice ale lumii acopereau pereții, hărți maritime și câteva dintr-o altă epocă. Încăperea nu semăna deloc cu cele pe care obișnuiam să le frecventez. Însă simțeam că Pacôme nu era genul care să se împăuneze cu poziția lui; spre deosebire de patronii pe care-i întâlneam în general, el era sincer în felul lui de a fi. Pentru el nu existau aparențe, eram convinsă. Eșantioane de cafea, de ceai, de orez, cutii de carton rupte, în care se distingeau diverse sticle zăceau împrăștiate pretutindeni. În toată harababura de pe masă, i-am zărit pașaportul jerpelit, cu colțurile îndoite. Această simplă imagine mi-a dezvăluit un om care în orice minut putea să sară într-un avion doar din plăcerea și entuziasmul de a descoperi o nouă mirodenie. De unde venea el cu adevărat? Cum de ajunsese aici, la Saint-Malo, în biroul ăsta mic, cu ferestrele spre mare? Locul lui era în altă parte, la celălalt capăt al lumii.

În timp ce priveam în jur, îl simțeam agitându-se în fotoliu, îndreptându-și umerii, rezemându-se de spătar. Într-un final, și-a pierdut răbdarea, s-a ridicat brusc, a ocolit biroul și s-a sprijinit de el. Picioarele ni se atingeau și ne priveam fix în ochi. Aceeași dorință ca în ajun, puternică, incontrolabilă, punea stăpânire pe corpul meu.

— Întârzierea e marca voastră comercială! l-am tachinat, încercând să revenim la chestiuni profesionale și la motivul venirii mele.

— Trebuie să-i fi dus pe copii la școală, nu mai întârzie mult, a răspuns el prefăcându-se detașat.

Apoi a cedat și a întins mâna spre fața mea. Și-a plimbat degetul pe buzele mele ca în noaptea trecută, iar eu am închis ochii de plăcere. Și chiar atunci cineva a bătut la ușă. Am oftat amândoi amuzați și foarte frustrați.

— Intră! a strigat Pacôme făcându-mi cu ochiul. Te așteptam.

A adoptat imediat o atitudine profesională. Și, în timp ce el a pus o oarecare distanță între noi, eu m-am îndreptat de spate, inspirând profund ca să mă adun. Deși ne venea greu să ne

luăm privirea unul de la altul, Pacôme și-a îndreptat până la urmă atenția spre persoana din spatele meu.

— Scuzele mele pentru întârziere, sunt dezolat, dar am fost reținut…

4

Există momente când totul încremenește, când îți vezi viața trecându-ți pe dinaintea ochilor într-o fracțiune de secundă. E un lucru înfricoșător, te destabilizează, mai ales că nu poți lupta împotriva lui. Există un înainte și un după. Un sentiment de solitudine absolută m-a copleșit. Sunetele erau înăbușite, distorsionate. O senzație de frig mă străbătea din cap până-n picioare. Dar și una de căldură. Corpul meu nu mai știa ce simte. Sângele îmi pulsa violent în tâmple. Unde mă aflam? În ce epocă? Câți ani aveam? Imposibil. Inimaginabil. Acest glas jovial… Nu, cel pe care-l auzisem adineauri era mai grav, mai autoritar. Totuși, intonația îmi era atât de familiară, aproape viscerală. Fraza sacadată. Acest mod de a nu respira după fiecare cuvânt. Cum de era posibil? De ce-mi juca imaginația o asemenea festă azi? N-ar fi trebuit să-mi amintesc toate aceste detalii. Erau atât de îndepărtate, atât de dureroase! Atât de plăcute, în același timp. Anumite lucruri, anumite persoane lasă urme de nești, pe care totuși le credem ascunse undeva foarte adânc în noi. Mă luptasem cu încrâncenare să elimin rănile provocate de astfel de amintiri, dar înțelegeam că, oricât aș face, ele rămâneau în mine, eram marcată cu fierul roșu. Tatuată până în cele mai profunde straturi ale pielii. Iată de ce mintea și corpul meu reacționau atât de intens la o simplă similitudine, la o microscopică asemănare. Trebuia să revin în prezent, n-aveam încotro. Momentul de bulversantă și terifiantă îndoială trebuia să ia sfârșit. Imediat. Trebuia să mă ridic din acest fotoliu, trebuia să mă întorc. Să-mi înfrunt cea mai cumplită teamă.

Mâinile mele s-au sprijinit de brațele fotoliului, mă simțeam grea ca turnată din plumb, am făcut apel la toată forța mea interioară ca să dau piept cu realitatea. Timpul rămăsese cumva suspendat, dar acum își reintra treptat în drepturi.

Eram din nou prezentă. În prezent.

Dar mai ales eram față în față cu un bărbat pe care n-ar mai fi trebuit să-l revăd în viața mea.

Ochii lui străluceau la fel de blând, ai mei, neputând să mă abțin, s-au umplut de lacrimi. Emoția stăvilită atâta vreme m-a copleșit. O mulțime de amintiri ieșeau la suprafață. Prima noastră întâlnire, evident, dar mai cu seamă tot restul. Cei patru ani minunați care urmaseră. Când venea să asiste la

cursurile mele ca să fie cu mine, când îmi făcuse surpriza de a mă duce la mare și dormiserăm într-un hotel ieftin mizerabil. Când îi tăiam vârfurile pletelor lungi, *doar un picuț, nu prea mult, altfel îmi pierd personalitatea.* Când îl desenam pe furiș, în timp ce dormea. Se schimbase, firește. Părul lui negru era tuns scurt și înspicat cu câteva fire argintii, se mai îngrășase, dar nu-i stătea rău. Barba, deși rasă, îi lăsa o umbră pe obraji; în tinerețea noastră, era imberb. Astăzi se simțea în largul lui în costum și cu cravată, odinioară purta jachete în stil militar și tricouri deformate. Devenise bărbat. Dar, în ciuda micilor semne de maturitate, parcă nu l-aș fi văzut de o zi. Nu-și lua ochii de la mine. M-a privit cercetător, a deschis gura pregătindu-se să spună ceva, apoi a închis-o la loc, a schițat un zâmbet timid, dar a ezitat să vorbească.

— Reine, a murmurat într-un târziu. Sigur visez.

— Nicolas…

Niciodată n-ar mai fi trebuit să-i rostesc numele, gurii mele îi venea greu să-l spună. Umerii i-au căzut și, fără ca eu să pot anticipa sau măcar să reacționez, m-a cuprins în brațe. Cu toate transformările și încercările prin care trecusem și încă treceam, când m-am trezit la pieptul lui, am avut sentimentul vag că sunt acasă. Da, îmi marcase viața, făcea încă parte din mine și o știusem mereu. M-am abandonat câteva clipe în îmbrățișarea lui, dar foarte repede am avut impresia că mă sufoc. Treceam din paradis în infern. M-am desprins nervoasă din brațele lui, el mi-a dat drumul și și-a trecut o mână peste față ca să-și ascundă stânjeneala.

— Iartă-mă, dar… este extraordinar că te văd…

Voiam să fiu în altă parte. Să nu fi venit în veci aici. De ce? Nu crezusem niciodată în hazard. Și totuși, hazardul bătuse la ușa mea încuiată de trei ori.

— Nu-mi vine să cred, am șoptit într-un târziu.

— A trecut atât de mult…

În spatele meu, Pacôme și-a dres glasul, ceea ce mi-a înghețat sângele în vene, dar asta n-a fost nimic prin comparație cu cenușiul ochilor lui care căpătaseră culoarea cerului înaintea furtunii. Și Nicolas părea să-și fi amintit că nu eram singuri. S-a îndepărtat de mine și s-a dus lângă asociatul lui. S-au îmbrățișat cu căldură. Între ei nu era o simplă legătură profesională. Nu aveam nevoie să-i văd mai mult unul lângă

altul ca să înțeleg intensitatea prieteniei lor. Erau legați pe viață. Era ceva palpabil. Se simțea în tot. Erau jumătățile unui întreg.

— Iartă-mă, i-a zis Nicolas. M-am zăpăcit de tot.

Pacôme i-a zâmbit indescifrabil și a respins scuzele cu un gest din mână. Apoi s-a retras și, fără să-mi acorde atenție, s-a dus să deschidă larg fereastra. Am văzut după mișcarea umerilor că respira adânc. Îmi venea să-i mulțumesc că lăsa aerul mării să intre în încăpere. Aș fi vrut să sar pe fereastră. Să fug. Să fug cât mai departe posibil.

— Trebuie să-ți explic, a continuat Nicolas, radios.

Părea să fie singurul care nu simțea o tensiune profundă, avea chiar un aer amuzat.

— Reine, care e aici cu noi… e o nebunie să te văd aici… De fapt, ai auzit deja de Reine mai demult… când ne-am întâlnit în India.

India… Plecarea lui Nicolas în India îmi pecetluise viitorul. Pacôme a căzut pe gânduri, căutând printre amintiri, și brusc a întors fața spre mine cu o expresie de stupefacție.

— Oh… Ea e?

— Da! Înțelegi de ce sunt cam bulversat.

Pacôme nu mă scăpa din ochi. Deci ei doi se cunoscuseră într-o țară îndepărtată, cu atâția ani înainte. Pacôme știa fără îndoială că Nicolas fusese prima mea iubire, iar eu, a lui. A trebuit să mă stăpânesc ca să nu leșin.

— Dar, Reine știai că o să dai peste mine? m-a întrebat Nicolas.

Dacă aș fi știut, nu ne-am fi revăzut niciodată.

— Nu! m-am apărat eu pe un ton prea strident. Paul, partenerul meu, a discutat cu Pacôme…

— Doar n-o să ne faceți să credem că n-ați căutat să vă informați despre noi! m-a întrerupt Pacôme cu glas tăios Nu-i prea profesional.

Mi-am adunat toată puterea ca să mă justific.

— Repet, Paul a organizat această întâlnire, i-am replicat sec. Știți asta, Pacôme, el n-a vorbit decât cu dumneavoastră. Așa procedăm noi. Mă informez foarte puțin ca să nu fiu influențată dinainte, vreau să-mi fac o idee la fața locului. Ca să mă pregătesc pentru întrevedere, am studiat doar site-ul vostru. Și cum acolo nu vă sunt menționate numele și nu există nici

fotografii cu voi, ceea ce, în treacăt fie spus, este o mare greșeală, n-am avut cum să fac vreo legătură. Doar hazardul ne-a reunit azi.

Nicolas i-a tras o palmă prietenească în spate și a rânjit.

— Ușurel, Pacôme! Nu-ți dau voie să te iei de Reine!

Pacôme a dat din cap, capitulând parcă în fața evidenței:

— Vă rog să mă scuzați.

Mi-a făcut un mic semn enigmatic din cap.

— Deocamdată, o să joc rolul celui care le taie celorlalți cheful și o să stric atmosfera revederii, dar avem de lucru. Sau mă înșel?

— Da, trebuie să ne apucăm de treabă, l-am aprobat eu.

Eram grăbită să termin și să plec, rapid, cât mai departe posibil.

— Cred că toată lumea are nevoie de o cafea, a adăugat Pacôme. Mă întorc.

Dispăruse deja și am avut senzația că voia să fugă. Aș fi fugit și eu cu el. Numai că eu stăteam cu brațele atârnându-mi moi dinaintea unui Nicolas care nu înceta să-mi zâmbească, studiindu-mă de sus până jos. Nici măcar n-ar fi trebuit să mă gândesc la un asemenea lucru, totuși era ceva mai puternic decât mine. Oare ce credea despre cea pe care o avea în față? Mă schimbasem atât de mult! Probabil că doar ochii mei verzi i se păreau aceiași. Când mă întâlnise, eram slăbănoagă, maternitatea îmi oferise forme. Cunoscuse o tânără studentă introvertită, cu look beatnic de școală de arte, regăsea acum o femeie de patruzeci de ani, ce-și asuma pe deplin feminitatea, cu haine sobre și adecvate, sigură pe ea. A făcut doi pași spre mine, iar eu m-am abținut să mă dau înapoi.

— Nu-ți poți imagina cât sunt de fericit să te revăd… Avem atâtea să ne povestim!

Eu nu vreau să-ți povestesc nimic. Nimic. Niciun cuvânt.

— Cu siguranță… Scuză-mă, dar aș vrea să merg la baie.

— Bineînțeles, îți arăt unde e.

L-am urmat afară din birou. Nicolas părea mândru de domeniul lui, de micul lui univers, emana un aer de reușită asumată. Îmi vorbea fără încetare, dar eu nu-l ascultam, nu-l auzeam, simțindu-mă tot mai rău, cu atenția îndreptată spre cealaltă parte a mezaninului unde, cu spatele la noi, Pacôme

lovea îndârjit cafetiera de o pubelă. Nicolas a remarcat lipsa mea de interes față de el și interesul față de prietenul lui.

— Nu știu ce are. E prost dispus azi. De obicei, mai degrabă el e tipul care se entuziasmează, iar eu, cel care strică petrecerea. Nu-ți face griji, o să se calmeze.

M-am baricadat în toaletă și am început să mă învârt în cei trei metri pătrați de care dispuneam. Respirația mi-o luase razna, nu mai reușeam s-o controlez. Criza de angoasă se accentua. Îmi venea să urlu, dar n-o puteam face decât în liniște. Totul îmi scăpa, viața pe care mi-o construiam de ani întregi. Cum să fac să plec? Să mă îndepărtez de Nicolas? Să șterg această regăsire? N-aveam nicio portiță de scăpare. Mi-am masat tâmplele cu puțină apă rece, inspirând profund. M-am privit în oglindă: arătam extenuată, panicată, pierdută, singură. Cunoscusem deja această stare. Tot din cauza lui. Aveam să-mi compun o expresie senină, profesională, concentrată și să înfrunt orele următoare, altă posibilitate nu-mi rămânea.

Când m-am întors în birou, mă așteptau amândoi așezați alături și vorbind cu glas scăzut. Au încetat discuția imediat ce mi-au observat prezența. Foarte plăcut… Aveam să stau înțepenită față în față cu ei, sub focul încrucișat al privirilor lor. Am trecut pe pilot automat și am încetat să mă gândesc la restul.

M-am comportat ca în cazul oricărui potențial client, am vorbit politicos și cu respect, dar nu m-am purtat cu mănuși – învățasem la școala lui Paul. Munca era colosală, dar pasionantă. Le-am arătat pe ecranul laptopului meu imaginile unor mărci la care noi lucraserăm punându-le în valoare, dar și o selecție de fotografii făcute de Paul, pentru că bănuiam că el se va ocupa personal de acest dosar. Eram atât de preocupată de expunerea mea, încât începusem să respir mai ușor, uitând, chiar dacă pentru scurtă vreme, cui mă adresam.

— Oprește-te două minute, m-a întrerupt sec Nicolas. Dacă înțeleg eu bine, tu și asociatul tău vreți să spuneți că tot ce-am făcut noi până acum n-are sens.

Mereu fusese susceptibil și, la prima vedere, nu se schimbase.

— Nu chiar, dar… v-ați mulțumit în mod clar cu minimul.

A afișat un zâmbet arogant.

— Iartă-mă, dar cifrele sunt elocvente, mergem cu motoarele la maximum.

— M-am exprimat greșit. De acord cu tine că cifrele sunt elocvente, dar marca voastră n-are nimic sexy, modul în care vă prezentați produsele de calitate superioară nu-i face pe clienți să viseze. Regret, domnilor, dar, cu riscul de a vă supăra, păreți demodați, prăfuiți. Da, aveți meritul de a fi aici. Dar întrebarea pe care ar trebui să v-o puneți este pentru cât timp. Nu mai sunteți singuri pe piață. Ați putea fi depășiți rapid de niște tinerei dinamici care n-au teamă de nimic. De ce să nu faceți mai mult? De ce să nu țintiți mai sus?

Pacôme părea receptiv la cuvintele mele; în ciuda concentrării lui evidente – ce repede uitase și el tot restul! –, părea chiar amuzat de adevărurile pe care eu le înșiram cu brutalitate. Nicolas însă se simțea ofensat că-i puteam pune la îndoială competențele. Au început o discuție liniștită de la care eu eram cu totul exclusă și ale cărei detalii n-aveam cum să le înțeleg. Însă argumentele mele păreau să-și fi atins obiectivul, Nicolas a cedat până la urmă.

— Bun, a zis Pacôme, presupunând că suntem interesați, ce-ar trebui să facem?

— Să fiți cooperanți și să ne dați toate informațiile și cât mai mult material pentru a crea un univers în care Cele Patru Colțuri ale Lumii să se afle în centru.

— Cu ce să începem?

— Spuneți-mi povestea firmei voastre, fiindcă nu apare pe site.

— Vrei versiunea lungă sau versiunea scurtă? a întrebat Nicolas ironic!

Își recăpătase aroganța. M-am încruntat nedumerită.

— Dacă se ocupă Pacôme de asta, o să dureze câteva ore.

Nu mi-am putut împiedica privirea să se îndrepte spre povestaș, care își regăsise aerul îmbufnat din ajun.

— Pot să fac un mic efort ca să n-o obosesc prea tare pe Reine.

Am reușit să râd pentru prima dată de când Nicolas dăduse buzna iar în viața mea.

— Sunt numai urechi.

Când Nicolas ajunsese în India, Pacôme se afla acolo de un an. Erau însuflețiți amândoi de aceleași idealuri, de aceleași dorințe. O voință aprigă de a descoperi lumea, de a se bucura de ea, de a face afaceri, de a reuși respectându-i întotdeauna pe ceilalți. Unul era visător, greu de controlat – Pacôme –, celălalt avea capul pe umeri și picioarele pe pământ – Nicolas. Transformaseră diferențele dintre ei într-o forță și deveniseră nedespărțiți. Continuând să vorbească, Pacôme s-a ridicat și mi-a făcut semn să mă apropii. M-am supus imediat. M-a condus la imensa hartă maritimă, o hartă veche, complet depășită, dar având marcat pe ea drumul spre Indii. În cele patru colțuri ale lumii erau înfipte ace și am ghicit că acelea erau locurile unde fuseseră împreună. Mi-a explicat că într-un final renunțaseră la slujbele pe care le aveau și porniseră într-un tur al Asiei de Sud-Est. Munciseră ca niște ocnași pe plantații de ceai și de cafea ca să învețe, să înțeleagă sistemul, oamenii care lucrau acolo, care mureau de oboseală. În cursul peregrinărilor, descoperiseră o varietate de bogății agricole și constataseră repede un lucru: noi, bieții occidentali limitați care nu vedem mai departe de supermarketuri, habar n-avem că putem consuma produse de o asemenea calitate. Pacôme mi-a vorbit despre arome și despre parfumul mirodeniilor, m-a făcut să le simt, aveam gustul lor pe limbă, nasul meu le percepea mirosul, mi-a povestit despre adierea vântului prin arbuștii de ceai – care mi-ar fi făcut părul să fluture –, despre senzualitatea țesăturilor lucioase – care mi-ar fi alunecat pe piele –, despre gustul cafelei „cea adevărată, nici nu vă imaginați ce efect produce când o gustați prima dată”. Parcă am și înghițit o gură de cafea ascultându-l.

Prin urmare, și-au spus că exista o piața de cucerit, cu ideea de a acționa în direcția unui comerț echitabil sau măcar pe-aproape. În anii următori, au continuat să călătorească, au poposit și au lucrat în America de Sud, în Africa, mai ales Pacôme, din câte înțelegeam. Și-au construit o rețea de contacte și au pus bazele businessului lor păstrându-și ca loc de reședință India. Afacerea a luat avânt atât de rapid, încât aveau impresia că au câștigat la loterie. Și-au dublat eforturile, mână în mână, investindu-și în ea puterea, resursele, tăria sufletească. Pacôme mi-a explicat cu entuziasm și mândrie

ascensiunea lor nebunească, făcându-mă să zâmbesc și să-mi las gândurile să zboare departe. Astăzi erau în fruntea unei firme cu doisprezece angajați și aveau cote-părți la unele dintre exploatările ce le furnizau marfa. Printre clienții lor se numărau magazine de delicatese, restaurante mari și hoteluri prestigioase din toată Franța, cu care se luptau feroce pentru a-i plăti pe cultivatori pe măsura muncii lor. Nu se mai limitau la ceai și cafea, acum importau și exportau condimente, orez și, de puțin timp, rom. Ca un apropo, mi-a mărturisit că fusese în insula Mauritius ca să procure unul foarte special, cel din care îmi dăduse să gust noaptea precedentă, fără să se laude cu descoperirea lui.

— De ce ați părăsit India? l-am întrerupt.

I-a aruncat o privire acuzatoare lui Nicolas, de care aproape uitasem. Pacôme îmi permitea să-mi trag sufletul.

— Pe el trebuie să-l întrebi.

M-am întors spre Nicolas.

— Dorința de a reveni în patrie. Și-n plus, cu toată sinceritatea, mă săturasem să trăiesc acolo, aici lucrurile sunt mai simple pentru viața de familie.

— Înțeleg, am reușit să articulez după ce realitatea m-a lovit în moalele capului.

— Pacôme e călătorul, nu eu, a precizat Nicolas.

Da, îmi dădusem seama, dar se părea că Nicolas își impusese voința.

— De ce Saint-Malo? m-am simțit obligată să întreb.

Pacôme mi-a prins privirea.

— Saint-Malo… înseamnă voiaje, Compania Indiilor, marea.

Corsarii…

I-am zâmbit. Îmi doream să vorbească în continuare, să povestească, să împărtășească, să mă poarte departe de-aici.

— În concluzie, ce zici? a vrut să știe Nicolas.

Am coborât din norul meu – pe de-a-ntregul fals – și m-am îndepărtat cu regret de noua mea sursă de oxigen. Nicolas se ridicase și el în picioare. După ticul pe care i-l cunoșteam – când îl neliniștea ceva, își zgândărea pielița de la degetul mare –, am ghicit că era puțin cam nervos.

— Există material, mult material, i-am anunțat. Chiar poate ieși ceva interesant și frumos, mai ales cu contribuția lui Paul. Am deja o grămadă de idei.

— Când vei fi în măsură să ne faci câteva propuneri?

— Mă apuc de treabă imediat ce ajung acasă.

În ce belea mă băgăm? Trebuia neapărat să plec. Rapid. Imediat. Să dispar. Să mă îndepărtez. Isterică în sinea mea, mi-am strâns lucrurile în geantă cu gesturi stângace.

— Vă las, trebuie să pornesc la drum.

Eram gata să le spun la revedere, s-o șterg de-acolo, apoi să urlu închisă în mașina mea.

— Unde ai de gând să pleci? E douăsprezece și jumătate, luăm prânzul împreună, a zis Nicolas pe un ton categoric. Pacorne?

— Mie îmi convine.

Douăzeci de minute mai târziu, eram instalați la masă într-un restaurant cu vedere spre plaja Sillon. Descopeream la lumina zilei ce-mi arătase Pacôme noaptea. Chiar dacă frumusețea mării și puterea ei mi se păreau mai frapante azi, mă gândeam cu nostalgie la plimbarea de pe dig cu el. Lipsa de griji din ajun și sentimentul de nemărturisită dezinvoltură îmi lipseau deja teribil. Puteam regăsi vreodată această senzație? Mă îndoiam. Să stau iar înțepenită în fața lor nu-mi îmbunătățea situația, nu mă ajuta deloc. Și simplitatea cinei de la clătitărie îmi lipsea, prin comparație cu restaurantul fițos unde ținuse Nicolas să mergem. Aveam impresia foarte clară că încerca să mă dea pe spate, însă se obosea inutil. Eram imună la orice formă de ostentație, în plus, nu puteam să înghit nimic, aveam un nod gât și stomacul strâns ghem.

— Nu-mi vine să cred că ai o agenție de comunicare, tu, studenta la arte decorative! Mi te imaginam mai degrabă lucrând în lumea spectacolului.

Mi-am înghițit o replică inspirată. Până și pe mine mă uimea calmul pe care-l arătam față de tonul lui ironic.

— Ce vrei! Viața a hotărât altfel… Paul m-a angajat pe un post de creatoare de decoruri într-un moment când nu eram în cea mai bună formă și de atunci nu ne-am mai despărțit.

A înclinat capul, vădit curios. Spusesem prea multe, trebuia să am grijă la fiecare cuvânt rostit, la fiecare informație pe care o ofeream.

— Ne-a plăcut să lucrăm împreună, domeniul m-a prins, am creat postul visurilor mele și, dintr-una într-alta, am ajuns partener la firmă.

— Dar Rouen! Ei bine, cred că asta-i culmea! Iartă-mă, dar țineam minte că nu erai mare fan al Normandiei natale.

Poate, dar nu mă mai cunoști…

— Același lucru, am răspuns zâmbind ușor, viața a hotărât altfel.

Îl vedeam cu coada ochiului pe Pacôme cum ne observa afișând o expresie intenționat neutră. Un fel de curiozitate nesănătoasă, masochistă chiar, m-a îndemnat să pun *acea* întrebare, și oricum trebuia să-l fac pe Nicolas să înceteze cu interogatoriul lui.

— Parcă am înțeles că ai familie.

Fața i s-a luminat de mândrie. M-am uitat la mâna lui stângă, o verighetă frumoasă îi împodobea inelarul. Nu-mi trecuse prin minte să verific mai devreme. Mi-am amintit cuvintele lui Pacôme dinaintea venirii lui Nicolas la birou: „școală”, „copii”.

— Ai copii?

— Trei.

Am încasat un pumn în stomac.

— Câți ani au?

— Salomé are zece, Adam, șase, iar micuța noastră Inès, patru.

Dragostea pe care le-o purta îl făcea să radieze de fericire. Mi-l închipuiam fără greutate conducând un Renault Espace, întorcându-se acasă, o vilă impunătoare unde îl întâmpinau un labrador uriaș și trei copii frumoși care țopăiau în jurul lui.

— O familie drăguță…

— Mulțumesc, și…

— Soția ta, i-am retezat-o eu, lucrează cu voi?

— Nici vorbă, Héloïse este asistentă medicală liber-profesionistă.

— Ei doi s-au cunoscut în India, a precizat Pacôme. Ea venise cu o misiune umanitară și ne-a însoțit în toate călătoriile noastre.

Nicolas l-a săgetat cu privirea. I-am mulțumit în gând lui Pacôme. Datorită lui, știam acum pentru cine pusese capăt Nicolas relației noastre. Măcar nu fusese doar o aventură.

— Gata cu India, am vorbit destul! s-a enervat ușor Nicolas. Acum povestește-mi tu, Reine…

Nu vreau…

Teama din adâncul pântecului. Lucrul care mă rodea de atâta vreme.

— Reine e misterioasă, a zis Pacôme cu glas scăzut, ca pentru sine sau pentru a-mi aduce aminte de noaptea precedentă.

Ce urmărea? Nicolas n-a dat atenție remarcii lui și, spre marea mea disperare, a continuat:

— Ești căsătorită? Ai copii?

Chipul lui Noé, Noé al meu, mi-a răsărit o clipă în minte și inima mi s-a strâns de-mi venea să urlu.

— Un băiat.

— Câți ani are?

Ca să-mi ascund tulburarea, m-am întors spre mare. Instinctul de supraviețuire a trecut înaintea rațiunii. Nu era prima dată când mi se întâmpla.

— Noé are zece ani.

Cuvintele au ieșit singure, fără ca eu să am vreun control, nici asupra lor, nici asupra mea. Mi-au rănit gura, inima, trupul.

— Incredibil! Avem copii de-o seamă!

Da… atât de incredibil că e fals.

— Hazardul, din nou…

— Există un bărbat în viața ta?

Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Pacôme a ridicat o sprânceană, interesat.

— Nu…

Eram nevoită acum să merg până la capăt. Să mă țin cât mai aproape de adevăr. N-aveam de ales.

— Nu stai cu tatăl fiului tău?

Nicio cenzură…

— Nu, îl cresc singură.

Mă afundam inexorabil, simțindu-mă tot mai rău. Aveam senzația că mă dezagregam pe dinăuntru. Ca și cum din mine se desprindeau bucăți, se topeau și dispăreau.

— Reine, îmi pare rău pentru tine.

Vedeam că murea de curiozitate să afle mai multe și, pe lângă o oarecare îngrijorare, puteam să percep milă. *Biata*

Reme, care-și crește singură fiul, în timp ce el a reușit să-și clădească o familie minunată. Nu aveam dreptul, era profund incorect, el nu putea să știe. Totuși, așa-mi venea să-i zic să-și țină gura, să nu-și mai etaleze viața perfectă, reușita evidentă. Apoi, brusc, m-am îndreptat de spate. N-aveam niciun motiv să mă simt ca un nimeni în fața lui. Și viața mea era perfectă. Până când…

— N-ai de ce. Mie și lui Noé ne merge foarte bine.

Îmi provocam mie însămi greață. Rușinea avea gust de fiere. Mă cuprindeau ura, scârba față de mine. Întâlnirea cu Nicolas mă debusola complet. Odată cu anii, exceptând ultima perioadă, dar din alte motive, reușisem să mă privesc iar în oglindă. Dar de-acum asta ținea de domeniul trecutului. Nu aveam s-o mai pot face.

— Sunt nerăbdător să mi-l prezinți, a șoptit Nicolas.

— Pe cine?

— Pe fiul tău.

Niciodată!

Evident, Nicolas a insistat că eram invitata lui. N-am așteptat să achite nota și am ieșit, mă sufocam. La dracu' cu politețea! Trebuia neapărat să respir ca să nu cedez nervos, trebuia să mai rezist câteva minute înainte să urlu și să mă eliberez de oroarea ultimelor ore. Pacôme m-a însoțit. Când am luat o țigară din pachet, el și-a scos bricheta înaintea mea și a aprins-o sub nasul meu. Rațiunea îmi dicta să păstrez distanța față de el, era apropiat, prea apropiat de Nicolas. Totuși, m-am pierdut în ochii lui cenușii, dorindu-mi cu aviditate să mă las purtată de el într-o călătorie ca în seara precedentă.

— Povestea noastră se complică, mi-a zis. Avantajul e că am aflat câte ceva despre dumneavoastră… chiar dacă rămâneți o enigmă.

— Dar dumneavoastră? Copii? Soție? O relație?

— Liber ca pasărea cerului… cu tot ce implică asta…

Mă punea în gardă în privința lui?

— Ce încercați să-mi spuneți?

— Nimic… Doar că mi-aș dori tare mult să vă ating pentru ultima dată, dar nu vreau să-și dea seama Nicolas, mă cunoaște prea bine.

S-a apropiat, s-a aplecat, m-a sărutat pe obraz ținându-mă discret de talie, m-a strâns o fracțiune de secundă și s-a îndepărtat până să apuc eu să reacționez.

— La revedere, Reine…

Pornise deja spre mare.

— Pacôme! l-a strigat Nicolas care tocmai ieșea. Ce naiba faci?

— Pe mai târziu! i-a răspuns Pacôme, cu un semn neglijent din mână.

— Ei, poftim! Pacôme cel imprevizibil!

Ai fi zis că e un profesor care ceartă un elev împrăștiat.

— Vă completați, am comentat eu.

Am oftat din toți rărunchii și Nicolas a observat.

— Ce e?

— Nimic, mi-e silă de drum, atâta tot.

În realitate, mă durea dispariția bruscă a lui Pacôme, nu mai era aici ca să servească drept diversiune între mine și Nicolas. Ca să nu mai vorbesc că, în felul lui, pusese capăt scurtei aventuri dintre noi doi.

— Te conduc la mașină.

Cele cinci minute de mers pe jos mi s-au părut o eternitate. Ajunși în fine la destinație, s-a uitat lung la mine, satisfăcut.

— Reine, voiam să-ți spun… crede-mă când zic că sunt cu adevărat foarte fericit că te-am întâlnit.

— Și eu la fel, am reușit să-i răspund.

— Atunci, ne revedem curând, nu?

— Cu siguranță.

— Ai grijă pe drum.

Ne-am sărutat pe obraz. M-a reținut o clipă lângă el, cu un gest ușor posesiv. Cum mi-a dat drumul, m-am urcat în mașină, după un ultim zâmbet fals, am trântit portiera și am demarat.

5

Acest drum era drumul meu spre purgatoriu, aveam să fiu pedepsită pentru greșelile mele. Hazardul tocmai îmi sucise gâtul. Totuși, încă îmi venea greu să cred. Nu era posibil, nu se putea să se fi întâmplat. Nu reluasem adineauri legătura cu Nicolas. Nu-i deschisesem porțile casei mele, porțile vieții mele construite pas cu pas. În durere. În bucurie. Și mereu în minciună, de șaptesprezece ani. Cum de se produsese așa ceva? Și ce nevoie aveam să fac totul ca să-i vrăjesc cu Hangarul? Ar fi trebuit să mă sabotez singură pentru ca ei să nu dorească să lucreze cu noi, cu mine. Dar nu, eu mă străduisem din răsputeri, ca și cum inconștientul meu voia să merg mai departe, ca și cum voia ca în sfârșit totul să iasă brusc la lumină.

În rarele ocazii când îmi îngăduiam să mă gândesc la Nicolas, mi-l imaginam în șlapi și bermude pe o plajă din Thailanda, așa îmi convenea de minune. Pentru mine, el trăia la celălalt capăt al lumii, uitase chiar și de existența mea și nu aveam niciun motiv pentru care să-l mai întâlnesc vreodată. Ca să nu mai zic că nu exista nici riscul ca Noé să pornească în căutarea lui. Îl ura fără să-l cunoască, fără să știe măcar cine era. Noé își considera tatăl un ticălos care o părăsise pe mama lui când era însărcinată, care nu-l recunoscuse, ba chiar îl respinsese dinainte de a se naște. Îmi crescusem fiul cu această legendă sordidă și-mi implicasem tot anturajul într-o minciună pe care sfârșisem prin a o lua drept realitate.

Noé nu întrebase niciodată de tatăl lui înainte să meargă la grădiniță. Până atunci, universul lui se rezumase la mama, Paul, bunicul, bunica, sora mea și familia ei. Fiecare avea grijă ce cuvinte folosea în preajma lui. Toată lumea făcea în așa fel încât să-l protejeze. Nu fusese nici la creșă, nu avusese nici bonă, stătuse cu Paul și cu mine la studio. Refuzam să fiu departe de el. Sufeream când nu era lângă mine. Nu se confruntase nici cu lumea, nici cu viața reală. Începerea școlii marcase un punct de cotitură, îi descoperise pe tăticii celorlalți copii. Și, inevitabil, gurița lui rostise întrebarea: „Cine e tăticul meu?” În mod logic, îl întrebase pe Paul dacă este el. Ei doi erau nedespărțiți. Noé își petrecea zilele în preajma lui Paul,

căutându-l în permanență. Mă ascunsesem după o ușă, descumpănită la culme, complet pierdută în fața acestei întrebări. Paul nu se eschivase, îi răspunsese blând că nu, nu era el. Apoi, când mă găsise tremurând de rușine, ghemuită într-un colț al studioului, îmi trăsese un perdaf zdravăn, pe care aveam să-l țin minte toată viața, ca să fac ceva, era prea dureros pentru el și pentru Noé. Ne certaserăm pentru prima dată de când ne cunoșteam, controlându-ne vocile ca să nu-l speriem pe Noé. Fusese o înfruntare dură, violentă, sfâșietoare, nu mai vorbiserăm niciodată despre asta. Într-un fel, îl ascultasem totuși pe Paul. Îmi luasem inima în dinți și-i explicasem băiețelului meu că el nu avea un tătic, ci o mămică și o grămadă de oameni care vegheau asupra lui, care-l iubeau mai mult decât „orice pe lume”. Ca să se simtă bine, să învețe să trăiască acceptând această stare de lucruri, începuserăm să batem cabinetele de psihologie cărora le serveam același ghiveci scârbos. Fusesem părăsită în perioada sarcinii de un individ fără scrupule, care nu mai dăduse niciodată vreun semn de viață. Noé crescuse cu imaginea unui tip egoist, iresponsabil, lipsit de respect față de femei. Măcar dacă bărbatul pe care-l revăzusem azi s-ar fi apropiat de această imagine… Dar nu, așa cum știusem mereu în adâncul inimii, Nicolas devenise un tip cumsecade, care-și iubea la nebunie familia, cu siguranță un tată minunat. Nu mai aveam argumente – admițând că existaseră vreodată – să întrețin mitul părintelui monstruos.

Cum putusem să fac așa ceva? Să-mi împiedic fiul să știe adevărul, să-și cunoască tatăl. Propria poveste. Nu aveam nicio scuză, nimic nu-mi justifica faptele. Nici măcar cei douăzeci și trei de ani pe care-i aveam la nașterea lui. Doar spaima că-mi va fi luat copilul. O spaimă irațională.

Urâsem atât de tare lucrul ce-mi creștea în pântec, îl respinsesem violent, cu dezgust. O ultimă fărâmă de bun-simț mă oprise să-mi fac rău ca să-i fac astfel și lui. Însă nu mă îngrijeam deloc. În cursul sarcinii, îl insultasem în sinea mea, îl împroșcasem cu vorbe incalificabile astăzi. Fetusul ăsta îmi strica viața, îmi ruina viitorul, îmi fura tinerețea. Și pentru o problemă stupidă de termen legal, nu putusem să scap de el. Când mi se rupsese apa, refuzasem să merg la clinică. Paul – pe

care nu-l cunoșteam decât de două luni, dar deja ocupa un loc esențial în viața mea – aproape că se luptase cu mine ca să mă ducă acolo. Încă urlam în mașina lui. Îmi strigam suferința de a nu mai avea control asupra propriului corp, de a nu reuși să stopez infernalul proces. Îmi strigam ura și iubirea pentru Nicolas. Paul mă lăsase să-i sparg timpanele și să-l lovesc, rămăsese lângă mine, mă ținuse de mână, fiindu-mi sprijin fizic și psihic până când apăruseră părinții mei, înnebuniți. Nu voiam să-i văd, rușinată de harpia în care mă transformasem. Treptat, strigătele mele deveniseră niște tânguieli obosite. Eram extenuată, la capătul forțelor, travaliul se oprise. O clipă îmi trecuse prin minte că poate totul o să revină la normal, poate că în final reușisem să-mi îndeplinesc misiunea distructivă. Starea mea de slăbiciune îi determinase pe medici să intervină, mă abandonasem anesteziei cu încântare. Când m-am trezit, o asistentă medicală mă anunțase că mă aștepta un băiețel și, fără a-mi lăsa timp să-i răspund, mi-l pusese la piept. Atunci mi-am văzut fiul pentru prima dată, atât de mic, de fragil, dar atât de puternic totodată. Un val de iubire, uriaș, cald, blând, mă copleșise. El era aici. Rezistase răului pe care i-l făcusem. Mâna lui minusculă mi se mișca pe piele, parcă râcâind-o ca să se întoarcă înăuntru, respirația lui rapidă ca un ecou al respirației mele. Aveam impresia că se agăța de mine din toate puterile. Era aici. Era aici. Bebelușul meu era aici. Plânsesem în liniște, deasupra lui, cerându-i iertare în șoaptă pentru tot răul pe care i-l provocasem. Viața mea tocmai începuse. În inima mea se produseseră parcă două explozii. Prima, ca să oprească ura și dezgustul. A doua, ca să trăiesc din nou. Încetasem să mă mai scufund. Noé mă salvase. Mă născusem odată cu el. Îl ștersese pe Nicolas din viața mea. Universul meu se limita la ființa asta mică. Îmi dădusem seama că n-aș fi suportat s-o împart cu tatăl său. Făcusem alegerea bună evitând să-i mărturisesc că eram însărcinată. Nu se punea problema să vină să mi-l ia. Noé era al meu. Doar al meu. Eu eram mama lui.

Nu găsisem niciodată curajul să mă smulg din minciună, să-i spun adevărul lui Noé. Groaza că l-aș pierde îmi ghida fiecare decizie. Chiar și atunci când îl văzusem suferind din pricina acestei lipse, a acestei diferențe, deși suferința lui era o povară

greu de suportat pentru mine, tăcusem, din egoism, din vinovăție. Nevoită. Conștientă că nu m-ar ierta niciodată dacă ar afla că-l mințisem. Îmi dublasem iubirea față de el. Cu cât trecea timpul, cu atât renunțam, cu atât minciuna mea devenea realitate și cu atât îmi adânceam anturajul – căruia nu-i dădusem de ales – în impostură. Îmi iubeam fiul mai mult decât orice pe lume, mi-aș fi dat și viața pentru el, și totuși îl trădam continuu de la naștere. Îmi era silă de mine. Acum eram într-o situație disperată. Orice-aș fi făcut, orice s-ar fi întâmplat, viața mea era o bombă cu efect întârziat care, de câteva ore, stătea să explodeze.

În timp ce conduceam, cu viteză mult prea mare, mi-a sunat telefonul. Paul. Am răspuns din reflex.

— Reine! Așteptam vești de la tine! Ești pe drum?

— Bună, Paul…

Din vocea mea lipsea orice entuziasm.

— E totul în regulă?

Îngrijorarea lui era palpabilă.

— Da, da… sunt doar obosită.

— Cum a mers?

Am oftat adânc ca să înlătur toate imaginile care-mi veneau în minte.

— Foarte bine.

— Nu pari prea convinsă.

— Ba da, ba da, te asigur. Vorbim mâine la Hangar.

— S-a întâmplat ceva? Spune-mi, Reine.

— Nu acum, te rog. Mâine…

Am închis. Știam că în clipa în care voi rosti cuvintele, în care voi exprima ce trăiam, mă voi prăbuși. Și nu voiam ca Noé să mă găsească seara într-o stare proastă. Nu încă. Aveam să strâng din dinți, să-mi înghit nodul din gât și să-mi zăvorăsc lacrimile în mine.

— Mamă! Unde ești?

Ușa de la intrare s-a trântit. Am închis ochii ca să mă concentrez asupra rolului pe care urma să-l joc astă-seara și în zilele următoare, când voi fi față în față cu fiul meu. Avusesem timp să mă pregătesc, el se întorsese mai târziu decât de obicei, învățase cu amicii lui, ceea ce-mi picase bine.

— În bucătărie!

L-am auzit aruncându-și rucsacul pe jos, apoi pașii i-au răsunat în spatele meu.

— Bună, mamă!

Mi-am compus un zâmbet de circumstanță și m-am întors spre fiul meu. M-am dedublat. În interior, țipam de durere, într-atât mă frapa asemănarea cu tatăl lui. Acum că îl revăzusem pe Nicolas, era imposibil să nu observ. În exterior, îi zâmbeam sincer, nebună de bucurie să-l am iar lângă mine, să constat că era bine, că supraviețuise fără mama lui. S-a apropiat și m-a sărutat pe obraz. Muzica îi urla în căști, nu se obosise s-o închidă ca să mă salute.

— Ce asculți așa de tare?

A râs și mi-a pus căștile lui pe urechi.

— Compilația ta!

Asculta Nada Surf și al lor *Popular* la un volum de te asurzea. Era greșeala mea; anul precedent îi făcusem un playlist cu ce ascultam eu la vârsta lui: Alanis Morissette, The Cranberries, Radiohead. M-a emoționat brusc complicitatea noastră, mi-am lipit mâna de obrazul lui, privindu-l drept în ochi. S-a încruntat neliniștit.

— Mamă? Ești bine?

Mi-am scos căștile de pe cap.

— Foarte bine, scuză-mă, muzica e de vină, eram cu gândul în altă parte. Dar tu? Cum a fost la ore? La liceu?

A părut să se liniștească și s-a lansat într-o relatare amănunțită a ultimelor două zile.

Mai târziu, la cină, a trecut la atac. Bine făcusem că mă forțasem înainte să înghit câteva bucățele dintr-o tartă sărată.

— Și cum a mers la Saint-Malo?

— A fost bine, am reușit să răspund.

A scuturat caraghios din cap, cu un aer care spunea: mama e nebună.

— Atât?

— O să am mult de muncă.

— Dar e frumos? Ce-ai văzut? Povestește-mi cum e.

Îl redescopeream pe băiețelul meu; se enerva, întărâtat de ceea ce i-aș fi putut descrie. Reacția lui m-a făcut să râd.

— Noé, calmează-te, n-am dat peste pirați!

Chiar în clipa când am pronunțat fraza, mi-a apărut în minte chipul lui Pacôme. Nu întâlnisem niciun pirat, întâlnisem un bărbat care visa să fie corsar, ca fiul meu…

— Unul dintre tipii cu care o să lucrez știe tot pe tema asta.

— Pe bune?

— Așa mi s-a părut.

— Crezi că o să pot discuta cu el când o să mergem acolo?

Într-o lume ideală, mi-ar fi plăcut să i-l prezint pe Pacôme lui Noé, eram sigură că s-ar fi înțeles de minune, însă nu trăiam într-o lume de povești cu happy-end.

— Nu-ți pot promite nimic, o să văd dacă e posibil.

— Super!

A sărit în picioare, a ocolit masa și mi-a înconjurat gâtul cu brațele. M-am agățat de el, refuzând să-i spulber speranțele. Dar deja căutam pretexte ca să-l țin la distanță de Saint-Malo.

— Deocamdată, Noé, dacă vrei să te iau într-o zi cu mine, trebuie să muncești și să nu uiți că dai bacul peste câteva luni.

De parcă el n-ar fi știut!

— O să trag din greu, mamă, promit!

M-a sărutat apăsat și sonor pe obraz.

A doua zi dimineață, am avut surpriza plăcută să ajung prima la Hangar. Îmi rămâneau câteva minute de răgaz. Am ieșit pe terasă cu cana de cafea în mână. Ploua. Acea ploaie fină, rece, atât de tipică regiunii. Care pătrunde prin haine, prin piele, prin oase. Aveai impresia că va ține toată ziua, că soarele nu va apărea niciodată. Nu închisesem ochii toată noaptea, bântuită de imagini ale lui Nicolas și ale fiului meu. Din locul meu înalt de observație, l-am văzut pe Paul sosind într-un mic bolid nou. Schimba mașinile ca pe femei, la drept vorbind, chestiile astea mergeau mână în mână. A ridicat privirea spre mine și a clătinat din cap nemulțumit, descoperindu-mă cu țigara între buze la 9 dimineața. Avea deci confirmarea că era ceva în neregulă. Avantajul – sau dezavantajul – de a cunoaște foarte bine pe cineva. I-am lăsat timp să-și prepare nessul și să se instaleze, apoi am intrat și eu la căldură.

Mă aștepta pe canapea, în salonul amenajat în open space.

— Le-am spus tuturor să vină cu o oră mai târziu azi.

M-am prăbușit într-un fotoliu, în fața lui, fără măcar să-mi scot mantoul. M-am uitat fix la el printre lacrimile ce-mi

umpleau deja ochii, deși nici nu deschisesem gura. Am încercat cu timiditate să-i zâmbesc.

— Indiferent ce-ai pățit, o să ne descurcăm, mi-a zis plin de încredere.

— Nu cred…

— Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui despre ce e vorba.

— În clipa când o să-ți spun, o să devină realitate și asta mă sperie…

— N-am chef deloc să ne jucăm de-a ghicitul, bănuiesc că are legătură cu întâlnirea de la Saint-Malo. Când ai vorbit cu Noé la telefon alaltăseară, totul era în regulă. Mă înșel?

— Nu…

— Presupun că lucrurile au luat o altă turnură ieri. Îmi închipui că nu munca te-a adus în starea asta. Atunci, ce s-a putut întâmpla?

Cu fața scăldată în lacrimi, am făcut o grimasă de oroare și ironie amestecate.

— Se întâmplă că prin cel mai mare hazard, dacă nu cumva mi-ai făcut tu o figură urâtă, dar nu prea e genul tău… și tu nu mi-ai fi făcut niciodată asta…

El a ridicat o sprânceană bănuitor, eu am continuat:

— Deci se întâmplă că, prin cel mai mare hazard, unul dintre asociații de la Cele Patru Colțuri ale Lumii este… ține-te bine, Paul…

Mi-am îndreptat ochii spre cer ca să găsesc acolo puțin curaj.

— Ei bine… e Nicolas.

Respirația mi s-a accelerat.

— Nicolas… adică…

— Dumnezeule… a murmurat Paul. Nu se poate.

I-am evitat privirea uluită.

— Haide, spune, Reine…

Înțelesese, dar, așa cum eu aveam nevoie s-o spun cu glas tare ca să înțeleg, el avea nevoie s-o audă din gura mea.

— Tatăl lui Noé…

Năucit, Paul se uita fix într-un punct imaginar.

— Cum… De ce… Nu pot să cred…

— Și totuși e adevărat…

A strâns pumnii. S-a ridicat brusc și a început să se învârtă de colo-colo, răsuflând greu de durere și de furie.

— Sunt pierdută, am rostit plângând în hohote. Ce mă fac?

Mi-am dat seama, printre lacrimi, că nu-l mai văzusem niciodată pe Paul într-o asemenea stare.

— Nu-ți va plăcea ce o să-ți spun, dar… Nu ai de ales… Trebuie să le mărturisești adevărul tuturor, începând cu Noé.

— Nu! am urlat sărind în picioare. Nu! Nu! Niciodată!

Paul s-a repezit spre mine și m-a strâns în brațe pentru a-mi potoli criza de angoasă ce mă cuprindea. M-a legănat minute întregi, în timp ce eu, lipită de pieptul lui, mi-am strigat groaza, durerea, amărăciunea.

— Sst… calmează-te, Reine. O să găsim o soluție. Nu te îngrijora, sunt aici, n-o să te las să cazi. Totul o să fie bine.

M-am agățat de el cu toată puterea, el era colacul meu de salvare, glasul firav al înțelepciunii care-mi șoptea la ureche.

— Paul, mi-e atât de frică!

Și lui trebuie să-i fi fost frică. Tremurăturile care-l scuturau erau elocvente. Paul, de obicei perfect stăpân pe el însuși, își pierdea acum controlul, își pierdea siguranța ce-l caracteriza în orice împrejurare, chiar și în momentele de criză. Dar mai trecuserăm noi vreodată printr-o asemenea încercare? Paul a inspirat adânc ca să-și revină și m-a sărutat pe păr. Și-a pus mâinile pe umerii mei într-un gest liniștitor și m-a privit drept în ochi, chinuindu-se să-mi zâmbească.

— S-o luăm cu începutul… povestește-mi tot în detaliu. După aceea, mai vedem…

Relatarea mea a început cu apariția lui Nicolas, am trecut intenționat sub tăcere seara dinainte, Paul n-avea de ce să afle acest amănunt care, din păcate, deja mi se părea și mie foarte îndepărtat. În schimb, i-am povestit tot restul, până și chestiile legate de muncă. El m-a ascultat atent, mulțumindu-se să clatine din cap sau să mormăie ceva pentru sine din când în când. A trebuit să-i vorbesc apoi despre prânz, să-i descriu familia lui Nicolas.

— Cu siguranță a fost îngrozitor pentru tine, m-a întrerupt pe un ton compătimitor.

— Puțin, n-o să te mint, dar nu m-a mirat.

— A căutat în fel și chip să afle mai multe despre tine.

— Da… dar nu m-am îndepărtat prea mult de adevăr…

S-a strâmbat amuzat o clipă, ceea ce m-a ajutat să mă destind.

— I-am spus că am un fiu pe care-l cresc singură.

— Până aici, totul e bine, dar asta nu i-a trezit nicio bănuială?

— Nu, fiindcă i-am zis că Noé are zece ani.

Și-a trecut obosit mâna peste frunte, apoi s-a uitat țintă la mine, cu un aer dezamăgit.

— Fără îndoială că te iubesc mult, dacă nu-mi vine să te iau la palme. Și doar te-am implorat să-i spui adevărul lui Noé și să-i cauți tatăl… Ești răspunzătoare pentru tot rahatul ăsta. Și acum, iată-te într-o situație insuportabilă.

Am început iar să plâng cu hohote, nu mă puteam opri. Dragostea lui Paul îmi era vitală. M-am ridicat cu dificultate din fotoliu și, abia târându-mi picioarele din cauza epuizării, am străbătut distanța care ne despărțea ca să mă cuibăresc în brațele lui. Mi-a oferit adăpost cu tandrețe.

— Și eu te iubesc, Paul. Iartă-mă, iartă-mă… Îmi e atât de ciudă pe mine! O să pierd totul…

M-a lăsat să plâng pe săturate, minute în șir. Apoi, când suspinele mele s-au rărit, a fluierat admirativ:

— În orice caz, în privința jobului, poți să fii mândră de tine. Felicitări! I-ai înhățat bine. Judecând după prestația ta, sunt de părere că o să semneze pentru pachetul complet. Ești conștientă că o să-ți petreci viața în săptămânile următoare la Saint-Malo, da?

M-am îndreptat de spate și l-am privit disperată.

— Nu-ți bate joc de mine, nu știu ce m-a apucat. De ce m-oi fi străduit atât? Poți să-mi spui?

A zâmbit indulgent.

— Pentru că voiai să-l impresionezi. Să-i arăți că nu mai ești micuța studentă la arte pe care o știa el.

M-am desprins din brațele lui și m-am dus la geamul cât tot peretele; vremea, ca și moralul meu, era groaznică. Mi-am frecat brațele ca să mă încălzesc, atât în interior, cât și la exterior.

— Poate, am răspuns într-un târziu.

S-a așternut tăcerea. Era odihnitor.

— Pacôme e la fel de interesant în realitate cum pare la telefon?

Nu mi-am luat ochii de la apa Senei.

— Este…

— În adâncul sufletului tău, îți dorești să te ocupi de contractul ăsta. Și nu pentru Hangar. Recunoaște!

I-am aruncat o privire peste umăr.

— Poate…

În depărtare se auzeau glasurile angajaților care soseau liniștiți la muncă după ce patronul le îngăduise să doarmă până mai târziu.

— O să mă duc în biroul meu să mă machiez un pic, dacă nu te deranjează.

A venit lângă mine, la postul meu de observație, și m-a mângâiat blând obrajii scăldați de lacrimi.

— Ce ai de gând să faci cu Noé?

— Să câștig timp. Refuz să-i pun în pericol bacalaureatul. Apoi… ei bine, vom vedea…

În următoarele trei zile, nu m-am mai gândit la nimic. M-am aruncat fără menajamente în muncă. Nu că m-aș fi implicat dincolo de orice limită rezonabilă, dar să mă las absorbită de dosarul Cele Patru Colțuri ale Lumii mă împiedica paradoxal să-mi pierd controlul. Noé n-a observat vreo schimbare notabilă în comportamentul mamei lui, știa cum funcționam când mă preocupa în mod deosebit un dosar – așa credea el – și nu greșea complet. În orice caz, înțelesesem un lucru. Nu conta dacă Nicolas și Pacôme alegeau să lucreze cu Hangar. Nu m-aș mai putea preface niciodată că nu se întâmplase nimic. Până acum, tatăl lui Noé nu fusese decât o umbră, zăvorâtă în taina inimii mele; astăzi, umbra devenise reală, concretă, și nimic nu ar fi reușit s-o risipească. Așa că mai bine era să mă adâncesc în muncă.

Am pregătit meticulos planul de bătălie pentru a ne ocupa total de imaginea lor, cu diferite scenarii. De la cel mai simplu la cel mai complex. Paul îmi urmărea munca și, așa cum intuisem, mi-a confirmat că va avea grijă personal de fotografii, dacă ei semnau contractul. Domeniul de activitate al lui Nicolas și al lui Pacôme îl intriga, îi plăcea latura ce ținea de călătorii, latura senzorială, aproape senzua1ă, totul, pe fondul istoriei.

Odată terminată această primă parte a muncii noastre și devizele stabilite, nu mi-a mai rămas decât să trimit totul pe e-mail, împreună cu câteva cuvinte:

Pacôme, Nicolas,

Vă las să descoperiți ceea ce plănuim noi să facem pentru compania Din Cele Patru Colțuri ale Lumii.

Dacă ne dați undă verde, să știți că Paul, în Cc la acest e-mail, va fi fotograful vostru, lucru la care ține foarte mult. Este cel mai bun și va ști să pună în valoare, grație ochiului său unic, noblețea activității voastre.

Rămânem și unul, și celălalt la dispoziția voastră.

Pe curând,

Reine

Douăzeci și patru de ore mai târziu, mi-a sunat telefonul. Nicolas. Nu înceta să mă mire că el era cel care îmi vorbea; cât lucrasem singură la dosar, existența lui aproape că redevenise abstractă. Însă acum nimic nu era mai concret decât vocea lui.

— Am preferat să te sun direct, tocmai am studiat propunerile voastre.

Automat, am luat un creion și m-am apucat să mâzgălesc pe o foaie de hârtie rătăcită pe biroul meu. Îmi vorbea pe un ton profesional, precis, foarte diferit de tonul jovial pe care i-l știam și pe care-l regăseam la Noé.

— Și ce părere ai?

Prin geamul biroului, l-am văzut pe Paul și l-am chemat cu gesturi largi din mână.

— Nu neg că e interesant, deși mi se pare cam departe de activitatea noastră principală. Reine, noi suntem comercianți, destul de buni în genul nostru, avem altceva de făcut decât să reflectăm la imaginea noastră. Avem comenzi de onorat și producători care contează pe noi.

Și iată, același refren de fiecare dată. Patronul are convingerea că e doar o pierdere de timp și de bani. Paul a intrat în biroul meu și mi-a făcut un semn întrebător din cap, înțelesese foarte bine cu cine discutam la telefon. Am ridicat din umeri, neștiind ce urma Nicolas să mă anunțe.

— Bugetul este foarte mare pentru noi, poți să-ți dai seama. Preferăm să investim în produsele noastre decât în comunicare. Pacôme nu s-a gândit la asta când v-a contactat, n-ar trebui să mă mire, el a văzut doar latura distractivă.

Ei doi erau ca yin și yang, contrarii care se atrăgeau și se respingeau. Probabil ca nu le era ușor în toate zilele să se înțeleagă.

— Nu contest prețul important al serviciilor noastre, însă gândești pe termen scurt. Această cheltuială vă va permite să încasați bani în plus. Ideea întregului proiect este să câștigați piețe noi. Vindeți cele mai bune produse, zici tu… Atunci, nu merită să vă înconjurați de cei mai buni? Paul a încuviințat din cap și mi-a făcut semn că dorea să intervină. Aveam convingerea că nu urmărea să câștige contractul din simple rațiuni de business, ci mai degrabă ca să afle, după atâția ani, cine era tatăl lui Noé, să-l cunoască și să știe dacă putea avea încredere în el.

— Nicolas, te pun pe speaker, Paul e aici, cu mine.

— Bună, Nicolas, sunt Paul, a început el vesel. Ce faci?

— Bine, tu?

Îl simțeam agasat de amestecul inopinat ai lui Paul în negociere. Trebuie să se fi gândit că asupra mea avea un ascendent, apoi să-și fi spus că, în privința asociatului meu, lucrurile stăteau cu totul altfel. Paul înțelesese foarte bine situația și miza pe dezinvoltură.

— Perfect, mă bucur să te întâlnesc în curând și să mă lansez în această aventură.

Nu umbla deloc cu finețuri, se amuza. Nicolas a răsuflat în telefon, exasperat.

— Bugetul ne impune să mai reflectăm, ca să nu mai pomenesc de faptul că rămân destul de sceptic în privința interesului real al serviciilor voastre, a completat el caustic. Scuză-mă, dar mie tot mi-e greu să pricep ce impact ar avea asupra cifrelor noastre care, vă reamintesc, sunt excelente.

Începea să-l trateze de sus pe Paul. Apărare prin atac. Tipic pentru Nicolas. Intra în competiție cu Paul, considerându-l limitat la rolul de fotograf obscur. Lui Paul îi plăcea la nebunie genul acesta de situații. Nicolas n-avea idee ce declanșase. Paul a zâmbit pervers.

— Înțeleg, înțeleg, i-a răspuns el mucalit. Dar între noi fie vorba, Nicolas, costul este un pretext. Poți să recunoști față de noi. În realitate, ți-e teamă.

— Deloc! s-a enervat Nicolas.

— Oh, ba da! Pot chiar să-ți garantez, a continuat Paul cu calm olimpian. Am peste douăzeci de ani de experiență în meseria asta. Sunteți încă tineri, însă nu pentru mult timp. Cât ai pocni din degete, totul poate s-o ia razna. Așa că acționați, nu vă temeți de schimbare. Cred că Reine v-a spus-o deja. Sunteți primii, dar aveți discipoli care azi nu așteaptă decât un lucru: să vă devoreze de vii. Arătați-le că voi sunteți liderii și că așa veți rămâne. Luați atitudine! Nu mă îndoiesc că ești un tip inteligent.

Lovitură de bici, mângâiere. Metoda pe care o folosea Paul, mai ales cu micii patroni care se aprindeau iute. Jubila, fără să-i lase celuilalt posibilitatea să strecoare vreun cuvânt. Îi demonstra cu argumente clare că stăpânea subiectul și că nu era nici pe departe măscăriciul bizar pe care-l crezuse interlocutorul. Nu peste mult timp, Nicolas avea să-i mănânce din palmă. Eram fascinată de spectacolul oferit mie de Paul și deloc nemulțumită că îi servea o lecție lui Nicolas.

— Gândește-te că implicarea noastră va fi totală. Reine va veni cel puțin o dată la zece zile pentru ședințe de lucru. Chiar de săptămâna viitoare. N-o să ne cruțăm timpul.

M-am holbat la el, mimând un „ce?” îngrozit.

— Și, Nicolas, o să găsim un aranjament pentru factură, nu te îngrijora. Îți mărturisesc ceva. Reine o să mă omoare că-ți dezvălui micul ei secret, dar a făcut în așa fel încât să obțineți un preț privilegiat.

— Nu mă miră din partea ei.

Se înșela complet, nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să ne reducem tarifele, însă Paul își dăduse seama că trebuia să-l facem să creadă că eram la picioarele lui, că-l imploram să ne angajeze.

— Haide, Nicolas, gata cu tergiversările, ești un patron ocupat până peste cap, iar noi, la rândul nostru, avem clienți motivați, care ne așteaptă și ne doresc. Vrei să lucrezi cu noi? Da sau nu?

— Pacôme ce zice? am intervenit fără să mă gândesc.

Paul s-a uitat la mine uimit.

— Pacôme e de acord, evident.

— Un om de bun-simț, a murmurat Paul.

— Bine, fie, a capitulat Nicolas, vexat. Dar să trecem la treabă, să nu mai pierdem timpul. Când poți veni ca să începem, Reine?

Săptămâna următoare, aveam întâlnire cu Anna, îmi era imposibil să mă eschivez de la acest prânz. Din când în când, sora mea și cu mine ne vedeam în oraș, ca să mâncăm ceva rapid, undeva între douăsprezece și două. Uneori, ca azi, venea și Ludovic. De obicei, eram disponibilă, însă acum m-aș fi lipsit bucuroasă de această întâlnire. Dar n-aveam încotro, dacă nu voiam să trezesc bănuieli. Trebuia să fiu permanent în gardă, să nu mă dau de gol sub nicio formă. Nu îndrăzneam să-mi imaginez reacția Annei dacă ar fi cunoscut întreaga situație. Panică. Dorințe criminale. Activarea radioului Bârfe-Rouen. Cât despre Ludovic, el ar fi adoptat atitudinea unui frate mai mare, protector, gata să ceară satisfacție pentru ofensa adusă onoarei surorii sale, iar reacția lui risca să fie violentă.

Au observat doar că aveam o mină obosită, fapt pe care l-am justificat fără dificultate prin volumul mare de muncă. Doar nu era să le spun că aproape nu mai dormeam în ajunul noii mele deplasări la Saint-Malo.

— Evită să treci pe la mama, m-a sfătuit Anna. Altminteri, ești bună să te îndoape cu vitamine!

Am izbucnit cu toții în râs; mama avea tendința enervantă de a crede că toate remediile ei de medicină alternativă ne puteau ajuta să trecem peste grijile cotidiene.

— Cred că deja a început să facă rezerve pentru bacul lui Noé, le-am mărturisit eu. Cum o să-l vadă, o să-i și vâre în gură niște granule.

Anna a afișat o expresie de duioșie, urma să avem parte de un sfert de oră de nostalgie după copilărie.

— Îi plăcea mult asta când era mic. Era așa de drăgălaș când alerga după ea și-i cerea: „Buni, biluțele”.

— Ei bine, o să fie servit! a confirmat Ludovic.

Am râs cu poftă.

— Reine, a continuat Ludovic, nu telefonul tău sună?

L-am întors cu fața în sus și cât pe ce să pic de pe scaun. *Din Cele Patru Colțuri ale Lumii. N.* Își și găsise momentul. Am reflectat o fracțiune de secundă. Două perechi de ochi mă fixau. Întotdeauna răspundeam la telefon, n-ar fi înțeles de ce

ignoram acum un apel legat de job. Cu mâna tremurând, mi-am luat pachetul de țigări din geantă și am răspuns.

— Așteaptă două minute, i-am zis lui Nicolas, evitând să-i pronunț numele.

Pentru familia mea, cele trei cuvinte însemnau un blestem! Le-am făcut semn că ieșeam – de parcă ei nu pricepuseră – și am traversat braseria simțind cum mi se înmoaie picioarele.

— Gata, am rostit într-un târziu, după ce am tras adânc din țigară.

— Erai la masa de prânz, n-am fost atent ce oră este.

— Nicio problemă, doar te-am asigurat că suntem permanent disponibili.

I-auzi! Platitudini profesionale pentru a întreține conversația.

— Nu te rețin mult. Te-am sunat pentru două chestii precise. În primul rând, există slabe șanse ca Pacôme să fie prezent.

Mă plimbam încoace și-ncolo, dar m-am oprit imediat.

— De ce?

— Uite ce e, o să înveți să-l cunoști, nu prea poate sta locului. Din senin, a pornit la drum alaltăieri ca să se ducă nu știu unde! Și nimic nu garantează că se va întoarce la timp. Ca să fiu sincer cu tine, nici măcar n-a plănuit să fie prezent.

— Dar ședința noastră de lucru era programată, am replicat cu severitate.

— Pot foarte bine să mă ocup eu de începerea proiectului.

Iată-l pe Domnul Susceptibilitate, uitasem cât se temea să nu se îndoiască lumea de el.

— Nu asta-i problema, va trebui să pună și el umărul. Lucrurile nu vor merge decât dacă vă implicați amândoi.

— Iau asupra mea sarcina de a-i explica. Dar va trebui să te obișnuiești. Poate să ne scape printre degete în mai puțin de două secunde, te poți aștepta la orice când e vorba de Pacôme.

— Da, constat și eu.

Evident, mă temeam mai mult decât de orice să rămân singură cu Nicolas. Dar, pe undeva, absența lui Pacôme îmi convenea. În ultimele zile, nu mă putusem împiedica să mă gândesc la el și la noaptea petrecută împreună. Acest bărbat mă atrăgea prea tare, era periculos pentru liniștea mea sufletească. Era și prea apropiat de Nicolas și cu siguranță de soția lui, trăiseră împreună momente și evenimente importante într-o viață, care țes legături definitive: călătoriile și corvoada

presupusă de acestea, crearea firmei lor, întoarcerea în Franța. Alcătuiau o familie. Iar faptul că lipsea tocmai când eu mă aflam în Saint-Malo îmi dovedea lipsa lui de interes față de mine, ceea ce era cu atât mai bine.

— Atunci o să mergem mai departe fără el, am reluat eu discuția. Despre ce altceva doreai să-mi vorbești?

— M-am gândit că, dacă tot stai două zile, ai putea să iei cina la noi mâine-seară. O să te prezint lui Héloïse și copiilor. Sincer să fiu, a fost ideea ei.

Pluteam în plin coșmar.

— Ce spui?

Ce puteam să răspund la o asemenea propunere?

— Credem că ar fi mai plăcut pentru tine decât să-ți petreci seara singură în camera de hotel.

N-am nevoie de o baby-sitter, nici ca soția ta să-și marcheze teritoriul pentru a sta în banca mea.

— Foarte amabil din partea voastră.

— Deci putem conta pe tine?

Partea voyeurist-masochistă din mine a răspuns în locul instinctului de supraviețuire.

— Bineînțeles, mă bucur să-ți cunosc familia.

— Minunat! Te sărut, Reine, pe mâine!

Năucită, fără a-mi acorda timp să-mi recompun o față normală, m-am întors la masă.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat Ludovic. Zici c-ai văzut o fantomă!

Am ridicat privirea descumpănită spre ei, alunecasem într-un alt univers.

— Oh… o belea suplimentară pentru dosarul Saint-Malo. Nimic de nerezolvat!

6

În curând aveam să cunosc acest drum pe dinafară. A13. A84. Sfârșitul autostrăzii la Avranches. Mont-Saint-Michel conturându-se în zare când e senin. Ieșire Saint-Malo. Palme jilave. Viraj periculos. Radar. Panoramă asupra fluviului Rance. Gât uscat. Acvariu. Traversare Saint-Servan. Ecluze. Dorința de a face cale-ntoarsă. Mers de-a lungul zidului de apărare. Oprire pe cheiul Duguay-Trouin. Țigară în aer liber. Intrat pe ușa firmei Din Cele Patru Colțuri ale Lumii.

Abia am trecut pragul, că l-am și zărit pe Nicolas așezat la pupitru. Era concentrat pe niște documente și, în ciuda zgomotului din depozit, părea indiferent față de ce se întâmpla în jur. Exact aceeași atitudine avea și Noé când citea, cu capul ușor vârât între umeri și gura într-o parte. Din profil, doar lățimea spatelui îi deosebea. Am văzut cum va arăta fiul meu la patruzeci și doi de ani. Mi-am acordat două secunde să-mi vin în fire, să țin la distanță imaginea lui Noé. Apoi am făcut câțiva pași fără ca Nicolas să-și dea seama de prezența mea.

— Bună, am zis încet ca să nu-l sperii.

A ridicat ochii din hârtiile lui și a înlemnit.

— E totul în regulă? l-am întrebat îngrijorată.

— Da! Scuză-mă, dar, deși te așteptam, deși știam că o să sosești, tot nu-mi vine să cred că ești tu.

Mi-a zâmbit seducător.

— Să știi că suntem în aceeași situație, i-am răspuns.

A ocolit pupitrul ca să mă îmbrățișeze cu căldură, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Mergem în biroul meu, îți convine?

— Unde vrei tu.

A împărțit rapid câteva ordine scurte prin depozit și mi-a făcut semn să-l urmez pe scară. Când am trecut pe lângă biroul lui Pacôme a cărui ușă rămăsese deschisă, m-am abținut să arunc o privire înăuntru. Apoi l-am descoperit pe al lui Nicolas, care era complet diferit. Bifa toate cerințele din panoplia *micului* patron perfect: masă latră din lemn de culoare închisă, fotoliu mare din piele neagră, monitor uriaș de computer, etajere curbate sub greutatea dosarelor și fotografie de familie în ramă. M-am prefăcut că n-o observ. Încăperea era de două ori mai spațioasă decât biroul lui Pacôme și foarte ostentativă

prin comparație. Nicolas își etala reușita. Amintirile atenuează defectele, uitasem cât îi plăcea să fie primul în toate.

— O cafea, pentru început? mi-a propus el.

Orele de lucru și de reflecție s-au ținut lanț toată după-amiaza, nici nu-mi dădeam seama cum trecea vremea. Ba chiar mă întorceam în timp și mă surprindeam găsind în asta o plăcere sau măcar amuzându-mă puțin în sinea mea. Redescopeream latura de elev silitor și bine-crescut a lui Nicolas. În anii studenției noastre, degeaba miza el pe strategia tinerețe periculoasă[3] – eu sunt studentul rebel –, uzând și abuzând de ea, căci învăța sârguincios și era plin de o dorință arzătoare, ca să nu zic ambiție nemăsurată. Nu se schimbase. Muncea ca nebunul. Asculta atent, relansa dezbaterea, cerea argumente constructive ca să cedeze propunerilor mele. Eu însă mă schimbasem; convinsă de ceea ce afirmam, sigură de competența și experiența mea, nu mă mai lăsam copleșită. El se simțea agasat și derutat, fiindcă îi rezistam. Până atunci, trebuie să-și fi închipuit că-i voi permite să aibă ultimul cuvânt, ca odinioară, când eram tineri și discutam despre viață. Cu Noé sau fără, vremurile acelea apuseseră. Acum aveam încredere în mine.

De două ori a trebuit să întrerupem ședința de lucru ca să se ocupe de o situație critică legată de o livrare. Se agita destul pe tema asta ca să mă facă să-mi dau seama că problemele erau reale, îl auzeam luând decizii, enervându-se, ridicând vocea uneori. Îl suspectam că se dă mare ca să mă impresioneze. Când s-a întors la ale noastre, și-a cerut scuze, explicându-mi că astfel de situații apăreau frecvent, cu toate absențele și călătoriile repetate ale lui Pacôme. Nu simțeam nicio ranchiună în vocea lui, ci mai degrabă un fel de indulgență, chiar o formă de admirație față de asociatul lui. După cea de-a doua întrerupere, mi-a zâmbit mulțumit, era din nou bine-dispus, am trecut iar la treabă. Ca un adevărat gentleman, s-a prefăcut că ignoră telefonul ce suna în disperare și e-mailurile ce tot veneau pentru „a se concentra asupra mea”. Fără să mă trădez,

[3] Aluzie la filmul francez *Le Péril jeune*, realizat de Cédric Klapisch și considerat un film-cult al anilor ’90, în care patru prieteni rememorează amintiri din anii de liceu, pe fondul revoltei studențești, al drogurilor, al iubirii și al rockului. *(N.t.)*

îl observam pe furiș. Nicolas era o mașină, lucra, găsea soluții ca să reușească, să aibă o viață organizată, cu un curs lin, armonioasă, fără vreun schelet în dulap. Dorindu-și totodată să fie buricul pământului. Ieri, asta m-ar fi înduioșat, astăzi, mă lăsa rece, chiar dacă mă temeam de reacția lui când va descoperi existența lui Noé. Nu un schelet avea în dulap, ci un fiu de șaptesprezece ani și un metru optzeci și cinci.

Se înnoptase. Trebuie să fi fost trecut de ora 19. Totuși, nu ne mișcam din birou. Eu nu mă grăbeam în mod deosebit să pun capăt zilei de lucru. Sfârșitul zilei însemna seară, iar seară însemna cină acasă la Nicolas și la soția lui. Doar simpla idee de a sta la masă cu ei îmi întorcea stomacul pe dos.

Nicolas citea un document pe care i-l pregătisem, în vreme ce eu făceam rezumatul ultimelor ore ca să i-l trimit lui Paul. După câteva minute, eram cu nervii în piuneze. Când se concentra, Nicolas rodea întruna capătul pixului. Așa făcea la douăzeci și patru de ani și se părea că nici la cei în curând patruzeci și doi de ani nu scăpase de obicei. Iar pe mine mă agasa la fel de tare.

— Termină! i-am ordonat.

— Ce?

I-am aruncat o privire piezișă. Zâmbea cu dezinvoltură, exact ca înainte, când căuta să mă facă să cedez, exact ca Noé când încerca să mă îmbrobodească.

— Știi foarte bine.

— Ba nu…

Privirile ni s-au încrucișat și ne-am înfruntat câteva secunde, străduindu-ne din răsputeri să rămânem serioși. Până la urmă, ne-a apucat un râs nebun, imposibil de stăpânit.

— Certuri ca să râdem!

Am rostit cuvintele amândoi în același timp. Era o chestie pe care o făceam când eram împreună. Chiar înainte să ne fi sărutat prima dată, ne ciondăneam intenționat dintr-un fleac doar pentru a râde după aceea; ne prefăceam îmbufnați doar pentru plăcerea de a ne împăca. Iar Nicolas, transformându-se în rontăitor de pixuri, știa cu precizie că-mi va declanșa această reacție.

— Ai făcut-o special? l-am întrebat cu ochii în lacrimi de atâta râs.

Și-a trecut mâna prin păr, fals jenat.

— Un pic. Sincer să fiu, voiam să știu dacă trucul mai are efect asupra ta.

Fără a înceta să-mi zâmbească, s-a lăsat moale în fotoliu, încrucișându-și mâinile la ceafă și trosnindu-și articulațiile. M-am relaxat și eu. Cu o naturalețe tulburătoare, ne-am apucat să evocăm anii studenției noastre, prietenii de atunci, planurile ratate, petrecerile stropite din belșug cu băutură, traversarea Parisului în toiul nopții, amândoi pe bicicleta lui veche. Era plăcut să râd cu el. N-ar fi trebuit s-o fac, dar nu mă puteam împotrivi, aveam impresia că mă împac cu propria tinerețe, cu anii la care îmi interzisesem să mă gândesc atâta vreme. Și el părea la fel de fericit ca mine că râdeam împreună.

— Sunt mulțumit că putem avea această discuție fără să ne simțim stânjeniți.

— E uimitor, de acord cu tine.

— Da… numai că…

Și-a plimbat privirea prin încăpere, căutându-și cuvintele. După câteva secunde de ezitare, s-a uitat fix la mine, cu un aer dezolat, din care mila nu lipsea complet.

— Reine, întotdeauna am regretat că lucrurile s-au terminat așa între noi.

Nu-mi plăcea deloc turnura pe care o lua conversația, el redevenise serios și, dacă exista un subiect pe care nu doream să-l abordez, acela era despărțirea noastră.

Când terminase școala de comerț, lui Nicolas i se oferise extraordinara ocazie de a merge sa muncească în India. Totuși, ezitase din cauza relației noastre. Încrezătoare, îl îndemnasem să plece, nici nu trebuise să insist prea mult. Eram puternici, puteam să ne descurcăm și, imediat ce-mi voi fi terminat școala de arte, aveam să-l urmez. În primele săptămâni, mă sunase de câte ori putuse. Apoi, veștile deveniseră mai rare, iar în puținele dăți când vorbeam, găseam tot mai greu ceva să ne spunem. Eu eram blocată la Paris, pe când el își trăia marea aventură. Totuși, eu credeam încă în povestea noastră. Ai multe iluzii la o asemenea vârstă. Săptămânile trecuseră în același ritm. Descoperisem că eram însărcinată și căutasem în secret să avortez. Catastrofa se produsese când aflasem că era prea târziu. Din acel moment, încercasem cu înverșunare să discut

cu Nicolas, aveam disperată nevoie de el. Voiam să ajungem la o soluție pentru amândoi. Îi sunasem chiar și pe părinții lui ca să mă ajute să dau de el, fără să menționez, bineînțeles, *problema mea,* însă ei nu făcuseră nimic. Pentru ei eram doar o puștoaică îndrăgostită de băiatul lor, insistentă dincolo de limita bunului-simț. În fiecare zi, sunam la hostelul unde locuia. Uneori, telefonul suna în gol, alteori mi se răspundea într-o limbă necunoscută, o dată, dădusem de un francez care-mi spusese că Nicolas nu era acolo. Acum totul mă făcea să presupun că își petrecea timpul cu Pacôme. Într-un final, Nicolas mă sunase. După niște scuze deloc convingătoare ca să-mi explice de ce dispăruse din peisaj, se apucase să-mi îndruge vrute și nevrute. Ar fi trebuit să înțeleg totul, însă nu mă gândeam decât la un lucru: cum să-l anunț că o să fie tată? Am pus ezitările lui pe seama distanței. Mă înșelam profund.

— Reine, vreau să-ți spun ceva…

— Te ascult.

Secundele se lungiseră la infinit.

— La dracu'… nu credeam că o să fie atât de greu.

Și atunci am priceput.

— Ai cunoscut pe cineva?

O nouă tăcere, care îmi confirmase intuiția.

— Îți jur că nu am vrut, mi se părea imposibil, dar… sunt cu adevărat îndrăgostit de ea.

Chiar în clipa aceea devenisem adultă, îmi pierdusem iluziile, visurile despre o mare dragoste cu final fericit.

— Am fost proști să credem altceva, i-o trântisem și eu.

— Nu sunt gata să mă întorc, dar, când ajung în Franța, te sun și ne vedem, vorbim.

— Nu, Nicolas. N-are rost. S-a terminat, tu ai viața ta, lasă-mă și pe mine s-o am pe a mea.

— Înțeleg. N-o să te uit niciodată, Reine.

— Eu nici atât.

Nu fusesem niciodată atât de sinceră. Nu-i pomenisem de copilul pe care mi-l făcuse înainte să mă părăsească. Îl știam suficient de integru ca să-și asume responsabilitatea, dar nu-l voiam constrâns, obligat și furios pe mine că-i stricasem viața. Durerea și dezamăgirea trecuseră înaintea rațiunii și a onestității; într-o fracțiune de secundă, luasem decizia de a crește singură, fără tată, copilul pe care nu-l voiam.

În cele din urmă, după optsprezece ani, ne găseam față în față și Nicolas își cerea scuze. Dacă ar fi știut…

— Se aplică prescrierea, i-am retezat-o cu mărinimie, alungând amintirile urâte. Eram niște puștani.

A zâmbit trist.

— Bineînțeles, dar țineam să ți-o spun.

— Drăguț din partea ta.

Ce altceva să fi răspuns? Că asta nu folosea la nimic? Că nu puteam rescrie istoria? El părea să creadă că era posibil s-o luăm de la capăt, fără îndoială ca să scape de culpabilitatea pentru acest fleac care-l urmărea de când reapărusem brusc în viața lui. Însă eu știam că era imposibil.

— Îți dai seama cât de absurdă este această discuție când te pregătești să mi-i prezinți pe soția și copiii tăi?

A râs aruncând o privire spre ceasul de mână.

— Adevărat. Oricum, ar cam fi timpul să plecăm. În plus, am lucrat bine azi, nu?

Am încuviințat în tăcere, simțind cum îmi sporește angoasa la gândul acestei cine.

— Mergi cu mine, apoi o să te duc eu la hotel, da?

Când mi-am strâns lucrurile împrăștiate pe birou, am descoperit mai multe apeluri ratate de la Noé

— Mă lași cinci minute? Trebuie să vorbesc cu fiul meu.

— Sigur, nu te grăbi e încă mic, simte lipsa mamei.

Roșie la față, m-am repezit afară din birou, dornică să fug departe, cât mai departe de el și de familia lui. Voiam să-l văd pe Noé, să-l strâng în brațe și să uit că tatăl său se afla la câțiva metri de mine. M-am așezat la adăpost, în mașina mea, cu țigara între buze, ca să ascult vocea fiului meu.

— Bună, mamă!

Veselia lui m-a făcut să zâmbesc, în ciuda lacrimilor de dor care începeau să-mi umple ochii.

— Ești bine, comoara mea?

— Beton. Dar tu?

I-am reamintit unde găsea mâncarea pe care nu trebuia decât s-o încălzească la microunde și, ca de obicei, am repetat instrucțiunile de rigoare. El a râs, luându-mă la mișto fără nicio reținere.

— Să nu te culci târziu, da? am insistat.

— Promit! Nici tu, mamă.

— Nu-ți face griji, n-am de gând să stau o veșnicie aici. Mă întorc imediat ce scap.

— Pupici.

— Te iubesc.

A râs în telefon înainte de a închide. Mi-am lăsat privirea să se piardă în noaptea întunecată, eram obosită, iar seara se anunța lungă. Îmi dădusem seama că timpul minciunii se apropia de sfârșit, totuși căutam să mai profit puțin continuând să mint pe toată lumea. Nu mă mai suportam. Voiam să dispar.

— Reine? Te simți bine?

Am inspirat adânc ca să-mi revin și am dat din cap în semn de răspuns, incapabilă să scot un cuvânt fără să mă prăbușesc.

— E greu să fii departe de ei. Eu nu rezist să nu-mi văd copiii, de aia se ocupă Pacôme de toate călătoriile. Știu, o zici că nici nu-i displace.

Peste mai puțin de-un sfert de oră, intram pe o portiță. Mă înșelasem, nu locuia într-o vila, ci într-o casă frumoasă din anii ’30, cu două etaje, la trei sute de metri de plajă. Casa perfectă pentru viața perfectă a familiei perfecte. Totul era armonios la Nicolas. La o fereastră, am zărit căpșorul unei fetițe, urmat imediat de un „Vine tati!” strident. Ușa s-a deschis cu zgomot și Nicolas abia a avut timp să se pregătească pentru a primi în brațe un proiectil în pijama. M-am dat instinctiv un pas înapoi. Cum să supraviețuiesc acestei seri?

— Bună, îngerașul meu, i-a zis Nicolas cu blândețe.

Fetița s-a prins cu putere de gâtul lui, apoi m-a observat.

— Tu ești regina[4]?

I-am mulțumit în sinea mea pentru momentul pe cât de amuzant, pe atât de nesperat. Nicolas s-a uitat la mine dezamăgit.

— Îmi pare rău, n-am reușit s-o facem că înțeleagă că e prenumele tău. Inès, salut-o pe Reine, te rog.

Însă fetița n-a apucat s-o facă, deoarece casa părea să fi căzut pradă celei mai intense agitații. Drept dovadă, a răsunat un „Rahat, câinele!” și am văzut venind glonț spre noi o masă de blană ținută cu dificultate de o femeie. Soția lui Nicolas.

— Intrați repede, nu reușesc să-l calmez, ne-a zis ea râzând.

---

[4] În franceză, *reine* – regină. *(N.t.)*

Și ea era perfectă. Drăguță, zâmbitoare, amabilă, simplă, fără fițe. L-am urmat pe Nicolas, care a sărutat-o fugar din vârful buzelor înainte de a-și da jos fiica din brațe. Puteai să ghicești totul după acest vestibul, după mormanul de haine ce se ținea ca prin minune de cuier, după încălțămintea desperecheată împinsă sub mobilă ca să dea impresia de ordine, după ghiozdanele și gențile de sport. Vestibulul unei familii fericite și ocupate. M-am simțit complet stângace cu orhideea mea în mâini și am încremenit în fața femeii. O eternitate, după cum mi s-a părut mie, am stat uitându-ne una la alta, nereușind să pronunțăm niciun cuvânt.

— Mă gândisem la o altă primire, s-a scuzat ea, sincer jenată.

Nicolas s-a strecurat între noi și a apucat câinele de zgardă.

— Mă ocup eu de el. Reine, Héloïse. Héloïse, Reine.

Cam scurte prezentările. Apoi Nicolas a șters-o englezește, lăsându-ne singure. Héloïse s-a uitat lung după el, deopotrivă supărată și amuzată.

— Cât e de tembel!

Mi-am înăbușit un râs nervos. Unde dispăruse patronul seducător și sigur pe el? Ea s-a întors spre mine și a ridicat ochii spre cer:

— Priceperea bărbaților de a face pe toată lumea să se simtă bine.

— Într-adevăr.

Am schimbat un sărut stângaci, apoi ea mi-a zâmbit.

— Reine, cred că situația e la fel de ciudată pentru tine ca și pentru mine, nu? Iar nătărăul ăsta nu simplifică deloc lucrurile!

— Total de acord, i-am răspuns, ușurată că reacționează astfel.

l-am întins floarea pe care o cumpărasem dimineața, înainte să plec din Rouen.

— Mulțumesc, foarte atent din partea ta, complet inutil, dar gestul tău mă impresionează. Intră! Doar n-o să rămâi acolo!

Am pășit în livingul mare, unde cele câteva minute de pace s-au încheiat cu brutalitate. Ceilalți doi copii ne așteptau aici. Salomé, fata cea mare, semăna leit cu mama ei, surâzătoare și cu un aer poznaș. Însă Adam, mijlociul, era clona lui Noé al meu la vârsta de șase ani. Aceeași privire aurie, același vârtej în păr, aceeași nonșalanță. Parcă mă întorsesem în timp cu

unsprezece ani, mi-ar fi plăcut să-l iau în brațe pe băiețelul ăsta, să-i spun Noé și să-l acopăr cu sărutări așa cum făceam când era mic. Mi-am mușcat obrazul ca să-mi țin firea și să mă concentrez asupra unei dureri fizice, nu asupra celei din inimă. Copiii s-au apropiat și m-au sărutat, iar eu am reușit să le zâmbesc și să schimb câteva cuvinte cu ei, deși n-aș fi fost capabilă să repet niciunul dintre ele. Nici nu mă auzeam vorbind. Aveam impresia că-mi părăsisem corpul când i-am propus lui Héloïse să-i dau o mână de ajutor la bucătărie sau când i-am făcut complimente legate de casă. Pluteam în afara propriului corp și când am ciocnit paharele în jurul măsuței joase și am zărit pe un perete fotografii de la nunta lor, de la nașterea celor trei copii. Imagini debordând de fericirea maternității. Refuzam să mă uit la cele cu Noé de la clinică, atât de dureroase și încărcate de vină îmi erau amintirile din acea perioadă. Știam totuși că Paul făcuse niște fotografii minunate, pline de pudoare, respectând tot ce mi se întâmpla. Din imaginile de aici răzbătea însă bucuria.

De când Nicolas reapăruse în viața mea, refuzam să înfrunt o realitate ce mi se insinua în toată ființa. Noé avea două surioare și un frățior. Îl lipsisem pe fiul meu nu doar de tată, ci și de frați, tocmai eu, care n-aș fi putut trăi fără sora mea. Noé ar fi putut avea această familie frumoasă, ar fi trebuit să aibă această copilărie frumoasă, să fie crescut de acest tată atât de grijuliu. Îi furasem fiului meu o parte din viață. Îmi imaginam fără dificultate că viața lor nu era roz în fiecare zi, după cum se întâmplă în orice familie, însă ei cinci alcătuiau familia ideală. Complicitatea lor, zbenguielile, ciondănelile dintre frate și soră, tableta cerută cu glas insistent ca de „placă stricată”, enervarea părinților când copiii voiau să șterpelească un aperitiv de pe platou, cu toate că deja mâncaseră de seară, sau când continuau să ne întrerupă în timp ce vorbeam. Și, peste toate, ei doi, Nicolas și Héloïse. Se iubeau cu tărie, se înțelegeau fără cuvinte, erau frumoși, formau o singură ființă. Erau făcuți să fie împreună. Mi-ar fi plăcut să trăiesc o asemenea relație cu un bărbat. Viața hotărâse altfel, însă mă bucuram profund și sincer pentru Nicolas, dar și pentru ea, deși nu o cunoșteam. În adâncul inimii, mă temusem că o să mă roadă gelozia când o voi vedea. Se întâmpla exact pe dos. O

clipă m-am gândit că, dacă Noé m-ar respinge în favoarea lor, aș putea fi liniștită, ei s-ar ocupa foarte bine de fiul meu. Nu exista cineva mai potrivit pentru a-l proteja, pentru a-l face fericit. Nu mă îndoiam că Noé și-ar fi găsit locul printre ei.

Când a venit ora să-i ducă pe copii la culcare, le-am spus să nu-și bată capul cu mine, o să profit de ocazie ca să fumez o țigară în grădină. Héloïse, ca o desăvârșită stăpână a casei, mi-a adus o scrumieră.

— Ah… nici n-ai idee ce poftă-mi stârnești! M-am lăsat de zece ani, dar tot mai am chef de una!

— Te deranjează?

— Oh, nu! Delectează-te! Eu am fugit!

A închis ușa de sticlă după ea, iar eu m-am pomenit nas în nas cu câinele.

— Și pe tine te-ar îndrăgi Noé, am șoptit.

Iată farmecul caselor vechi cu izolație proastă! Doar dacă mi-aș fi astupat urechile, aș fi putut ignora aceasta scenă din viața cotidiană a unei familii. Du-te să te speli pe dinți! Încă un pupic, tati! Mami, nu vreau să fac nani! Adam mă enervează! Te rog, tati, o poveste! Și râsete, și lacrimi, și „gata, ajunge!” Firește, avusesem și eu parte, ca toate mamele, de astfel de ședințe dificile de culcare, dar totul era mai calm, nu exista asemenea voioasă hărmălaie. Îmi dădeam seama cu brutalitate că în casa noastră atmosfera era mai tristă, comparativ cu a lor. Îmi lipsisem fiul și de veselia zilnică a unei familii numeroase.

Nicolas a coborât primul și m-a găsit în living, unde mă uitam în telefon ca să salvez aparențele.

— Ce bine e când se termină nebunia, mi-a zis el prăbușindu-se pe canapea.

— Copiii voștri sunt adorabili.

Mândria paternă i-a luminat chipul.

— Mulțumesc. Sunt destul cool, într-adevăr. Dar Noé? Este…

Un hohot de râs îndepărtat ne-a întrerupt, spre marea mea ușurare. Nicolas s-a încruntat, iar eu m-am răsucit, încercând să aflu ce se petrecea.

— Ia uite cine zgârie la ușă! a fredonat Héloïse.

Pacôme apăruse ca prin magie. Nu eram deloc pregătită să-l văd, deja abia mă descurcam cu imaginea familiei ideale, așa că simularea indiferenței față de el mi se părea peste puterile mele. Însă simplul fapt de a-l vedea îmi dădea senzația că respir mai ușor. Nicolas s-a îndreptat râzând spre el și s-au îmbrățișat.

— Ce învârți pe-aici?

Sosirea neașteptată a lui Pacôme părea lucrul cel mai firesc din lume. Era aici ca la el acasă. Complicitatea lor te frapa când îi vedeai pe toți trei împreună.

— După cum ți-am spus, Reine, de la el te poți aștepta la orice! a adăugat Nicolas, întorcându-se spre mine.

Abia acum Pacôme a dat semne că mi-a observat prezența.

— Ia te uită! Bună, Reine! Uitasem complet că ești aici.

Trecuserăm de la seducătorul „dumneavoastră” la tutuiala de genul „am păscut vacile împreună”.

— Exagerezi! i-a replicat Nicolas, încurcat.

Invitatul de ultim moment s-a apropiat de mine, cu un zâmbet îmbufnat. Arăta mort de oboseală, avea ochii roșii de la lipsa evidentă de somn. Mi-a lipit un sărut amical pe obraz.

— Bună seara, am reușit eu să-i răspund nu fără greutate.

Apoi s-a îndepărtat la fel de repede cum se apropiase. Mai ales că un glăscior începuse să-l strige.

— La dracu! Ai trezit-o pe Inès, a bodogănit Nicolas.

Într-adevăr, fetița a coborât în picioarele goale în living, cu părul deja ciufulit, și s-a împleticit până la Pacôme, care a ridicat-o în brațe.

— Nu vă panicați, părinți, o s-o culc la loc.

A pornit imediat spre etaj. Nu m-am putut împiedica să-l urmăresc cu privirea. Egoul meu n-ar fi avut nimic împotriva unui minim interes din partea lui, însă atitudinea pe care o adoptase el avea să-mi ușureze situația.

— Să mergem la masă, o să stea acolo ore întregi, m-a anunțat Héloïse. Ne prinde el din urmă.

Luând-o toți trei spre sufragerie, nu ne-a scăpat discuția de pe scări dintre Inès și Pacôme.

— Ai văzut, e o regină la noi în casă, i-a spus fetița.

Au râs amândoi.

— Păi, tu de ce crezi că am venit?

— Oh…

Mi-am ațintit privirea asupra picioarelor, neștiind ce să cred despre această remarcă și nici cum să reacționez față de Nicolas și de soția lui. Fiecare s-a prefăcut că n-a auzit nimic. Perfect.

Pacôme a petrecut o veșnicie cu copiii la etaj, auzeam tărăboi deasupra capetelor noastre. Nu s-a mulțumit s-o culce pe cea mică, și ceilalți doi au avut dreptul la vizita lui. Nicolas și Héloïse nici nu se sinchiseau, alt lucru firesc, Pacôme făcea ce voia cu copiii lor. În consecință, s-au concentrat asupra mea, supunându-mă unui tir de întrebări despre Noé. Imposibil să mă eschivez, riscam să le dau de bănuit. Héloïse a atacat direct subiectul:

— Când mă gândesc că anul viitor începe colegiul! Îți vine a crede?

Evident, pentru ea Noé era de-o vârstă cu Salomé. Pentru mine, colegiul aparținea unei alte epoci. Eu ajunsesem deja la bac și la pregătirea intrării la facultate.

— Nu chiar, dar ei cresc atât de repede!

— Mie-mi spui? Poate par indiscretă, dar unde-l lași când ai de făcut deplasări în interes de serviciu?

Deci Nicolas îi povestise că-l creșteam singură.

— La Paul…

— Asociatul tău, nu?

Era la curent cu toate și reținea orice informație. Pe undeva, asta mă liniștea; așa măcar nu exista nicio ambiguitate. Desigur, era curioasă, dar nu băgăreață. Aveam pur și simplu o discuție ca de la mamă la mamă. Ceva nou pentru mine. Când Noé era mic, eu, fiind mai tânără decât toate mamele pe care le întâlneam la școală, nu stabilisem legături speciale cu ele, singura mamă cu care vorbeam era sora mea – ai cărei copii erau mai mari decât Noé. Aș fi dat orice pe atunci ca să am o amică precum Héloïse. O prietenă. Pe lângă condiția mea de mamă celibatară, minciunile și secretele mele mă împiedicaseră să leg prietenii adevărate. Mă temusem mereu să nu fiu judecată și mai ales să nu afle Noé totul. Prin urmare, păstrasem o distanță sigură față de fiecare persoană cunoscută.

— Da, iar când Paul mă însoțește în deplasări sau nu este disponibil, stă la sora mea. Noé se adaptează oriunde, e un copil minunat.

Am simțit cum mă înroșesc toată. Nu, fiul meu nu s-ar adapta situației dacă ar afla întregul adevăr.

— Arată-ni-l și nouă! Sigur ai fotografii cu el în telefon! s-a entuziasmat Héloïse.

Am înlemnit.

— Ă... da, bineînțeles! Vi-l arăt după cină.

Trebuia să găsesc un tertip până atunci.

— Apropo, ce fac Anna, Ludovic și părinții tăi? s-a interesat Nicolas.

Toți vor să te omoare din vina mea, în rest...

— Toată lumea e în formă!

S-a auzit un tropăit pe scări, apoi dulapurile din bucătărie deschizându-se și închizându-se, după care Pacôme a apărut cu tacâmurile în mână și s-a așezat pe scaunul liber de lângă mine.

— Copiii dorm buștean! Ia spuneți, ce-am pierdut azi? ne-a întrebat în timp ce-și umplea farfuria.

M-am uitat la Héloïse, jenată că subiectul jobului acapara discuția la cina ei. Héloïse a înțeles imediat la ce mă gândeam.

— Nu-ți face griji pentru mine, sunt obișnuită. Cele Patru Colțuri ale Lumii cinează la mine regulat. Trăiesc așa de cincisprezece ani!

I-aș fi sărit de gât recunoscătoare; câtă vreme discutam despre serviciu, măcar nu mai trebuia să mint în legătură cu Noé. Fără să știe, Héloïse îmi oferise o pauză în tot acest haos și-mi permitea să-mi testez rezistența față de Pacôme. Eu și Nicolas am deschis gura în același timp.

— Las-o să vorbească, i-a cerut Héloïse soțului ei tachinându-l. E domeniul ei, nu al tău.

Pacôme s-a abținut să râdă, la fel și eu. Nicolas s-a posomorât câteva clipe – ofuscat că fusese pus la locul lui de soție –, apoi mi-a zâmbit în semn de capitulare. Așa că m-am lansat în prezentare, explicându-i lui Pacôme cum am stabilit liniile directoare, principalele căi de acțiune la care eu și Paul reflectam de o săptămână, viziunea mea pe termen lung. Mă asculta atent, fără să mă privească și fără să mă întrerupă. Am intrat în detalii, mergând mai departe de ceea ce făcusem deja, am aprofundat tot ce concepusem, am descris fotografiile posibile pentru broșura și pentru site-ul lor. Voiam să împletesc povestea firmei cu cea a orașului Saint-Malo, să mizez pe cartea voiajelor, a marilor exploratori și, de ce nu?, a

corsarilor. Să creez mica lor istorie în cadrul marii istorii, să-i fac pe clienți să viseze, să-i duc într-o călătorie, dar și să pun în lumină specificul firmei lor. Dincolo de ce-mi explicase Pacôme și de pasiunea lui, mă gândisem că ei ar trebui să se bazeze pe autenticitate și pe poveste, fiindcă aveau tot dreptul să le folosească, cel puțin acesta era sentimentul meu. Eram așa de prinsă de discursul meu încât, la cafea, m-am ridicat un moment de la masă și m-am dus să-mi iau din geantă hârtie și creion. Am schițat rapid un nou logo care-mi umbla prin cap. Desenând, am reușit să mă concentrez la altceva decât la Pacôme a cărui privire o simțeam tot mai des ațintită asupra mea și al cărui parfum de verbină mă ademenea în brațele lui. Într-un final, i-am întins crochiul. El l-a luat și l-a studiat atent. M-a privit brusc drept în ochi; era concentrat, dar în mod bizar părea cu gândul în altă parte.

— Arată-mi! i-a ordonat Héloïse.

Văzându-i lipsa de reacție, i-a smuls hârtia din mână.

— Să dea naiba! Reine, sunt extaziată… mi-a zis ea.

— Nu-i mare lucru…

— Ba nu, jos pălăria, sincer, și nu doar pentru desen. Demonstrația ta a fost captivantă. Ai ghicit exact la ce visează ei de ani întregi. Adică… Nicolas m-a prevenit că ești talentată, nu mă îndoiam… dar mă gândesc că idioții ăștia doi ar fi trebuit să apeleze la serviciile voastre mai demult! N-aș mai fi avut nevoie să muncesc azi!

Remarca ei m-a amuzat, am decis să-i țin isonul, atmosfera devenea prea ciudată, prea greu de controlat. Eram singurele care vorbeau, Pacôme amuțise, Nicolas de asemenea nu scotea nicio vorbă, doar se uita fix la asociatul lui.

— Suntem abia la început și nu depinde doar de mine și de Paul, trebuie să aibă și ei doi bunăvoință.

— Contează pe mine, îi scutur eu.

Am râs amândouă. Hotărât lucru, Héloïse îmi plăcea. Dacă situația ar fi fost alta, m-aș fi bucurat să mi-o fac prietenă.

— Pacôme, tu nu spui nimic, a observat Nicolas.

El și-a golit paharul cu vin, dar tot n-a rostit vreun cuvânt. Entuziasmul meu s-a stins imediat.

— Dacă nu-ți convine ceva, am început eu, o să reluăm lucrurile mâine, în liniște, nimic nu ne presează, să știi. O să-mi spui ce dorești și…

Ochii lui cenușii s-au pironit într-ai mei fără să trădeze nici cea mai mică emoție. Apoi s-au luminat brusc, cu o scânteiere aparte, înainte de a poposi discret pe buzele mele.

— Mulțumesc, a șoptit el.

— N-ai pentru ce, i-am răspuns, ușurată și tulburată din nou.

Cu toată furtuna interioară în care mă zbăteam în legătură cu Noé, unde să găsesc resurse pentru a lupta împotriva atracției pe care o resimțeam față de Pacôme?

— Ascultă, Nicolas, a intervenit Héloïse, poate ar trebui s-o duci pe Reine la hotel. Nu că aș vrea să vă arunc pe ușă afară, dar toți lucrăm mâine. Eu fac prima injecție la 6:30!

— Ai dreptate, am răspuns, dezlipindu-mă cu regret de Pacôme.

Toată lumea s-a ridicat de la masă, iar eu am început să strâng vesela în ciuda încercărilor lui Héloïse de a mă opri.

— Așteaptă două secunde, Reine, ne-a întrerupt Pacôme. Stai la același hotel ca data trecută?

E o glumă.

— De unde știi tu unde stă? l-a întrebat Nicolas, siderat.

Pacôme a dat din cap în zeflemea ca un puști obraznic.

— Știu să fiu politicos și nu uita că eu am întâmpinat-o acum cincisprezece zile. Mai bine eviți o plimbare nocturnă.

S-au întors toți spre mine, nerăbdători să-mi audă răspunsul.

— Da, tot acolo.

Surâsul lui nonșalant m-a făcut iarăși să mă pierd cu firea și să uit complet unde eram. Héloïse a bătut din palme:

— Atunci, ștergeți-o la culcare amândoi!

S-a apropiat de Pacôme și l-a studiat cu un aer dezaprobator.

— Să dormi! Arăți rău…

Avea dreptate. Și ei doi purtau conversații fără cuvinte.

— Fii fără grijă, uneori merită să fii epuizat.

Ne-au condus până în stradă. Nicolas i-a întins geanta mea de voiaj lui Pacôme. Am profitat de moment ca să-mi iau la revedere de la Héloïse și mi-am dat seama că toată lumea uitase că trebuia să le arăt fotografiile cu Noé. Trăsesem o spaimă teribilă.

— Mulțumesc mult, am petrecut o seară minunată.

— Și eu la fel. Mă temeam de contrariu, dar sunt foarte bucuroasă că te-am cunoscut.

N-ar trebui. O să-ți stric viața și ție.

Drumul până la Intra-Muros a decurs în liniște. În unele momente, îi simțeam privirea îndreptată spre mine, fără a căuta să analizez semnificația; în altele, el trebuie s-o fi simțit pe-a mea. A parcat și, fără să schimbăm niciun cuvânt, am coborât amândoi din mașină, iar el a scos geanta mea de voiaj din portbagaj. De ce prezența lui îmi permitea să mă simt atât de liberă? Când era lângă mine, uitam de fiul meu, de Nicolas și de familia lui, de minciunile mele. Încercam din răsputeri să mă conving s-o iau din loc.

— Mulțumesc că ai făcut pe șoferul, am murmurat.

El a zâmbit trist.

— N-am făcut mare lucru, locuiesc chiar aici.

A arătat spre imobilul din spatele meu. Am aruncat și eu o privire și nu m-am mirat să descopăr o casă de armatori, cu ușă impozantă, aproape de zidurile de apărare. Din locul unde ne opriserăm se simțea marea. Și eram la cinci minute de mers pe jos de hotel.

— Nu contează, i-am răspuns. Am ajuns cu bine în port.

M-a privit atent, în ochi i se citea îndoiala, ezitarea. În ciuda dorinței profunde care-mi tortura măruntaiele, nu eram atât de nătângă încât să mă joc de-a seducătoarea de doi bani, mai ales că nici nu era nevoie. Dar nici nu folosea la nimic să stăm ca niște momâi unul în fața altuia în toiul nopții.

— Ne vedem mâine, i-am spus și am zâmbit.

Am apucat geanta de voiaj din mâna lui, dar el nu i-a dat drumul.

— Rămâi peste noapte la mine.

— De ce-aș face așa ceva?

A tras de mânerul genții ca să mă aducă lângă el și mi-a înconjurat talia cu brațul. L-am lăsat s-o facă, total incapabilă să mă opun.

— Pentru că și tu-ți dorești la fel de mult.

— Credeam că povestea noastră se complică, i-am replicat încercând să bravez.

Gura lui a atins-o senzual pe a mea.

— Tocmai am descoperit că-mi plac poveștile complicate

N-am văzut mare lucru cât am urcat scara. Am traversat apartamentul aruncând hainele de pe noi. Întâlnirea dintre epidermele noastre, dintre corpurile noastre era la fel de

intensă ca prima oară. Poate chiar mai precipitată. Să fac dragoste cu Pacôme era derutant. Abia ne cunoșteam și totuși simțeam exact contrariul. Împărtășeam o intimitate și o complicitate ce ne depășeau pe amândoi. De mai multe ori, ne-am întrerupt mângâierile și sărutările ca să ne privim, cu răsuflarea tăiată; vedeam în ochii lui cât este de pierdut, iar el trebuie să fi văzut într-ai mei cât de bulversată eram și eu.

Și după ce am tras pilota peste noi, am continuat să ne privim. El și-a trecut mâna prin păr cu un gest mecanic. Mi se părea că nu mai sunt cu același bărbat din urmă cu câteva minute. Avea privirea lipsită de orice expresie. Neutră.

— E prima dată când fac o mie cinci sute de kilometri într-o zi pentru o femeie, a zis cu glas scăzut, de parcă vorbea cu el însuși.

Am schițat un zâmbet timid.

— Deci n-ai uitat că sunt aici?

— Nu.

Părea să se afle undeva departe, la mii de kilometri de casa lui, de patul lui, de mine.

— Am impresia că regreți…

— Nu.

A inspirat adânc, de parcă-și revenea dintr-o apnee.

— Trebuie să iau puțin aer.

Consternată, m-am săltat în capul oaselor, acoperindu-mă cu cearșaful, stânjenită.

— Poftim?

S-a ridicat fără să-mi dea atenție. Mă simțeam murdărită trădată, mai ales după tot ce trăiserăm mai devreme. Aparent, eram singura care simțise ceva deosebit. În mod clar, făceam totul aiurea. De ce cedasem? Ca să uit tot restul…

— O să mă duc la hotel.

Își pusese deja blugii, spatele i s-a încordat, a strâns pumnii, apoi s-a întors și s-a sprijinit de pat, foarte aproape de mine. Arăta complet debusolat.

— Nu, rămâi aici, te rog.

— De ce-aș rămâne? Prezența mea te deranjează atât de mult, încât vrei să ieși din casă în toiul nopții.

— N-are legătură cu tine, ci cu mine. Am stat închis douăsprezece ore în mașină, trebuie să respir. Mă întorc foarte repede.

Mi-a strivit buzele cu ale lui și a plecat înhățând în treacăt un pulover. După nici trei minute, ușa apartamentului s-a închis încet. Am rămas nemișcată, stupefiată de plecarea lui. M-am forțat să reacționez, nu, n-aveam să stau aici să-l aștept. Ce mi-ar spune, odată întors din plimbarea nocturnă? „Hai, șterge-o de-aici”? Aveam și-așa destule motive să sufăr, nu-mi trebuia încă unul.

Deși nu intenționam, a trebuit să vizitez tot apartamentul ca să mă îmbrac. Locul era magnific, cu tavane înalte de peste trei metri, parchet tip chevron, instrumente de navigație dintr-o altă epocă și harta drumului spre Indii pe un perete. Casa semăna cu el – atât cât îl cunoșteam eu – și totuși exista ceva nedefinit și desuet, ușor învechit încremenit în timp. Oriîncotro îmi îndreptam ochii, totul era o invitație la călătorie. Impresie întărită de genții le și valizele ce zăceau în stânga și-n dreapta. Amprenta lui incontestabilă. Ceva mai puternic decât mine m-a îndemnat să mă apropii de ferestrele imense ale sufrageriei ca să arunc o privire afară. Mă aflam deasupra meterezelor, nimic nu altera priveliștea, nici măcar noaptea. Și l-am zărit sprijinit în coate de parapet, în plin vânt. Nu se dusese prea departe. Oare ce-i trecea prin minte? Nicolas îmi repetase de mai multe ori că Pacôme era imprevizibil. Puțin spus! Era imposibil și să-l înțelegi. Observându-l, am ezitat între dorința de a-l asculta și de a rămâne și graba de a fugi. Avea să mă facă să sufăr, dacă nu cumva se și întâmplase deja. Îmi căutam ultimele haine când am observat rafturile din mahon cu cărți. Fără să știu prea bine de ce, m-am îndreptat spre ele. Erau luminate de mici lămpi din alamă a căror strălucire blândă, difuză amintea de niște lumânări aprinse. În casa lui Pacôme, timpul era greu de precizat, treceam din prezent în trecut și din trecut în prezent. Mi-am plimbat ochii peste cotoarele cărților și mi-a sărit inima când am descoperit mai multe ediții din *Ces messieurs de Saint-Malo.* Noé tocmai răsărise în apartament, parcă mă privea, parcă era în spatele meu; Noé îmi stătea mereu în preajmă, orice-aș fi făcut. Dar cum să-mi fi imaginat că voi da exact peste romanul la care el ținea atât? Romanul pe care-l

citise pe nerăsuflate cu câteva luni în urmă. Cine să-mi fi spus că-l voi găsi în biblioteca unui bărbat de care mă îndrăgosteam și care era cel mai bun prieten al tatălui său? Mintea îmi lucra repede, creând o legătură care n-ar fi avut niciun motiv să existe între Noé și Pacôme. Am atins prudent volumele cu vârfurile degetelor. Mâna îmi tremura de emoție.

— Cunoști cartea asta? mi-a șoptit Pacôme la ureche.

Tulburată de descoperirea mea, nu-l auzisem intrând Nu mai puteam să fug. Mirosea a vânt, a iod, a noapte rece.

— Nu, i-am răspuns fără tragere de inimă.

Mi-aș fi dorit atât de mult să-i povestesc despre Noé, să-i spun că fiul meu ar fi nebun de bucurie să cunoască un bărbat ca el!

— O să-ți vorbesc despre ea într-o zi, mi-a promis ei.

M-am întors și i-am înconjurat gâtul cu brațele. Părea mult mai senin decât în momentul plecării sale subite, de parcă luase o decizie. I-am căutat buzele, respirația care-mi permitea și mie să respir iar. Aveam nevoie să-i simt mâinile, să-i simt corpul lipit de mine, în mine. Acum. Imediat. Nu conta că era imprevizibil. Nu conta dacă era ultimul lucru pe care-l făceam. Nu conta dacă haosul în care deja căzusem se intensifica. Înainte ca totul să explodeze, voiam să-mi permit să mai trăiesc puțin.

A doua zi dimineață, am asistat la un veritabil ceremonial. Pacôme prepara cafeaua. M-am așezat pe un scaun vechi de lemn în bucătărie ca să mă uit la el. A scos mai multe cutii din dulap și le-a adulmecat pe rând, aruncându-mi periodic câte o privire. Parcă văzându-mă, putea să facă mai ușor o alegere. La un moment dat, a ridicat brusc din sprâncene, mulțumit, și, după ce m-a sărutat scurt pe buze, a pus apa la fiert. A luat de pe blat o cafetieră cu piston care trebuie să fi fost veche de câteva decenii, într-atât de lustruită era sticla. Câteva minute mai târziu, o aromă puternică a umplut încăperea. Probabil că urma să beau ceva foarte tare. Însă noaptea fusese scurtă, eram amândoi la fel de obosiți, un fortifiant era indispensabil pentru a înfrunta ziua. Pacôme mi-a făcut semn să-l urmez în sufragerie, până la o măsuță înaltă, instalată lângă una dintre ferestre. Cu vederea spre mare, firește, deasupra meterezelor. Ne-am așezat față în față și m-am lăsat servită. Am gustat fără

să mai aștept. Pe cât de intens era parfumul, de ar fi deșteptat și un mort, pe atât de delicat și de echilibrat era gustul, îți stârnea dorința de a rămâne cuibărit în moleșeala trezirii. I-am zâmbit larg.

— Am ales bine?

— Perfect. Cum ai învățat toate astea?

— Călătoriile, experiențele și, în plus, am pregătire în torefiere.

— Serios?

— Nicolas se ocupă de cifre, eu mă ocup de cerul-gurii.

Erau atât de diferiți ei doi! Oare cum reușeau să se înțeleagă atât de bine? Atenția mi-a fost atrasă spre exterior, mă simțeam bine, la căldură, în casa lui, într-un univers fără vârstă, în timp ce ploaia mătura cu zgomot cerul. Geamurile tremurau sub efectul vântului dezlănțuit. Vremea era urâtă, dar peisajul era magnific, marea devenise de un verde intens și valurile clocoteau înspumate. O imagine fascinantă, aș fi putut admira ore în șir ce se petrecea sub ochii mei.

— Cum să te saturi de priveliștea asta? am remarcat.

— N-ai cum!

Pacôme s-a ridicat, a venit în spatele meu și, trecându-și brațul peste umărul meu, mi-a arătat promontoriul Fréhel, la vest, insula Cézembre, în fața noastră, și alte locuri din larg ale căror nume nu le-am reținut. Zâmbea, fascinat de tot ce vedea.

— Degeaba călătoresc, mereu trebuie să revin aici, e o necesitate, ceva vital chiar. Sunt legat de stânca mea. Să vezi un astfel de spectacol în fiecare dimineață nu se compară cu nimic. De aceea am și așezat măsuța fix aici.

— Totuși, nu se prea potrivește cu restul.

A izbucnit în râs și s-a întors la locul lui.

— Pentru că e singurul lucru ales de mine!

— Cum adică?

Apartamentul aparținuse bunicilor lui. Copil fiind, Pacôme își petrecuse aici toate vacanțele, apoi toate weekendurile când venise în sfârșit să locuiască la Saint-Malo în perioada anilor de liceu. Bunicii erau pasionați de istorie, în special de istoria maritimă, așa se explicau instrumentele de navigație, mobilele patinate ce păreau să provină din cabina unui căpitan de cursă lungă, tablourile cu bătălii navale din secolul al XVII-lea. Lăsase apartamentul așa cum îl primise. Simțeai la el un profund

respect față de moștenire. Totuși, mi-a explicat că Nicolas fusese cel care îl obligase să accepte acest dar.

— De ce? Nu-l voiai? Puțină lume se bucură de un asemenea noroc, iar tu ai multe amintiri aici, din câte îmi povestești!

A oftat încurcat înainte de a-mi zâmbi timid:

— Spus așa, ai impresia că sunt un ingrat.

— Nu neapărat, trebuie să fi avut motivele tale.

— În realitate, de când am ajuns la vârsta la care gândesc singur, n-am vrut să am nicio obligație. Vreau să trântesc ușa și să plec la celălalt capăt al lumii, dacă-mi vine cheful. Prin urmare, m-a îngrozit ideea de a fi proprietarul acestui apartament.

Unele piese ale imaginii lui începeau să se potrivească. Liber ca pasărea cerului, așa se descrisese singur. Pacôme nu voia să întâlnească niciodată în cale vreo barieră, oricare ar fi fost natura acesteia.

— Dar Nicolas a reușit să mă convingă că aveam nevoie de un loc unde să-mi pun cufărul.

Am zâmbit la gluma lui.

— Ca marinarii.

— Ca un marinar fără corabie…

Nici nu mi-am dat seama cum a trecut ziua de lucru, eficacitatea și concentrarea erau obligatorii. Fără s-o fi stabilit în prealabil, eu și Pacôme am păstrat distanța. Totuși, i-a luat-o înainte lui Nicolas în timpul discuțiilor, părea să înțeleagă mai bine cum trebuia să procedăm, se entuziasma ca un copil și nu dădea nicio atenție tentativelor disperate ale asociatului său de a-l face să revină la cifre și la productivitate.

Apoi a venit vremea să pornesc la drum. M-au însoțit până la ieșire, însă Nicolas a fost nevoit să ne părăsească în grabă – un apel la care trebuia neapărat să răspundă –, o ultimă ocazie pentru el de a străluci în rolul patronului de firmă copleșit din toate părțile. Pacôme și-a înăbușit râsul. Și el îl privea cu îngăduință pe Nicolas, la fel cum și Nicolas îl privea pe el. Se amuza, trecând peste vanitatea și egocentrismul prietenului său, și îl admira în aceeași măsură.

— Mulțumește-i încă o dată lui Héloïse pentru aseară.

— O să-i spun. Repetăm chestia data viitoare?

Ciudat, dar m-a surprins că-mi doream asta.

— Cu plăcere.

M-a sărutat pe obraz și, îndată ce a dispărut, Pacôme a pus mâna discret pe talia mea.

— Te conduc la mașină.

Am traversat strada fără să întrerupem contactul dintre noi.

— Când mai vii?

— Peste opt sau cincisprezece zile.

— Ah…

Am sesizat o ușoară decepție în glasul lui.

— Maximum, am adăugat ironic.

Și-a recăpătat expresia veselă.

— Nu te obosi să-ți rezervi cameră la hotel.

M-am ridicat în vârful picioarelor ca să-l sărut pe obraz. Pacôme a schițat gestul de a mă reține lângă el, dar s-a răzgândit cu un oftat.

— Revedere plăcută cu fiul tău.

M-am oprit o clipă, era prima dată când pomenea de Noé.

— Fugi acum, altfel n-o să mă pot abține să te sărut și nu cred că Nicolas ar suporta, a conchis râzând.

7

Când am ajuns seara acasă, eram prea obosită ca să mă apuc să pregătesc o cină decentă. Fiind vineri, Noé nu avea cursuri a doua zi, detaliu care până atunci mi se șterse complet din minte. În consecință, am hotărât să-l duc la restaurant înainte să iasă cu prietenii.

— Zău, mamă, ce-ai pățit?

— N-ai chef?

M-a privit fix, printre firele de păr căzute pe ochi, blazat.

— Te porți ciudat.

I s-a părut că mă port și mai ciudat când, în momentul comenzii, i-am permis să ia o bere. Însă eu îmi cunoșteam fiul, era rezonabil dacă circumstanțele o impuneau. Deocamdată, mă scutise de întoarceri seara târziu, într-o stare cu care nicio mamă nu vrea să se confrunte. Nu eram naivă – avusesem și eu anii lui –, dar știa să fie discret, să nu doarmă acasă când era necesar și să sufere în tăcere în caz de mahmureală. Acum trebuie să fi simțit ca puteam să cedez în legătură cu aproape orice și a profitat de situație.

— Apropo, mamă, mâine voiam să mergem la Kalif, dar nu mai e loc. Așa că… am putea repeta la noi acasă?

În mod regulat, Noé se ducea într-un studio să cânte cu prietenii lui. Niciunul dintre părinți – cu mine în frunte – nu voia să îndure pseudorepetițiile lor de sâmbăta. Nu că ar fi cântat prost, dar tot acel du-te-vino era obositor, fără a mai pune la socoteală cotrobăiala din bucătărie după ceva de rontăit sau întrebările de genul „putem mânca aici diseară, mamă?”, urmate imediat de „o să cumpărăm niște chebap” și de inerentul miros de carne dubioasă. Pe scurt, livingul – n-aveam altă încăpere destul de mare să le găzduiască elanurile muzicale – îmi era invadat de adolescenți fără minte, care-și comparau lungimea pletelor.

— De acord.

— Pe bune?

— Dacă-ți zic, i-am răspuns veselă, dornică să-i fac pe plac.

— O să trag tare duminică, nu te îngrijora.

— Am încredere în tine.

A înghițit o bucată de pizza, fără să-și ia ochii de la mine.

— A mers bine la Saint-Malo?

Am lăsat să-mi scape un oftat visător și m-a mirat – sau nu, la urma urmei – că mă gândesc mai degrabă la Pacôme decât la Nicolas și la familia lui.

— Da.

Noé se tot foia pe scaun. Nu îndrăznea să se uite la mine, deși nu-și putea ascunde un ușor zâmbet de satisfacție.

— Pot să te întreb o chestie?

— Bineînțeles, Noé, a zis într-un final, orice vrei, mă rog… în limita rezonabilului.

Am râs puțin amândoi.

— Te ascult, am insistat.

— Păi… ai pe cineva, mamă?

Era clar jenat că mă întreabă o așa chestie și eu eram la fel de jenată să-l aud întrebându-mă. Simțeam cum roșesc. Ceea ce a avut meritul de a-mi provoca un hohot de râs.

— La Saint-Malo? a precizat Noé.

— Da, am confirmat mai mult în șoaptă.

M-a cadorisit cu zâmbetul lui de seducător.

— Atenție, asta nu înseamnă că o să te duc acolo mai devreme.

— Știu, știu, bacul!

S-a ridicat, a ocolit masa și m-a sărutat apăsat pe obraz, apoi s-a întors la locul lui.

— Îmi place când ești fericită.

Noé nu mă împiedicase niciodată să am aventuri sau, mai mult decât atât, nu era genul de fiu unic care-i pune bețe în roate mamei lui celibatare. Dimpotrivă, cred că, pe măsură ce creștea, s-ar fi simțit ușurat să mai existe și un alt bărbat în viața mea în afară de el. Toate poveștile pe care le trăisem în ultimii ani se terminaseră, fie pentru ca dădusem mult prea adesea peste tipi neserioși, fie din cauza temerilor mele că o astfel de legătură i-ar dăuna lui Noé, deși el nu mi-a mărturisit niciodată că l-ar deranja. Singura relație importantă pe care o avusesem, de când era el mic, se soldase cu un eșec, fiindcă refuzasem să am un al doilea copil. Îngrozită de ideea că ar exista o prea mare diferență între Noé și un frate vitreg sau o soră vitregă, îi redasem libertatea respectivului bărbat, care-și dorea propriii copii. Astăzi scăpasem de această teamă, trecusem de vârsta la care să am un copil și înțelesesem că Noé

va rămâne Noé, indiferent de ce se întâmpla în viața mea. Crescusem prea repede, nu avusesem timp să învăț să-mi cântăresc bine deciziile. Oricum, nu mai conta.

Prin urmare, văzându-l bucuros să descopere că mama lui era îndrăgostită, nu puteam să nu-i vorbesc despre Pacôme. Fără a intra în detalii – fiul meu nu mi-a fost și nu-mi va fi niciodată confident –, i-am povestit despre apartament, despre cuierele de marinar, despre ochean, despre cărțile de aventuri pe mare – omițând totuși *Ces messieurs de Saint-Malo* –, despre zidurile de apărare, despre vânt, mare, voiaje. M-am bucurat cu aviditate de stelele ce se aprindeau în ochii lui.

În zilele următoare, am avut impresia că trăiesc într-o lume paralelă, în care puteam crede că întâlnirea cu Nicolas făcea parte dintr-un coșmar, spre deosebire de cea cu Pacôme care era reală, atât de reală, încât cădeam în visare. Noé nu mă mai bătea la cap cu Saint-Malo, se decisese să se concentreze mai întâi asupra bacului, despre Saint-Malo urma să discutăm iar în iulie, când aș putea să-i organizez o vacanță completă, inclusiv o întâlnire cu Pacôme.

Mai greu era să mă descurc cu familia. Scurtam discuțiile telefonice cu părinții mei, rezumându-mă strict la noutăți. Lăsam robotul să preia mesajele de la sora mea, și îi scriam câteva SMS-uri convenționale, asigurând-o că totul era în regulă și scuzându-mă că aveam enorm de lucru. Oare cât aveau se mai mulțumească ei cu puțin? Mă temeam groaznic de clipa în care trebuia să le mărturisesc și lor că-l reîntâlnisem pe Nicolas, totul avea să iasă la lumina zilei Știam că ei își fac griji, însă asta era mai puțin îngrozitor decât ceea ce urma să-i lovească în curând. Le simțeam lipsa, dar refuzam să le cer ajutorul, să apelez la sprijinul lor, și așa suferiseră destul din cauza situației și a alegerilor mele. Mai bine să-i menajez încă o vreme. Pe măsura trecerii zilelor, momentele în care uitam ce era pe cale să se întâmple au devenit tot mai rare; săream din somn noaptea, leoarcă de transpirație, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, nu mai reușeam să mă privesc în oglindă. Trăiam în prefăcătorie de șaptesprezece ani, însă acum trecusem la un nivel superior, mă purtam duplicitar cu toți cei din jur.

În fiecare dimineață, Pacôme îmi trimitea o fotografie cu priveliștea de la fereastra apartamentului său și, în fiecare dimineață, mă întreba dacă m-am săturat de ea. Discutam zilnic despre proiectul pentru firma lor de care începea să se ocupe tot mai serios. Îmi strecurase ironic, în cursul uneia dintre ultimele noastre conversații, că Nicolas ne lăsa să ne jucăm împreună cu condiția să nu-l coste prea mult.

Eu și Pacôme vorbeam aceeași limbă; experiențele și peripețiile lui făceau din el un om deschis, creativ, plin de idei, pe care uneori trebuia să le temperez, chit că riscam să se îmbufneze. Nu suporta ca vreun lucru, oricare-ar fi fost acesta, să-i impună o conduită anume. Capriciile lui mă făceau să râd, el mormăia la celălalt capăt al firului și sfârșea prin a-mi spune că se duce să ia aer – începeam să mă obișnuiesc cu asta –, apoi nici nu apucam să rostesc vreun cuvânt că-mi și închidea telefonul. După un sfert de oră, mă suna iar, calm. Prima oară îl lăsasem să se perpelească înainte să-i spun că l-am iertat. Rareori întâlnisem clienți cu care să am atâtea în comun și cu care să-mi pot lăsa latura artistică să se exprime fără să mă tem de reacții panicate. Cu el nu era vorba decât de frumusețea produselor lui și de împărtășirea părerilor.

Tocmai încheiasem convorbirea cu el când Paul a dat buzna în biroul meu. De la a doua călătorie la Saint-Malo, nu puteam spune că-l evitam, dar nu puteam spune nici că-i căutam compania. Iar el îmi ușura situația fiindcă pusese ochii pe o nouă cucerire și avea cu ce să se ocupe. A făcut câțiva pași prin birou, cu cana în mână, înainte de a se posta în spatele meu pentru a citi ceva peste umărul meu. A rânjit și s-a dus să se așeze într-un fotoliu, în fața mea. Cu o grimasă ironică, a lăsat cana și s-a apucat să-și inspecteze unghiile. Mi-am pierdut curând răbdarea.

— Vrei să-mi vorbești despre ceva anume?

— Merge treaba la Cele Patru Colțuri ale Lumii?

— Da, destul de bine.

Priveam cu încăpățânare ecranul computerului, bătând cu degetul în mouse. Orice, numai să nu-l înfrunt pe Paul.

— Când ai prevăzut să pleci iar?

— Peste trei zile, normal.

— Ah… deja.

Părea îngrijorat de această perspectivă, ceea ce nu-mi pica bine deloc.

— Ai nevoie de mine aici?

— Nu, dar mă întrebam dacă să te însoțesc. Dosarul avansează repede, ar trebui să studiez locurile. Nu crezi? În fond, eu sunt fotograful.

— Mai am două-trei detalii de pus la punct înainte să bați drumul până acolo.

Aveam senzația că sunt o adolescentă care încearcă să-și ducă părinții de nas pentru a se întâlni pe ascuns cu un băiat. Lamentabilă, eram lamentabilă.

— Sigur? Dacă aș veni, ai scăpa de cina în familie, ne-am duce amândoi la un restaurant bun. N-am mai stat de vorbă în ultima vreme, ar fi o ocazie. Ce zici?

Prinsă în capcană, eram incapabilă să-i răspund, n-aveam ce să obiectez ca să-l țin departe.

— De acord, i-am spus cu glas pierit. O să-i anunț că vii.

Am ridicat ochii din computer și l-am descoperit pe Paul în pragul apoplexiei de la cât se abținea să nu râdă.

— Dacă ți-ai vedea fața! a explodat el.

— De ce-ți bați joc de mine?

Și-a recăpătat seriozitatea la fel de repede cum și-o pierduse.

— În orice caz, am răspunsul la întrebarea mea.

Mi-am ferit privirea.

— Cu Pacôme îți petreci tot timpul la telefon?

— Într-adevăr, lucrăm, facem progrese, am încercat să mă justific.

— Reine, acum tu îți bați joc de mine!

— Deloc.

Vocea mi se stingea treptat.

— Mi se pare că uiți că te cunosc!

El, în schimb, ridica vocea. M-am chircit în scaun.

— Știu când există un bărbat în viața ta, mai ales când e un bărbat care te face fericită. Toată lumea are dreptul la sărutări dimineața, la mici complimente etc. Dat fiind contextul, nu mi-a luat mult până să înțeleg ce se întâmplă cu tine!

Îmi frământam degetele, nervoasă. El a lovit cu palma în birou, făcându-mă să tresar.

— De-a ce te joci?

— Habar n-am…

— La fiul tău te gândești?

De ce atingea mereu locul care durea cel mai tare? Rana care nu se cicatriza niciodată?

— Bineînțeles; cum poți să-mi spui așa ceva?

— Îmi pare rău.

Își dăduse seama de prostie, îi era ciudă pe el însuși, dar nu putea stăvili valul de cuvinte.

— Ai darul de a te pune în situații imposibile. De ce nu mi-ai spus nimic? Cel mai rău mă scoate din sărite faptul că o să suferi cumplit.

Arta de a-i vorbi cuiva fără menajamente.

— Și crezi că eu nu știu! Crezi că nu sunt conștientă că numărătoarea inversă a început? Dar câștig timp pentru tot. Pentru Noé, în primul rând. Și câștig timp pentru mine! Mă auzi, Paul? Pentru mine!

Am sărit în picioare, am înhățat pachetul de țigări și am alergat pe terasă. Paul n-a venit în urma mea.

Să câștig timp. Să număr zilele, săptămânile, lunile înainte ca viața să-mi fie redusă la neant. Așa că da, mai ciuguleam câteva firimituri de fericire. Îl făceam pe Noé să viseze povestindu-i despre Saint-Malo, despre Pacôme, pe care-l adora. Voiam să mai văd lumină în ochii fiului meu când era cu mine, înainte să-l văd detestându-mă. Exact ca atunci când era mic și făceam orice pentru ca el să creadă în Moș Crăciun cât mai mult timp posibil, în pofida ironiilor colegilor de clasă. Simțeam că voia să mai rămână în lumea copiilor care credeau în minuni, în supranatural. Prin urmare, ne duceam viața amândoi ca înainte, poate chiar ceva mai bine. Eram stăpânită de o nevoie imperioasă de a profita de el, de o frenezie pentru fiul meu, de dorința de a fi destinsă în prezența lui, de a-l face fericit, de a-i construi ultimele amintiri frumoase cu mama lui. El mă considera „cool” de câteva zile, îmi zisese în ajun. Și totuși, nu mai reușeam să-l privesc în ochi, măcinată de rușine și de spaimă. Paul avea dreptate, era aiurea ce făceam. N-ar fi trebuit să mă las dusă de val cu Pacôme, n-ar fi trebuit să-mi îngădui să mă îndrăgostesc deja de el până peste cap. Numai că el mă ținea departe de rănile trecute și viitoare. Adunam respirații, guri de aer de care m-aș fi putut agăța peste câtva timp. Nu eram destul de curajoasă ca să renunț la asta. Nu

fusesem niciodată, altfel n-aș fi fost aici azi. La ce bun să încerc din răsputeri să mă schimb acum? O să merg până la capătul procesului meu de autodistrugere.

Trei zile mai târziu, mă aflam din nou în Saint-Malo, lațul se strângea. Mă simțeam obosită, vlăguită de jucat atâtea roluri, dar era oarecum ca un drog. Nicolas fiind în plină negociere a tarifelor, am petrecut o zi splendidă doar cu Pacôme, la sediul firmei. Mi-a prezentat mai detaliat gama lor de produse, mi-a făcut o demonstrație de torefiere a cafelei, mi-a dat să gust diferite ceaiuri. În timp ce le comentam, m-a lăsat să frunzăresc albumele cu fotografii din călătoriile lor prin lume, am putut să aleg câteva imagini vechi, deteriorate, din care se degaja autenticitatea demersului lor și pe care le puteam prelucra pentru a ilustra parcursul și întâlnirile ce jalonaseră crearea firmei. Pacôme mă introducea în viața lui, aproape că uitam de prezența în apropiere a tatălui fiului meu.

Seara, după cum promisese Nicolas, am fost invitată la ei acasă; evident, nici Pacôme nu lipsea. Când am sosit, am avut surpriza plăcută să descopăr că toți cei trei copii dormeau deja, nu mai trebuia să dau ochii cu ei și să mă confrunt cu ceea ce reprezentau. Mi-am impus să ignor asemănările dintre Noé și tatăl său, deși mi se păreau tot mai clare, atât în privința expresiilor feței, cât și a ținutei în general. Anticipasem că-mi vor cere iar să le arăt fotografii cu Noé – solicitare ce nu a întârziat să apară –, însă telefonul meu nu mai avea baterie. Mi-era silă de mine. Ca să mă feresc de orice pericol, îmi asumasem riscul ca Noé să nu mă poată contacta timp de mai multe ore, știam însă că putea să apeleze la Paul în caz de nevoie.

Fără să aibă idee despre ce se întâmpla în mintea și-n inima mea, Héloïse mi-a ușurat situația, primindu-mă în casa ei de parcă eram bune prietene, de parcă făceam parte din familie. Mă simțeam bine, prea bine. Ciudat de nonșalantă, în ciuda vigilenței constante, aveam impresia că sunt o altă femeie, o femeie care petrecea o seară plăcută cu un cuplu de prieteni și cu bărbatul pe care începea să-l iubească. Acest moment teribil de banal, dar pe care eu nu-l mai trăisem, mă făcea să uit tot. Încă o dată, câștigam timp înaintea nenorocirii.

În orele următoare, am continuat să mă las legănată de iluzii. Eram lângă Pacôme, în patul lui, tocmai făcuserăm dragoste și mă întrebam iar și iar de ce și cum era posibil să împărtășim o asemenea pasiune. În brațele lui, uitam cine sunt, mă pierdeam.

— Data viitoare când vii, să găsim o soluție ca să scăpăm de cina la ei, m-a anunțat Pacôme râzând.

Am ridicat capul surprinsă ca să mă uit la ei.

— Mi se pare cam greu. Nu crezi?

A oftat brusc indispus.

— Știu… Doar dacă nu le spunem.

În ciuda nodului din gât provocat de gândul la suferința ce mă aștepta, i-am zâmbit.

— După părerea ta, ei bănuiesc ceva?

— Fără îndoială, dar nu sunt siguri, crede-mă, amândoi mă cunosc foarte bine.

Mi-am plimbat distrată un deget pe torsul lui ca să salvez aparențele, să nu-mi trădez emoțiile.

— Nu-ți stă în obicei să faci asta, adică să cinezi la ei cu o femeie cu care…

— Nu. Niciodată. Oricum, în peste șaisprezece ani, asta s-ar fi putut întâmpla doar de câteva ori… Eu… Eu…

A evitat să mă privească și nu mai avea mult până să-mi spună că trebuie să ia aer. Însă nu doream să rămân singură.

— Pacôme… am priceput mesajul, fără obligații. Fără legături.

Mă durea să mă aud rostind aceste cuvinte, aș fi visat să-l păstrez în întregime pentru mine, însă nu avea motive de îngrijorare, nu m-aș fi agățat de el. În curând, avea să-și recapete libertatea. Nu exista un viitor pentru noi împreună. Mi-a mângâiat delicat obrazul.

— Iartă-mă, n-am fost prea subtil.

— E-n regulă.

S-a uitat blând la mine, parcă ezitând.

— Nu mă simt închis, a rostit calm. Cu tine respir.

L-am crezut, fiindcă și el mă ajuta să respir. Mi-a zâmbit și a continuat:

— Știi, aș vrea să petrec timp cu tine. Mă gândeam chiar că mi-ar plăcea să călătorim amândoi.

Am fost incapabilă să scot vreun cuvânt, bulversată de propunerea lui, iar el mi-a interpretat greșit tăcerea.

— Știu, ai un fiu, însă nimic nu ne împiedică să-l luăm cu noi. E destul de mare.

Atât de mare, că ar sări de bucurie până în tavan și ar cumpăra el însuși biletele de avion.

— În fine, tu hotărăști. Dacă vrei să vină cu noi, vine, iar eu voi fi bucuros. Dacă nu vrei să vină – deoarece consideri că e prea devreme, că n-are rost fiindcă n-ai încredere deplină în mine –, o sa înțeleg și o sa accept.

Nu-și dădea seama de ceea ce făcea. Tocmai îmi oferise cheia spre inima lui, tocmai îl indusese pe Noé în povestea noastră, fără măcar să-l cunoască. Mă copleșea un sentiment devastator, violent, o fericire absolută amestecată cu cea mai mare suferință posibilă. O fracțiune de secundă, am fost la un pas de a-i spune totul, de a-i mărturisi totul, de a-i vorbi despre Noé, de a-i dezvălui cine era fiul meu și de ce făcusem un asemenea lucru, însă mi-a lipsit din nou curajul. Deși reușeam de săptămâni întregi să țin atâtea în mine, lacrimile nu le-am putut împiedica să-mi umple ochii. Fapt ce n-a trecut neobservat. Pacôme s-a albit la față, s-a ridicat brusc în capul oaselor și m-a tras la pieptul lui.

— Reine, ce ai? m-a întrebat panicat. Spune-mi, am făcut ceva rău? La dracu, chiar sunt cel mai mare dobitoc.

În ciuda durerii, mi-am înăbușit râsul, cu gura lipită de pielea lui.

— Na-i făcut nimic rău, te asigur, dimpotrivă.

Mi-a cuprins fața în mâini și s-a uitat drept în ochii mei ca să fie sigur de ce spuneam.

— Ar fi minunat să facem o călătorie împreună.

Era perfect adevărat. Însă nu avea să se întâmple niciodată. Dar nu puteam să i-o spun.

— Cu Noé?

Îmi plăcea să-l aud rostindu-i numele, niciodată nu mi se păruse că suna atât de dulce ca în gura lui.

— Cu Noé, am șoptit.

A zâmbit ca un copil ușor speriat, dar teribil de fericit. Eu mă înecam în marele bazin al minciunii, iar el plonja într-un angajament.

Dimineață, când Paul m-a chemat în biroul lui imediat ce-am ajuns – târziu – la serviciu, nu mi-a picat bine. Simțeam că n-avea să-mi ofere o ceașcă de cafea solubilă, ca să stăm apoi la bârfă. Era ceva mult mai grav. Avea s-o facă pe patronul cu mine, fapt ce nu se întâmpla niciodată. Așa că m-am așezat în fața lui păstrând o atitudine rezervată. N-aveam forță să parez nici cel mai slab atac. M-a studiat câteva secunde înainte să deschidă gura, urma să-mi spună ceva care-i cerea un mare efort, dar își asuma sarcina, chinuit de o tensiune neobișnuită pentru el. Și el arăta obosit.

— Trebuie să te distanțezi puțin de dosarul Cele Patru Colțuri ale Lumii.

— De ce? am sărit, cu o atitudine defensivă.

— Fiindcă ceilalți clienți ai tăi au început să se plângă, mi-a replicat calm, fără pic de reproș. Unii m-au sunat cât ai lipsit ca să mă întrebe ce se întâmplă, nu le mai răspunzi, nu-ți mai faci treaba.

Am lăsat privirea în pământ, rușinată, nu găseam nimic ca să-l contrazic, avea dreptate, lăsasem baltă tot restul.

— Nu neg că acest contract cu Pacôme și cu tatăl lui Noé oricine ar fi ei, este important pentru Hangar, dar nu într-atât încât să uităm de ceilalți. Nu ne permitem să pierdem clienți.

— Scuză-mă!

Mi-a respins remușcările cu un gest din mână.

— Ai nevoie să te rupi puțin de ei, nu-i sănătos să te agăți așa, situația e oricum destul de complicată, ca să nu zic tulbure. Ești epuizata, arați îngrozitor în dimineața asta.

Am schițat un surâs trist.

— Nu dorm prea bine în ultima vreme.

— Bănuiesc, dar… Reine, chiar ești sigură că trebuie să aștepți?

M-am chircit, știam unde bate, dar refuzam. A oftat și și-a dus ideea la capăt.

— Vorbește cu Noé, te implor. O să te îmbolnăvești până la urmă, dacă mai continui să trăiești viețile astea paralele.

Am simțit că mă sufoc, nu aveam aer, ochii mi-au ieșit din orbite de parcă mă strângea cineva de gât.

— Nu, nu acum, nu pot, Paul, i-am zis cu răsuflarea tăiată.

El era tot mai derutat, îl întrista să mă vadă într-o astfel de stare.

— Promite-mi că o să te gândești.

Nu…

Trebuia să ies, să mă îndepărtez, să fiu singură.

— Pot să plec? l-am întrebat, ridicându-mă deja în picioare.

— N-ai nevoie de permisiunea mea.

— Îi anunț că încetinim puțin ritmul la dosarul lor.

— N-o să încetinim ritmul, doar că fotograful își începe treaba. O să-mi cedezi în liniște locul, ca în cazul oricărui alt dosar.

Cu mâna pe clanța ușii, am avut o tresărire de energie; de energie negativă.

— O să-i suni?

— Normal, am deja multe lucruri de stabilit cu ei, având în vedere cât de mult ai lucrat la proiect.

M-a cuprins o teamă complet irațională.

— N-o să le spui nimic, nu? Îmi promiți?

A pălit și s-a ridicat cu pumnii strânși.

— Cum poți să-ți închipui vreo clipă că te-aș trăda în felul ăsta?

Îmi era ciudă că-l rănisem. Dacă exista pe lume un om în care să am totală încredere, Paul era acela și acum îi făcusem rău și lui. Eram o nulitate, nu mai valoram nimic.

— Iartă-mă! N-ar fi trebuit să spun așa ceva, dar mă tem de orice.

A oftat adânc, părea abătut. Paul, care găsea întotdeauna soluții la toate problemele, în special la ale mele, era dezarmat în fața suferinței și a lașității mele. Fără îndoială, îl dezamăgeam profund.

— Cu cât aștepți, cu atât va fi mai rău. Lasă-mă să te ajut.

— Nu, trebuie să înfrunt totul singură. E fiul meu, sunt deciziile mele proaste.

Paul nu înțelesese că, luându-mi dosarul lui Pacôme și al lui Nicolas, înrăutățea lucrurile. Lipsită de ceea ce mă absorbise înainte, îmi era imposibil să mă concentrez asupra celorlalți clienți, îmi pierdeam controlul, incapabila să răspund la solicitările lor și să mă ocup de lucrurile pe care la neglijasem în ultimele săptămâni, așa că am ajuns să mă bazez în întregime pe asistenta noastră. Eram invadată de un vid care lăsa loc pentru tot restul, care mă punea față în față cu mine

însămi. Nereușind nici pe departe să mă calmez, eram măcinată de o angoasă mai intensă. Construiam scenarii pentru a încerca să ies din ea fără să mă înec. Singura soluție care se impunea de fiecare dată era soluția lui Paul: să spun în sfârșit adevărul. De șaptesprezece ani mă implora s-o fac. Pentru Noé. Pentru mine. Unicul nostru motiv de conflict, singurele dăți când ridicaserăm vocea unul la altul. Gata cu ideea de a câștiga timp, nu-și mai avea rostul. Nu mai exista o bucățică de fericire pe care s-o devorez, acum trebuia doar să mă pregătesc să arunc totul în aer.

Totuși, am acceptat să mă țin la distanță de discuțiile telefonice dintre Hangar și Cele Patru Colțuri ale Lumii. Cu cât Paul, în logica lui, evita metodic să-mi vorbească pe tema asta, cu atât Pacôme – care, ca și Nicolas, nu se mirase că asociatul meu se implica mai mult – profita de convorbirile noastre frecvente ca să-mi facă un raport detaliat și entuziast: îi plăcea enorm viziunea lui Paul, nu înceta să-mi spună că ne completam, că Paul era un bărbat fascinant cu care ar fi putut să sporovăiască ore în șir. Era ciudat că ei doi se înțelegeau de minune și nu știam ce să cred. Simulam pe cât posibil buna-dispoziție ca să nu trezesc bănuieli, deși asta îmi cerea tot mai multă energie. Mai ales că Pacôme îmi lipsea îngrozitor, nu-mi era suficient doar să-i vorbesc. Trecuse deja o săptămână de când ne luaserăm la revedere în taină, în apartamentul lui. Corpul meu tânjea după el ca să respire și căutam prin orice mijloace o ocazie de a mă duce să petrec măcar o noapte cu el.

Însă, fără niciun semn prevestitor, am fost lipsită și de acest oxigen. Pacôme a dispărut dintr-odată fără să mă anunțe. Am aflat dintr-un e-mail pe care Nicolas ni-l trimisese mie și lui Paul despre un detaliu din dosarul lor. Câteva secunde m-am uitat ca trăsnită la cuvintele lui: *Nu vă obosiți să-i scrieți sau să-l contactați pe Pacôme, apelați direct la mine. A plecat aseară pentru o perioadă nedeterminată.* Peste nici cinci minute, Paul a dat buzna în biroul meu:

— Știai că pleacă?

Părea furios, pe mine, pe Pacôme, imposibil de stabilit. Știam doar că-mi era rușine și că habar n-aveam ce trebuia să-i

răspund. Tăcerea mea – fără îndoială prea lungă – i-a servit ea singură drept răspuns.

— Ești bine? m-a întrebat cu glas mai potolit, dar la fel de serios.

A trebuit să-i ofer un zâmbet crispat.

— Perfect! Pacôme e liber ca pasărea cerului. Și, având în vedere situația, e mai bine așa. Nu?

Tonul meu ironic m-a surprins chiar și pe mine, iar lui nu i-a scăpat. A bodogănit ceva și a ieșit trântind ușa. Eram pe cale să mă îndepărtez și de Paul? De ce nu mă destăinuiam lui? De unde venea această reținere? De ce nu mai reușeam să-i vorbesc? De ce mi se părea tot mai furios?

Următoarele zece zile, în care n-am primit nicio veste de la Pacôme, mi-au dovedit că avea capacitatea de a se volatiliza dintr-un capriciu. Era talentat la așa ceva și nu-l oprea niciun angajament. Nu trebuia să mă mire, o simțisem, mă prevenise. Însă treceam prin experiența asta pentru prima dată și-mi era greu, foarte greu. Îmi era și mai greu să-i accept tăcerea și faptul că omisese să mă anunțe. Mă tot gândeam la cuvintele lui frumoase, la modul lui aparte de a-mi spune că însemnam ceva pentru el. Îmi imaginasem prostește că s-ar purta mai delicat cu mine decât cu celelalte femei care se perindaseră prin viața lui. Totuși nu-i purtam ranchiună. Nu alcătuiam un cuplu propriu-zis și nu eram nici într-o situație în care să-i fi putut face o scenă la întoarcere. Oricum, ar fi fost complet deplasat din partea mea, ținând cont că eu îl mințeam de când ne întâlniserăm. Măcar el era onest, într-o oarecare măsură, mă pusese în gardă în privința modului său de viață. Totuși, asta nu-mi alina cu nimic suferința, dorul de el.

Seara, după cină, m-am așezat pe canapea, am împrăștiat dosare în jurul meu și m-am prefăcut ca lucrez. Cât despre Noé, el învăța în camera lui, nu mă îndoiam că era mai concentrat decât mine. Totuși, la un moment dat, l-am auzit coborând scările. Mi-am băgat nasul în prima foaie de hârtie care mi-a căzut în mână. A trecut prin fața mea fără să-mi arunce nicio privire.

— Ești bine, mamă?

Am mormăit intenționat ceva ca să-l fac să creadă că eram concentrată. A dispărut în bucătărie pentru a scotoci prin dulapuri, ronțăiala de seară… S-a întors peste câteva minute și a început să se învârtă prin living.

— Ce faci? m-a întrebat cu gura plină.

Se vedea că nu înțelesese că eram ocupată.

— Lucrez, i-am răspuns distrată.

— La ce?

— Nimic care să te intereseze.

Convinsă că n-o să mă lase în pace, m-am dat bătută și am ridicat ochii spre el. Mi-a zâmbit timid.

— Ce e, Noé?

— Nu te mai duci la Saint-Malo?

— Deocamdată, nu.

— De ce?

— Pentru că am și alte contracte în desfășurare, Paul mi-a cerut să mă ocup din nou de ele.

— Exagerează. Nu știe că tu…

S-a făcut stacojiu la față.

— Bănuiește. Iar Pacôme lipsește acum.

A strâmbat din buze, uitându-se în altă parte.

— Când se întoarce, ar trebui să petreci un weekend acolo.

Cât pe ce să mă înec. Speriat de reacția mea, s-a grăbit să adauge:

— Fără mine! Nu te îngrijora, nu-ți cer să mă iei cu tine. Îmi imaginez că n-ai avea niciun chef să-ți stau pe cap, iar el, nici atât. Știi că poți să mă lași singur fără să dau foc la casă.

— Vrei să scapi de mine? i-am replicat, făcând-o pe șmechera pentru a-mi ascunde emoția.

— Nu, mamă, vreau să zâmbești. Și de câteva zile, ești tristă, acum înțeleg de ce, ți-e dor de Pacôme.

Fiul meu mă supraveghea, fiul meu era neliniștit, fiul meu mă proteja, fiul meu avea grijă de mine, iar eu îl trădam. Am reușit să-i zâmbesc.

— Într-adevăr, mi-e dor de el, dar știi că nu-mi place să te las singur, nu?

— Mamă, trebuie să obișnuiți măcar să vă vedeți. Îmi tot spui că eu cresc și vreau să te gândești la tine.

De ce se maturiza atât de repede? De ce tocmai în acest moment? Începuse să vorbească pe un ton de bărbat, de „cap al

familiei”, un ton pe care-l folosea tot mai des. În alte circumstanțe, aș fi savurat o astfel de clipă. E plăcut pentru o mamă să se simtă cocoloșită de fiul ei. Din vina mea, pierdusem și dreptul ăsta.

— O să mă gândesc…

S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz.

— Noapte bună, mamă.

— Noapte bună, comoara mea.

A pornit spre scară și eu mi-am permis să renunț la zâmbetul fals, cât se poate de larg. Durerea și neliniștea m-au copleșit iar. Mi-am tras picioarele la piept ca să mă încălzesc pe dinăuntru, ca să-mi adun fărâmele corpului ce mi se dezintegra. Liniștea bruscă mi-a atras atenția. Noé trebuie să se fi întors încă o dată înainte de a urca la etaj. Nu m-am mișcat, nu puteam să-l înfrunt, nu acum, încă nu eram pregătită. L-am auzit oftând adânc, apoi lemnul treptelor a trosnit.

8

A doua zi, m-am închis în biroul meu, hotărâtă să fac altceva decât să întorc situația pe toate fețele. Speram să mă abrutizez muncind pentru a reuși în sfârșit să dorm, ceream doar câteva ore în care să nu mă copleșească nici gândurile, nici sentimentele. Aș fi evitat astfel să înfrunt privirea îngrijorată a lui Noé când avea să-mi vadă tenul palid și cearcănele. Am refuzat invitația la prânz a lui Paul, scutindu-ne pe amândoi de o discuție sterilă. N-a insistat, dar am observat cât era de ofensat. Între noi se căscase o prăpastie. Îi simțeam lipsa teribil. Era prima dată de când ne cunoșteam, când mă distanțam de el, și suportam greu înstrăinarea. Pierdeam totul, reperele, viața pe care-o aveam, micile și marile bucurii, totul. Dar să-l pierd pe Paul ținea de domeniul inimaginabilului.

M-am alimentat cu cafea și cu țigări ca să rezist, chiar dacă nervii îmi erau tot mai întinși. Nimeni n-a îndrăznit să-mi treacă pragul biroului, cu siguranță Paul dăduse instrucțiuni să nu fiu deranjată și probabil că se dovedise suficient de convingător încât nimeni să nu încerce să facă o breșă.

Pe la ora 18:00, cineva a riscat să ciocănească la ușa mea ceea ce m-a scos din sărite, fiindcă nu-mi terminasem munca de abrutizare și refuzam să iau o pauză oricât de mică.

— Ce e? m-am răstit arțăgoasă, cu nasul în computer.

— Reine? a zis Paul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat fără să mă mișc.

— Te caută cineva.

— Cine?

El a oftat exasperat, însă n-am înțeles de ce.

— Vino să vezi singură.

Enervată de atâta mister, am sărit în picioare și am ieșit din birou furibundă. Corpul mi s-a relaxat în clipa când i-am văzut expresia îmbufnată și satisfăcută. Dispariția lui ar fi trebuit să mă determine să-l uit. Imposibil. Prezența lui mă bulversa, nu mai eram în stare să fac niciun pas. M-a frapat cât era de tras la față, părea stors de puteri. Poate de vină era locul, mediul care nu-i convenea. Pacôme nu se putea simți bine decât în bătaia vântului, la mare. Sau oriunde altundeva decât într-un Hangar din centrul unui oraș sufocat de lucrări și de trafic. În

cele din urmă, a păşit spre mine şi am simţit cum pe buze îmi înfloreşte un zâmbet.

— Surpriză, mi-a şoptit când a ajuns aproape.

— Cum… de ce… şi…, am bălmăjit.

— Putem găsi un loc la adăpost de atâtea priviri? m-a întrebat amuzat.

Avea dreptate, toată lumea din Hangar se uita fix la noi, aşa, ca din întâmplare.

— Hai în biroul meu!

Ne-am intersectat cu Paul, care părea neliniştit şi furios; nu mă mai interesa.

— Mulţumesc pentru turul studioului, i-a zis Pacôme.

Privirea mea uluită s-a mutat de la unul la celălalt.

— I-am adus eşantioane lui Paul pentru viitoarele fotografii, mi-a explicat Pacôme. Iar el a avut amabilitatea să-mi arate cum lucrează.

Şi când te gândeşti că Paul nu mă anunţase! L-am pironit cu privirea pe asociatul meu, a cărui expresie era mai impenetrabilă decât oricând. Totuşi, nu simţeam la el niciun pic de ostilitate faţă de Pacôme.

— Ah… Nu mi-ai spus că o să vină Pacôme.

— Normal, nu ştia. Am discutat amândoi de dimineaţă şi mi-am dat seama că Paul, spre deosebire de tine, nu ne-a văzut niciodată produsele. M-am gândit să remediez lucrurile şi am sărit imediat în maşină.

— Vă las, ne-a întrerupt Paul.

S-a răsucit pe călcâie, iar eu l-am apucat pe Pacôme de mână şi l-am târât în biroul meu, pe care l-am încuiat imediat. Apoi m-am repezit spre el ca să respir din nou prin gura lui. Când sărutul nostru a luat sfârşit, Pacôme a început să râdă:

— Îmi trebuia o scuză ca să debarc aici din senin, nu ştiam dacă Paul e la curent. Judecând după cât timp i-a luat ca să te anunţe, se pare nu i-ai spus nimic, nu?

— De când eşti aici?

— De peste o oră.

În felul său, Paul încercase să mă protejeze.

— Nu contează. Îţi mulţumesc că eşti aici.

— Cam egoist din partea mea, mi-a mărturisit cu zâmbetul lui extraordinar. Dar doream să te văd.

— Când te-ai întors din călătorie?

— Aseară, mi-a răspuns ca și cum asta nu mă privea.

Mi-a mângâiat încetișor obrajii și s-a încruntat. Cu siguranță, nu ofeream o imagine prea frumoasă. Nu voiam să-mi pună întrebări despre starea mea, voiam doar să profit de prezența lui.

— Strânge-mă tare în brațe, te rog.

N-am așteptat s-o facă, m-am și cuibărit la pieptul lui, iar el m-a înconjurat cu brațele. Mă simțeam dintr-odată atât de bine! Pacôme crea un cocon protector în jurul meu.

— Unde ai fost? l-am întrebat.

Doream să-l ascund povestind, să mă facă să călătoresc.

— În străinătate…

*Aș fi băgat mâna-n foc***...**

— Ia te uită, și tu ai vedere spre mare din biroul tău. Am râs lipită de el și am aruncat o privire în spate. Vedere spre Sena. M-a dus la fereastră ținându-mă de mână.

— Cam trist, a remarcat el amuzat.

— E cenușie, crede-mă că de asta te saturi repede!

M-a sărutat brusc cu patimă. Voiam ca timpul să se oprească, voiam ca Pacôme să mă țină lângă el, să mă atingă pentru ca nimic altceva să nu mă mai atingă, să fiu altcineva decât eram, pentru ca regretele și rușinea să nu mai facă parte din viața mea. Am avut totuși o tresărire de bun-simț când mâinile noastre au început să se strecoare pe sub haine.

— La dracu, a mormăit el. E cam complicat în biroul tău.

— Mai ales când trebuie să ieși.

Ne-am sprijinit frunțile una de alta, ne-am zâmbit și ne-am sărutat, înainte de a adopta o atitudine decentă și cuminte. Cu orice risc, m-a tras iar spre canapea, iar eu m-am agățat cu toată puterea de talia lui.

— La ce oră trebuie să te întâlnești cu fiul tău?

Corpul mi s-a încordat instantaneu.

— Nu te panica! N-am venit să mi-l prezinți. Nu mă pricep; dar îmi imaginez că e nevoie de pregătire pentru o chestie ca asta.

— Da, am răspuns cu glas slab.

— Începi să mă cunoști, am acționat din impuls, mi-ai lipsit, voiam să te văd, așa că am venit. Chiar și pentru o oră, tot e ceva.

— Mulțumesc.

— La cât îl iei pe Noé?

M-am uitat la ceas, deși era un gest complet inutil. Însă trebuia să intru cât mai bine în pielea unei mame cu un copil de zece ani. Să inventez încă o minciună. A nu știu câta minciună. Eram demnă de dispreț. Pacôme, deși imprevizibil, era perfect, înțelegător, făcea pentru mine lucruri care-l depășeau, se purta atent și-mi zâmbea, deși nu mă îndoiam că, în sinea lui, era terorizat. Sigur îi venea să fugă, dar, cu toate acestea, mergea mai departe împreună cu mine. În orice caz, își asuma dorința de a mă vedea, bănuiam că nu-i stătea în obicei. Eu pângăream ceea ce trăiam amândoi, în timp ce el depășea o etapă importantă cu mine.

— Trebuie să fiu acasă în douăzeci de minute, eram pe picior de plecare.

Evident, el îmi interpreta greșit tristețea.

— Îți promit că data viitoare vin mai devreme.

Cum am păși afară, Pacôme m-a luat de mână. Aș fi putut visa la această realitate în care bărbatul pe care-l iubeam, un bărbat care nu se atașase până atunci de nimeni și care acum îmi arăta clar că se atașează de mine, ar fi venit să mă ia de la serviciu ca să petrecem o seară frumoasă cu Noé. Am mers mană în mână până la mașinile noastre parcate una lângă alta pe chei. Mă pregăteam să-i spun să aibă grijă pe drum când privirea mi-a fost atrasă de o siluetă aflată departe, în spatele lui. M-a luat cu amețeală. Chiar și în mijlocul unei mulțimi, l-aș fi recunoscut cu ochii închiși pe fiul meu. Aș fi vrut să cad latră, să mor pe loc, pentru ca totul să înceteze și tortura să ia sfârșit. Dar nu aveam dreptul. De ce venise? Cunoșteam răspunsul: se îngrijora pentru mine. Comoara mea voia să-mi facă o bucurie. Din când în când, îmi făcea astfel de surprize, după o ceartă, după o dezamăgire, în perioadele extenuante. Știam ce planuri avea, voia să mergem la cumpărături amândoi ca să pregătim burrito. Un ritual ce data de când era mic. De pe vremea când avea opt ani, „seară burrito” era numele nostru de cod pentru împăcare sau ridicarea moralului.

Urlam în sinea mea. Hazardul se înverșuna să mă distrugă încă puțin de fiecare dată când se manifesta. Ce soluție aveam? Să mă ascund? S-o rup la fugă? Să-l împing pe Pacôme în

mașină? Nu. Nu puteam face decât un lucru. Să suport. Să las pământul să se deschidă sub picioarele mele și să mă înghită.

Noé înainta cu pas vioi spre noi. Îl vedeam tot mai clar. Niciodată nu mi se păruse atât de frumos, atât de înalt. Și parcă niciodată nu semănase mai mult cu tatăl lui în tinerețe. Mai rămăseseră câteva secunde. M-am uitat, fără îndoială pentru ultima oară, drept în ochii cenușii ai lui Pacôme. Mi-am îngăduit să-l mai privesc lung o dată încercând să-l fac să înțeleagă cât de mult conta pentru mine, cât de mult îl iubeam. M-am bucurat pentru ultima oară de privirea lui plină de dorință, de tandrețe și de o panică tulburătoare. Mai erau câțiva metri. M-am ridicat în vârful picioarelor și mi-am lipit dureros buzele de buzele lui, luptându-mă să nu plâng. Mâna mea i-a mângâiat pieptul pentru ultima dată, a trecut peste inima lui pe care am simțit-o bătând. Apoi m-am desprins de el și m-am dat înapoi. S-a încruntat nedumerit.

— Reine, ce e?

— Iartă-mă, i-am șoptit.

N-a apucat să rostească niciun cuvânt.

— Mamă!

Pacôme a înlemnit. Mi-am luat ochii de la el ca să-i acord toată atenția fiului meu.

— Noé, ce cauți aici?

Nu știu cum am găsit putere să par veselă. De fapt, știu cum. Pântecul meu, măruntaiele preluaseră controlul.

— Voiam să-ți fac o surpriză, dar…

Nu se uita la mine, ci fix la Pacôme, care scutura din cap ca să-și revină. Chipul i s-a întunecat, încerca să priceapă scena la care asista, lupta împotriva evidenței.

— Vezi, comoara mea, nu ești singurul care mi-a făcut o surpriză astă-seară. Și Pacôme a avut aceeași idee.

Ochii fiului meu s-au luminat în timp ce-l studia pe bărbatul din fața lui. A făcut un pas spre el zâmbindu-i larg și i-a întins mâna.

— Sunt Noé, fi…

— Fiul lui Reine, a reușit cu greu Pacôme să articuleze. Știu.

Și-au strâns mâinile câteva secunde, privindu-se în ochi. Îmi venea din nou să urlu.

— Mi te închipuiam mai mic.

Noé n-a sesizat ironia, eu da. Căutam cu disperare să-i prind privirea lui Pacôme, el și-a îndreptat-o scurt spre mine, în ciuda licărului feroce din ochi. Îl imploram în tăcere să nu spună nimic, să tacă. Nu era problema lui, dar trebuia să-mi protejez fiul. Noé, în culmea fericirii și a curiozității, n-a simțit tensiunea din jurul lui și a umplut tăcerea care devenea sufocantă.

— Veniți de la Saint-Malo?

— Da, dar tocmai plecam înapoi.

Dezamăgirea lui Noé era palpabilă, ca și dorința lui Pacôme de a fugi.

— De ce?

Pacôme a zâmbit ironic:

— Mama ta nu intenționa să ne facă atât de repede cunoștință.

Noé m-a înghiontit ușor cu cotul și mi-a zis pe un ton glumeț:

— Prea târziu!

Apoi, văzându-ne lipsa de reacție, a început să-și mute greutatea de pe un picior pe altul.

— Poate vă deranjez. O să-l sun pe Bastien să văd dacă pot dormi la el.

Roșeața din obrajii lui m-a înduioșat.

— Nu, am răspuns. N-o să dormi la prieteni în cursul săptămânii, îți aduc aminte că mâine, la opt, ai ore…

— Oricum, eu trebuie să mă întorc la Saint-Malo, m-a întrerupt Pacôme. Mâine-dimineață devreme am niște întâlniri.

— Dar puteți măcar să cinați la noi, acum că ne cunoaștem! Ce zici, mamă?

Situația era complet halucinantă, Noé făcea pe mijlocitorul. Mi-am adunat tot curajul ca să-l înfrunt pe Pacôme, care nu înceta să se uite cercetător la fiul meu, la chipul lui, la alura de adolescent, la ținuta lui. Dacă nu înțelesese deja, nu avea să întârzie s-o facă.

— Ce părere ai? l-am întrebat.

Îi citeam în ochi cât de greu îi venea, cât era de furios. L-am observat din nou oboseala profundă, trăsăturile feței îi erau oarecum îmbătrânite, trase.

— Tu hotărăști, Reine.

Nu știu ce m-a împins să mă decid.

— Rămâi!

Nu încăpea îndoială că el ar fi vrut să audă contrariul.

— Cool! Să mergem! s-a entuziasmat Noé. Am înghețat aici!

Mă uimea dezinvoltura lui, nu manifesta nicio reținere față de Pacôme, era el însuși, parcă simțea că poate să aibă încredere în Pacôme. Nu se înșela, putea să aibă mai multă încredere în acest bărbat care abia intrase în viața lui decât în propria mamă.

— Vii după noi? l-am întrebat pe Pacôme.

A dat din cap că da, fără să-mi arunce nicio privire, însă Noé a avut dreptul la un zâmbet din partea lui.

Prezența lui Noé lângă mine în mașină m-a ferit să înnebunesc. Voiam ca drumul ăsta să nu se termine niciodată, ca să nu trebuiască să-l înfrunt pe Pacôme, și totuși niciodată nu mi se păruse atât de lung. Evitam pe cât posibil să mă uit în oglinda retrovizoare.

— Îmi pare rău c-am picat așa din senin, dar nu erai deloc bine aseară și azi-dimineață. Am vrut să-ți ridic moralul.

— A fost o idee foarte bună, mulțumesc.

— Mda, însă… poate el nu se prea bucură să mă vadă.

— Nu-ți face griji pentru Pacôme, bine? Să știi că el dorea să te cunoască, dar eu nu voiam ca lucrurile să meargă prea repede.

Măcar o dată, am avut impresia că spuneam adevărul.

— Ce aiurea! După cum vezi, cred că o să-mi placă mult de Pacôme.

Înainte să iasă din mașină, l-am reținut două secunde.

— Am doar o favoare să-ți cer.

— Ce anume?

— Vrei să ne lași singuri câteva minute?

A chicotit și și-a dat ochii peste cap.

— Stai liniștită, n-o s-o pe fac pe puștanul gelos, care stă lipit de maică-sa ca să-l gonească pe domnul cel rău!

Noé a coborât, a fluturat mâna spre Pacôme care aștepta deja afară din mașină și a plecat ca din pușcă.

Nu îndrăzneam să mă uit la Pacôme, nu îndrăzneam să-i vorbesc. Îl simțeam gata să explodeze, expresia lui sumbră mă înspăimânta. Așa că am pornit spre casă. El m-a urmat fără un cuvânt. Când am trecut pragul, am auzit ușa de la camera lui Noé trântindu-se la etaj, apoi imediat bașii au început să urle. Mi-am trântit mantoul și geanta pe un fotoliu și am continuat să

merg, conștientă că Pacôme era în spatele meu, observând tot. L-am condus în bucătărie.

— Vrei să bei ceva?

— Nu.

Mi-am turnat un pahar de vin roșu și mi-am aprins tremurând o țigară la fereastră. Stătea fiecare rezemat cu spatele de perete, de o parte și de alta a încăperii. Eram incapabilă să-l înfrunt, paralizată de gândul sentimentelor pe care le-aș fi descoperit.

— Am mai multe întrebări, Reine, a rostit el sec după momente lungi de tăcere. Dar cum să fiu sigur că o să-mi spui adevărul?

Mi-am oprit privirea încețoșată asupra lui, avea chipul ca tăiat în marmură. M-a durut, îl dezgustam.

— Nu mai am nimic de pierdut. Îți cer doar să nu provoci un scandal în fața fiului meu. Dacă nu te simți în stare să te abții, pleacă imediat.

— El n-are niciun amestec în mizeriile mamei lui, n-am de ce să-l fac să sufere.

O lacrimă mare mi s-a prelins pe obraz, am simțit-o coborându-mi pe sub bărbie și căzând pe gât. Pacôme a urmărit-o cu ochii.

— Câți ani are?

— Șaptesprezece, dă bacul anul ăsta.

Parcă ar fi primit o lovitură.

— Cine e tatăl lui?

Am coborât privirea și mi-am pironit-o asupra picioarelor.

— Repet întrebarea. Cine e tatăl lui?

Tonul lui era tăios ca o lamă.

— Nicolas.

A încleștat pumnul și a început să se învârtă prin cameră, îi venea să izbească în ceva, spumega.

— La dracu!

A închis ochii strângând cu putere din pleoape și și-a sprijinit fața crispată de perete, gata să-l izbească cu pumnul. Părea zdrobit. Din impuls, m-am repezit și mi-am pus mâna pe spatele lui, voiam să-l mângâi, voiam să-l consolez. A dat scurt din umeri pentru a-mi îndepărta mâna, atingerea mea îi repugna. Respingerea lui m-a rănit teribil, dar nu m-a mirat. M-am tras imediat înapoi și m-am întors supusă la locul meu. Minutele se

scurgeau. Când a considerat ca și-a recăpătat calmul, mi s-a adresat din nou:

— Și când te gândești că n-am îndrăznit niciodată să te întreb ce s-a întâmplat cu tatăl copilului tău ca să nu te fac să suferi, să nu răsucesc cuțitul în rană… Chiar m-ai luat drept fraier! Ce-ai urmărit venind la Cele Patru Colțuri ale Lumii? Să ne dai peste cap viețile? Mi se rupe de-a mea, dar viața lui Nicolas și a lui Héloïse?

— Pacôme, îți jur că nu știam nimic, altfel n-am fi astă-seară aici. N-am încercat niciodată să dau de Nicolas, dimpotrivă. Crezi că, dacă știam, mi-aș mai fi petrecut noaptea cu tine?

— Ești o actriță destul de bună, a replicat el caustic.

— Am fost luată prin surprindere, Pacôme. Cum ai fi vrut să-i trântesc lui Nicolas așa din senin că are un băiat de șaptesprezece ani? În plus… în plus…

— Ce?

S-a apropiat de mine livid, pus pe harță, încordat, mi-a sărit în ochi vena umflată de la gâtul lui, își stăpânea cu greu furia.

— Chiar dacă nu mă crezi, ceea ce s-a întâmplat între noi n-are nicio legătură cu restul, n-am jucat niciodată teatru cu tine, sentimentele mele sunt sincere, crede-mă, te rog…

M-a fulgerat cu privirea.

— Să nu mai pomenești niciodată de cele întâmplate între noi!

Îmi lipsea aerul mai rău ca oricând. Știusem mereu că reacția lui va fi drastică, însă asta nu însemna că o suportam ușor. Era chiar mai greu decât orice îmi imaginasem. Mă sufocam, încă o lacrimă mi-a curs pe obraz, dar el a rămas indiferent.

— Noé… ce știe?

— Nimic, nu știe nimic, nu știe cine e tatăl lui. O să-ți explic…

— Nu față de mine trebuie să te justifici. Păstrează-ți explicațiile pentru cei doi oameni direct interesați de ele. Pe mine să mă uiți, nu fac parte din viața ta.

Muzica s-a oprit deasupra capetelor noastre. Noé avea să coboare la noi dintr-un moment în altul. L-am implorat pe Pacôme din priviri să se potolească.

— N-o să-i fac rău.

Am apucat în ultima clipă să mă întorc cu spatele pentru ca fiul meu să nu-mi vadă lacrimile.

— Ce faci, mamă?

— Pregătesc cina.

Probabil că Pacôme îl examina acum cu maximă atenție, ca să descopere chiar și cea mai mică asemănare cu Nicolas.

— Pot să vă pun o întrebare despre Saint-Malo, domnule Pacôme?

— Cunoști Saint-Malo?

Surpriza din tonul lui era perceptibilă, la fel și tristețea.

— Visez să merg acolo, mama mi-a promis că mă duce, dar o cam lungește.

— Ce vrei să știi?

— O grămadă de lucruri!

Mi-am trecut rapid mâna peste față ca să îndepărtez urmele lacrimilor și am adoptat o mască de circumstanță înainte de a mă întoarce spre ei.

— Bun, ștergeți-o amândoi în living cât pregătesc eu de mâncare. N-am niciun chef să-mi împuiați capul cu poveștile voastre despre corsari!

Noé a izbucnit în râs.

— Mama mi-a spus că sunteți un fel de specialist, i-a zis lui Pacôme.

În ochii lui Pacôme a apărut un licăr de amuzament:

— Sigur a exagerat!

— Veniți cu mine în living?

— Doar dacă mă tutuiești… Altfel, am impresia că sunt bătrân.

Noé i-a zâmbit radios. Pacôme nici că putea să se comporte mai bine ca să-i intre în grații și, în acea lume ideală pe care nu aveam s-o cunosc niciodată, aș fi fost cea mai fericită dintre femei. Înainte să iasă din bucătărie, Pacôme m-a privit peste umăr, abătut și copleșit de situația confuză de care eu singură eram răspunzătoare.

Cina nu le-a întrerupt discuția. Dimpotrivă, cred că Pacôme se străduia s-o întrețină: nu numai că era subiectul lui predilect, dar evita astfel să mi se adreseze mie. Mă uitam la fiul meu a cărui admirație creștea cu fiecare secundă. Sorbea cuvintele lui Pacôme, îl mânca din ochi. Vedeam și cât de mișcat era Pacôme de interesul pe care i-l arăta Noé. Când fiul meu a enunțat titlul magic *Ces messieurs de Saint-Malo,*

Pacôme parcă a primit o lovitură în inimă, l-a privit pe Noé mai tandru, emoționat. Chiar visasem la o întâlnire între ei și nu mă înșelasem, aveau totul pentru a se potrivi. O să am ce povești să-mi spun ca să adorm. Preț de câteva clipe, m-am desprins de propriul corp, nu mai stăteam la masă cu ei, mă gândeam la ce-o să se întâmple când Noé va afla adevărul. Însă puteam fi cât de cât liniștită. Chiar dacă mie o să-mi întoarcă spatele, va avea în Pacôme un om pe care să-l admire.

Fiul meu și-a amintit că existam și mi-a zâmbit chinuit de remușcări:

— Îmi pare rău, am ocupat tot spațiul.

— Fii fără grijă, bănuiam că o să vă înțelegeți bine.

— De-aia nu voiai să ne faci cunoștință? mi-a replicat în glumă.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Pacôme strângând pumnul până i s-au albit încheieturile.

— Vă las acum!

Noé s-a ridicat de la masă luându-și farfuria. Când a revenit după un popas intenționat în bucătărie, s-a apropiat de Pacôme, care s-a ridicat la rândul lui în picioare.

— Sper să te revăd curând!

— Poate nu foarte curând.

Mi-a înghețat sângele în vine de groază. Putea fi Pacôme atât de furios încât să-l facă pe Noé să sufere? Până să apuc să intervin cumva, a adăugat:

— Există șanse să plec într-o călătorie nu peste mult timp.

— Aha! Unde?

— Nu știu încă.

— O să-mi spună mama! Pe curând!

Măcar o dată nu trebuia să-mi ascund durerea. Pacôme fugea, își recăpăta libertatea. Noé i-a întins mâna, zâmbindu-i larg. Pacôme l-a privit cu intensitate, apoi a oftat adânc. Îi simțeam clar tristețea revărsându-se ca un val.

— Ai grijă de tine, Noé.

Fiul meu mi-a făcut cu ochiul, era în culmea fericirii. A dispărut în viteză pe scări. Minutele treceau unul după altul, dar nici eu, nici Pacôme nu ne mișcam. Îmi era imposibil să mă uit la el fără să cedez nervos. Îmi era imposibil să mă uit la el fără să-l implor să mă ierte și să nu plece. Mă înspăimânta ideea că mă părăsește. Și totuși, știusem că asta se va

întâmpla. Într-un târziu, s-a pus în mișcare. Și-a luat haina, pe care o aruncase pe canapea și s-a îndreptat spre ușă, fără niciun cuvânt, fără niciun gest pentru mine. Am alergat după el.

— Stai!

S-a oprit brusc, dar nu s-a întors cu fața.

— Pacôme, te rog, uită-te la mine!

— Nu pot.

Am mai făcut un pas, el a simțit și s-a încordat și mai tare.

— Rămâi unde ești, Reine.

Vorbea cu glas coborât, dar pe un ton sec, ce nu admitea replică. Mă podidiseră din nou lacrimile.

— Nu poate să se termine așa… Noi…

Îmi dădeam seama că mă purtam lamentabil, cerșeam firimituri. Însă prea puțin îmi păsa.

— Consideră că, din cauza minciunilor tale, acest „noi”, cum spui tu, n-a existat niciodată. Te-am șters de pe harta mea. Singurul tău merit este că m-ai făcut să înțeleg că trebuie să rămân mereu stăpân pe viața mea.

A deschis ușa, a trecut pragul și a dispărut în noaptea întunecată din grădina mea. Eram paralizată. Pacôme se volatilizase. Definitiv.

În următoarea săptămână, am supraviețuit. În preajma lui Noé, jucam comedia mamei îndrăgostite și fericite, înghițeam o pastilă seara ca să reușesc să adorm, evitând astfel să arat devastată de epuizare, durere și angoasă în fața fiului meu. Aveam grijă să mă pregătesc meticulos în fiecare dimineață, găseam putere să mă machiez, deși ochii îmi erau plini de lacrimi. Acasă, faptele, gesturile și cuvintele mele nu urmăreau decât un singur scop: să-l fac pe Noé să creadă în continuare că totul era în regulă. El îmi vorbea adesea despre Pacôme, îmi punea întrebări despre el, voia să știe dacă primisem vești. Astfel de momente în care puteam să-l evoc țineau la distanță durerea de a-l fi pierdut, parcă ar mai fi fost cu mine într-o oarecare măsură. Întrețineam un mit.

Dar pentru câtă vreme? Îmi mascam tresăririle, simțurile îmi erau veșnic în alertă, pândind inevitabilul moment în care totul avea să explodeze, în care Nicolas avea să apară după ce Pacôme îi va fi raportat tot. Trăiam în celula condamnaților la

moarte. Oare cât timp îmi va acorda Pacôme înainte de a mă face să urc pe rug?

Vineri seara, când eram încă la birou, Noé m-a sunat să mă întrebe dacă putea să iasă în oraș și să doarmă la un prieten. De fapt, mai degrabă mă anunța decât îmi cerea permisiunea. Oricât detestam eu să știu că nu doarme acasă, acum îmi convenea să-mi petrec seara singură. Luam o pauză de la prefăcătorie. N-ar mai fi trebuit să trăiesc următoarele ore observându-mi fiul și cântărind dacă era momentul potrivit să trec la mărturisiri.

Îmi puneam mantoul, gata să plec, când Paul a intrat în biroul meu. Noé trebuie să-i fi spus că-l cunoscuse pe Pacôme, iar Paul dedusese restul fără să schimbăm niciun cuvânt.

— Pleci?

— Așa s-ar părea.

— Ce faci în weekend?

— Nimic… poate mă duc la ai mei duminică la prânz, la masă. Mi-ar fi cam greu să mă eschivez, Noé vrea să-și vadă familia.

— Pune-i la curent!

Nu i-am răspuns. La ce bun să mă obosesc inutil? Nu mai aveam argumente.

— Vrei să luăm cina împreună?

— Îți mulțumesc, dar nu… Am nevoie să fiu singură. Iar tu ai lucruri mai bune de făcut decât să te ocupi de mine.

Eram sigură de asta, pentru că zărisem, cu câteva zile în urmă, o femeie care-l aștepta în parcarea Hangarului, însă, dat fiind că nu mai stăteam de vorbă, nu mai beneficiam de dreptul de a cunoaște ultimele evenimentele din viața lui amoroasă. Am trecut pe lângă el.

— Reine, așteaptă!

— Vreau să mă duc acasă, lasă-mă să plec!

— Am vorbit adineauri la telefon cu Pacôme.

M-am oprit brusc, mâinile au început să-mi tremure, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Ce face?

— Greu de spus, n-a fost prea vorbăreț. Voia doar să mă prevină că Nicolas va lua iar frâiele în mână săptămânile viitoare.

— A precizat un motiv pentru această schimbare?

— Pleacă mâine în Asia.

Așadar, își punea planurile în aplicare și așternea mii de kilometri între noi. Dacă era să găsesc totuși o slabă consolare pentru plecarea lui, faptul că Nicolas lucra cu Paul și, în consecință, mai mult sau mai puțin cu mine, însemna că Pacôme nu-i spusese nimic din ce aflase. Oare cum se aplica tăcerea lui?

— Mulțumesc că m-ai prevenit, am reușit să îndrug.

Picioarele mele au luat-o iar din loc.

— Așteaptă puțin!

Paul m-a ajuns din urmă și mi-a blocat drumul. Mă încăpățânam să evit orice contact vizual cu el. A pus mâinile pe umerii mei.

— Spune-mi ceva, te rog. Te-ai închis în tine în ultimele zile. Mărturisește-mi ce ai pe suflet, nu sta așa.

— Ce vrei să-ți zic, Paul? Că plătesc în sfârșit pentru toate greșelile? Că trec prin chinurile iadului fiindcă l-am pierdut pe cel la care visam de atâția ani și că ăsta nu-i decât începutul? Că în curând o să-mi pierd fiul? Că nu-i decât o chestiune de săptămâni, admițând că reușesc să rezist până la bac? Asta vrei să auzi, Paul?

N-a găsit nimic să-mi răspundă.

— Vezi? Exact ce spuneam, nu mai e nimic de adăugat!

— Poate, dar sunt alături de tine.

— Se fac optsprezece ani de când ne cunoaștem, Paul. Optsprezece ani de când îți faci griji pentru mine, optsprezece ani de când mă îndemni să mărturisesc adevărul. Nu mai vreau să-ți provoc necazuri. Fiecare cu viața lui și problemele lui.

A zâmbit trist și tandru deopotrivă.

— Nu mă pot schimba… Mereu îmi voi face griji pentru tine și pentru Noé.

— El e bine deocamdată.

Trebuie să fi înțeles că nu va mai scoate altceva de la mine. M-a cuprins în brațe și m-a sărutat pe păr. O clipă m-am simțit ca eliberată de o povară, îmbrățișarea lui Paul mi-a oferit un scurt moment de pace. Dispariția permanentei lui prezențe din viața mea îmi slăbea forțele.

— Să nu insist pentru cină? mi-a șoptit.

— Weekend plăcut!

Mi-am petrecut seara lungită pe canapea, tremurând sub o pătură, cu televizorul deschis ca să-mi obosesc mintea să nu-mi mai aud gândurile, să nu mă mai chinuie angoasa Orele au trecut, dar nu m-am clintit, n-am găsit puterea să mă târăsc până în camera mea. Din când în când mă mai ridicam ca să-mi umplu paharul cu vin. Nutream speranța că alcoolul mă ajuta să ațipesc puțin.

După miezul nopții, vibrația telefonului meu de pe măsuța joasă m-a făcut să tresar. M-am repezit la el, panicată la ideea că Noé ar avea o problemă. Nu era fiul meu. Era Pacôme. Am răspuns, cu mâna tremurându-mi.

— Noé e acasă?

— Nu… se distrează cu prietenii. De ce?

— Poți să-mi deschizi? Sunt în fața casei tale.

Șovăind, nevenindu-mi a crede, deși umbra pe care o zăream în spatele geamului era a lui, i-am deschis.

Am stat secunde întregi uitându-ne fix unul la altul. Eu aveam cearcăne adânci, însă el arăta complet răvășit. Un singur lucru îmi doream: să mă adăpostesc în brațele lui.

— Am nevoie să înțeleg, Reine. Vreau să-mi explici cum de-ai ajuns aici. După care voi putea să plec și să-mi regăsesc libertatea.

Venise pentru el însuși, pentru propria liniște.

— Intră…

Mi-am reluat locul pe canapea, ghemuită într-un colț, chircită ca să nu clachez înaintea lui, care mă privea rece și distant. Rămăsese în picioare, cu brațele atârnate pe lângă corp, cu pumnii strânși, de parcă nu știa unde să se așeze. Mi s-a părut foarte înalt, mă simțeam atât de mică în fața judecății lui, a prezenței lui.

— Paul mi-a zis că o să pleci.

— Trebuie să fiu la Roisy mâine-dimineață, la șase.

— Dacă vrei să bei ceva, servește-te din bucătărie, sigur îți amintești unde e.

S-a întors după câteva minute cu o bere în mână și s-a așezat în fața mea.

— Pacôme, n-am nicio scuză pentru ce-am făcut. Sunt conștientă. Tu poți să crezi ce vrei.

Părea foarte dezamăgit.

— Înainte să-mi povestești, vreau să știu de ce nu mi-ai spus nimic?

Mi-am înăbușit un râs amar amestecat cu câteva lacrimi.

— Până să intre Nicolas în biroul tău prima dată, totul mergea bine în viața mea, tocmai ne cunoscuserăm, eram fericită. Apoi totul a devenit un iad. Începând de atunci, am fost asaltată din toate părțile. Aș fi preferat să nu te amestec în povestea asta sordidă, să fiu în stare să-ți rezist, n-am putut… Dacă ai ști cât îmi doream să-ți spun tot, să-ți mărturisesc tot, însă ești cel mai bun prieten al lui Nicolas și…

— Exact din acest motiv plec, nu-l mai pot privi în ochi de când am aflat.

Subînțelegându-se că eu, una, pot să fac asta, fără mustrări de conștiință.

O tăcere apăsătoare s-a strecurat între noi, el era gata să atace ca să se protejeze pe sine și ca să-și protejeze fratele de suflet. Eu eram obligatoriu personajul negativ al poveștii. Mi-am aprins o țigară și mi-am turnat al nu știu câtelea pahar de vin. Și dintr-odată furia a pus stăpânire pe mine. De când nu mai simțisem această furie împotriva lumii întregi? La urma urmei, cine era el s mă judece, el care din egoism fugea de orice formă de angajament?

— Ai idee ce înseamnă să te trezești însărcinată la douăzeci și doi de ani în timp ce iubitul tău, pe care ca o proastă îl credeai bărbatul vieții tale, e la celălalt capăt al pământului cu niște necunoscuți care-i sucesc mințile? Știi ce se petrece în capul unei tinere îndrăgostite?

A avut o mișcare de recul, sigur nu se aștepta la o astfel de reacție din partea mea. Nu mă credea în stare să ridic tonul, să plătesc cu aceeași monedă.

— Nu…

— Taci!

Am sărit de la locul meu și am înaintat spre el dezlănțuită, cu corpul încordat, gata să muște. Nu căutam să-mi justific faptele, ceream doar un pic de respect.

— Ai idee cum e să te duci la cabinetul de planning familial ca să avortezi fără știrea nimănui? Crezi că o femeie se hotărăște să treacă printr-un chiuretaj de plăcere? Nu, habar n-ai! Și n-ai habar nici cum e să auzi o asistentă medicală anunțându-te cu răutate că trebuie să-l păstrezi. Ce-ți închipui

tu că se întâmplă în mintea unei fete de douăzeci și doi de ani care se pregătește să-i spună la telefon iubitului că o să devină tată, când același iubit o anunță că s-a îndrăgostit nebunește de altă femeie cu care trăiește în India?

Mai aveam puțin și urlam, eram ușurată să elimin toată ranchiuna, toată durerea. Iar Pacôme le încasa, deși n-avea niciun amestec. Însă îmi era imposibil să mă opresc. Trebuia să merg până la capăt.

— Haide, Pacôme, răspunde-mi!

A plecat capul.

— Uită-te la mine! i-am ordonat.

M-a ascultat.

— Vrei să știi cine sunt? Sunt o femeie care a crezut că o să-și piardă complet mințile, sunt o fată care s-a abținut în fiecare zi a sarcinii să-și lovească pântecul cu violență ca să-și ucidă copilul.

A făcut ochii mari.

— Poți să fii oripilat. N-o să mi-o iert niciodată, auzi? Niciodată! Totuși, trebuie să trăiesc cu asta!

Sleită sufletește, m-am dat înapoi și m-am prăbușit pe canapea.

— Din ziua când l-am ținut pe Noé în brațe – am continuat ceva mai calmă, am știut că aveam un motiv să trăiesc, să mă trezesc în fiecare dimineață, un motiv să lupt. Dar mai ales mi-a fost teamă să nu mi-l ia cineva, Nicolas în special. Viața noastră am clădit-o singură. N-o să fac acum elogiul mamei curajoase, n-are nicio legătură cu asta și nici nu mă plâng. Vreau doar să știi cum s-au înlănțuit lucrurile pentru Noé și pentru mine. M-am adâncit în minciună, din lipsă de curaj, ca să-mi protejez fiul de greșelile mele cu orice risc.

El nu-și lua ochii de la mine, mâinile îi tremurau.

— Îți repet, Pacôme. Până de curând, hazardul nu exista pentru mine. După tot ce-ai auzit, chiar crezi că mi-aș fi asumat riscul de a veni la Cele Patru Colțuri ale Lumii dacă aș fi știut ce mă așteaptă?

Părea incapabil să răspundă, s-a mulțumit doar să dea din cap.

— Vor fi afectate vieți, și numai din vina mea. Nu pot fi iertată, știu.

Mi-am șters cu stângăcie lacrimile de pe obraji. Pacôme și-a frecat energic fața ca pentru a se trezi dintr-un coșmar. S-a ridicat din fotoliu și a început să se învârtă nervos precum un leu în cușcă. Mă uitam continuu la el, așteptând cu disperare un cuvânt, o reacție. A răsuflat adânc ca să se liniștească, parcă tocmai ar fi luat o hotărâre. S-a așezat pe vine în fața mea și m-a privit cu un aer mai blând.

— Noé merită să-l cunoască pe Nicolas. Nicolas merită să-și cunoască fiul. Iar tu, tu meriți să-ți găsești pacea.

Sunt de acord.

— Reine, sunt dezolat, dar o să-ți pun cuțitul la gât. Până mă întorc eu peste cincisprezece zile, Nicolas trebuie să afle tot, e de datoria ta s-o faci.

Am icnit de durere.

— Dacă nu-ți asumi această răspundere, o să mă ocup eu. Cu toate consecințele de rigoare pentru tine. Ceea ce presupune să-i spui adevărul lui Noé, trebuie să știe cine e tatăl lui.

Am crezut că o să-mi explodeze pieptul. Și totuși, simțeam un fel de seninătate. Era prima dată în optsprezece ani când cineva îmi dădea un ultimatum. Iar Pacôme ar fi mers până la capăt, nu mă îndoiam.

— O să-l pierd, i-am spus.

— Nu, te iubește prea mult. Băiatul tău este extraordinar.

Avea în ochi o sclipire aparte, o lumină pe care n-o mai văzusem la el înainte. Mi-am înăbușit un hohot de plâns.

— Orice bărbat ar visa să aibă un fiu ca el.

Am reușit să-i zâmbesc.

— Aș da orice să te fi întâlnit în alte împrejurări, Pacôme.

A strâns din pleoape, chipul îi era marcat de durere.

— Și eu la fel, mi-a răspuns după câteva secunde, uitându-se țintă în ochii mei. Dar Nicolas va *fi* întotdeauna între noi.

— Știu.

Nu conta ce ne rezervau săptămânile următoare, nu contau reacțiile tatălui și ale fiului, care nu știau încă nimic, noi doi n-am mai putea fi niciodată împreună, Pacôme și cu mine. Nicolas era pentru totdeauna tatăl lui Noé, eu eram mama lui Noé, iar Pacôme era umbra lui Nicolas. El înțelesese, înțelesesem și eu, în ciuda dragostei incontestabile ce ne-ar fi putut lega, ce ne lega deja.

— Acum o să plec, a zis el în șoaptă.

S-a apropiat de mine, respirația i s-a accelerat, mă țintuia cu privirea cerându-mi permisiunea, i-am dat-o sărutându-l. M-a întins pe canapea. Nu credeam că e posibil să plângi făcând dragoste. Și totuși, asta mi se întâmpla. Mângâierile noastre nu erau nici tandre, nici blânde. Pacôme mă iubea cu furie și disperare, ne spuneam adio, voiam ca el să mă însemneze, să-mi însemneze corpul. Am încercat să rezistăm cât mai mult ca să păstrăm acea fuziune care ne caracteriza. Dar a trebuit să cedăm. Corpurile noastre grele s-au încleștat până la durere, minute întregi, în tăcere. Ne agățam unul de altul ca niște naufragiați. Mi-am înăbușit un suspin când s-a smuls de lângă mine. S-a îmbrăcat clătinându-se, iar eu m-am acoperit cu pătura. Apoi a rămas așa, cu spatele, nemișcat, cu umerii căzuți.

— O s-o faci, Reine? O să-i reunești?

În definitiv, el și numai el mă putea împinge să înfăptuiesc inimaginabilul.

— Îți promit!

A pornit spre ieșire. M-am înfășurat în pătură și l-am ajuns din urmă.

— Stai, Pacôme!

S-a întors spre mine zâmbind trist. Nu voiam să-l las să plece, mai aveam atâtea lucruri să-i spun…

— Eu…, eu…

— Nu spune nimic, te rog. Altfel, o să mă apuce dorința să mint și eu, să-i iau pe frumoasa necunoscută și pe fiul ei și să fugim la capătul lumii.

Nu reușeam să-mi stăpânesc lacrimile. El continua să-mi zâmbească.

— Amintește-ți de această poveste ca să adormi seara, da?

Am încuviințat. El și-a trecut degetul peste buzele mele, a dat să se apropie, dar s-a răzgândit.

— La revedere, Reine!

— Ai grijă de tine, Pacôme.

Am depus un sărut ușor pe degetul ce încă îmi mângâia gura, după care el s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

9

Depășisem prima etapă: să accept că-i voi spune adevărul lui Noé. A doua etapă: să-mi pregătesc mărturisirea.

Duminică, după cum era prevăzut; ne-am întâlnit cu toată familia la părinții mei acasă. Îl pusesem pe Noé să promită că n-o să sufle o vorbă despre Pacôme. Știam că o să mă asculte măcar pentru a mă cruța de interogatoriul ce ar fi decurs dintr-un asemenea anunț. Cât a ținut prânzul, am zâmbit, am râs, am cerut noutăți de la unul și de la altul. Totuși, mă simțeam undeva departe, ca înfășurată-n vată, detașată de tot. Când bărbații din familie au trecut la ritualul plimbării cu bicicleta, m-am întors spre mama:

— Pot să scotocesc în pod?

— Bineînțeles! Ce cauți?

— Niște fleacuri pe care le-am depozitat acolo acum mulți ani.

Am evitat cu bună știință privirea soră-mii.

— Contrar obiceiului, o să șterg eu vesela!

Mă ridicasem deja de la masă, dar Anna m-a oprit:

— Spune-ne ce cauți și te ajutăm, o să meargă mai repede așa.

— Mulțumesc, dar mă descurc.

Am părăsit sufrageria, lăsându-le să șușotească. „Ce-a apucat-o?”, „Las-o în pace pe sora ta”, „Într-adevăr, e cam ciudată de la o vreme încoace, credeam că a cunoscut pe cineva, trebuie să mă fi înșelat” etc., etc.

Copilă fiind, petrecusem mult timp în pod, spunându-mi povești, imaginându-mi viața de om mare. Era grădina mea secretă și, în mod logic, atunci când a trebuit să ascund dovezile ca să nu cadă niciodată în mâinile lui Noé, le adusesem spre păstrare aici. Sub pretext că existau prea multe obiecte periculoase care puteau să le pice în cap sau pe picioare, tata le interzisese nepoților accesul în pod. Știam exact unde să caut. Pe o etajeră, în fund, sub lucarnă. O cutie de carton așezată cât mai sus posibil. Tata mă ajutase s-o pun la adăpost, o făcuse fără să spună nimic și fără să mă judece. Era atât de abătut din cauza turnurii pe care o luase viața fetei lui mai mici, încât nu avusese atunci forța să mă scuture sau să-mi impună să fac ceea ce logica și bunul-simț ar fi cerut. Am

găsit o ladă pe care m-am urcat și mi-am recuperat suvenirele. M-am așezat direct pe jos, în praf, și am plonjat în trecut.

Trecutul fericit, trecutul nefericit. Momentele de bucurie; mapele cu desene, amintiri ale anilor de la școala de arte – când voiam să fiu decoratoare de teatru –, bentița cu flori pe care o aveam mereu în păr și pe care o purtam când m-am sărutat prima dată cu Nicolas, pe palierul camerelor de la mansardă în care locuiam, fotografii cu noi doi îndrăgostiți lulea la douăzeci de ani. Treptat, am dat și peste alte momente, ceva mai triste. Rarele scrisori pe care el mi le trimisese din India, le-am citit pe diagonală, prima era o frumoasă scrisoare de dragoste stângace, următoarele erau mai distante, dar mi-a atras atenția un nume pe care nu-l reținusem la vremea respectivă. *Am cunoscut un tip, un francez, îl cheamă Pacôme, e mai mare cu doi ani decât mine, cutreieră lumea de un an, mă impresionează, nu se teme de nimic și poate să plece din senin în orice moment, dar este cool. Dacă vei veni într-o zi la mine, poate o să-l vezi, asta dacă nu cumva a plecat deja la Tombuctu! Pupici, regina mea.* Apoi am găsit ecografiile din perioada sarcinii, mersesem să le fac fără nicio tragere de inimă și nu privisem niciodată ecranul, întorsesem mereu capul ostentativ, ca să nu văd forma micuță ce-mi creștea în pântec.

Am făcut o triere, punând deoparte ce voiam să iau: câteva fotografii ca să-i arăt lui Noé că fusese rodul unei iubiri, chiar dacă pe atunci noi nu eram conștienți că-l zămisleam, și faimoasele ecografii cu data înscrisă pe ele, pentru ca Nicolas să nu aibă îndoieli.

Mă pregăteam să pun la loc restul când ușa a scârțâit în spatele meu.

— Te descurci? a întrebat grijulie Anna.

— Foarte bine.

— Ce cauți, de fapt?

M-am întors spre ea cu pachetul în mână și i l-am întins. S-a uitat în grabă, cu nervozitate, în plicul cu amintirile mele.

— De ce iei astea?

Vorbise pe ton aspru, simțeam cum o cuprindea angoasa.

— E timpul, Anna.

— Timpul pentru ce?

— Să-i spun adevărul lui Noé.

— Nu! Nu poți să faci asta!

Am răsuflat ușor ca să-mi păstrez calmul.

— Nu am de ales.

— Întotdeauna avem de ales! Și-ți aduc aminte că tu ai făcut o alegere care a avut consecințe asupra întregii familii, acum optsprezece ani. Nu poți să revii și să te răzgândești dintr-un capriciu!

Anna și simțul familiei… Întotdeauna trebuie să protejezi familia. I-am zâmbit ironic:

— Nu-i un capriciu și, îți repet, nu am de ales.

A dat ochii peste cap, exasperată:

— E complet absurd!

— L-am întâlnit pe Nicolas acum mai bine de trei luni.

Și-a dus mâna la inimă.

— Cum? De ce nu ne-ai spus că-l căutai?

— Pentru că nu l-am căutat. Am dat nas în nas la serviciu.

— Ce oroare! Dar de ce nu i-ai cerut lui Paul să te scape de dosarul ăsta? Evită-l!

— Crezi că pot să uit că Nicolas trăiește la trei sute de kilometri de aici? Crezi că pot să uit cât îi seamănă Noé și să mă prefac că el nu există?

— Puțin îmi pasă de conștiința ta! Îți termini treaba și gata, tai toate punțile!

— Ești țicnită? Îți dai seama ce enormitate spui?

— Reine! Îți interzic să faci asta!

— De parcă ți-aș cere permisiunea! E vorba de viața mea! Cine te crezi?

— O să-i dai gata definitiv pe mama și pe tata!

Rămăsesem mută de uimire, mă rog, poate nu chiar

— Mereu am bănuit că-mi porți ranchiună, dar nu chiar într-atât…

A pălit, dându-și seama că poate mersese cam prea departe cu reproșurile. Răul era făcut, ce rost mai avea să revenim asupra lui?

— Nu asta voiam să zic, a bâiguit. O să-l pierdem pe Noé.

— În primul rând, eu o să-mi pierd fiul, sesizezi nuanța? Tu n-o să pierzi nimic! În orice caz, Anna, n-ai niciun cuvânt de spus. Tot ce vă rog e să-i fiți alături lui Noé.

Am ocolit-o și am părăsit podul fără să mă uit înapoi. Ea a venit după mine, cerându-mi să o ascult. Când am ajuns la parter, a apărut și mama, speriată de țipetele Annei.

— Ce se întâmplă, fetelor? Nici când erați mici nu urlați în halul ăsta!

— Am motivele mele, i-a replicat Anna, furioasă. Haide, spune-i ce tâmpenie te pregătești să faci!

M-am răsucit spre mama, dezolată că îi provocam o asemenea durere.

— Mamă, mă duc la Saint-Malo peste câteva zile. Nu cu probleme de serviciu, ci ca să vorbesc cu Nicolas.

Mama a priceput imediat și s-a clătinat, am prins-o în ultima clipă. Ochii îmi înotau în lacrimi.

— După aceea, o să-i explic totul lui Noé. Trebuie să știe cine e tatăl lui. Mi-a luat ceva timp să înțeleg, dar acum sunt gata. Iartă-mă, mamă.

M-a mângâiat ușor pe obraz.

— Fetița mea… O să suferi mult…

— Merit.

— Nu, scumpa mea, nu meriți. Și nu-ți face griji pentru. Doar Noé contează. Iar noi purtăm toți o parte din răspundere.

— Spune-i ceva! a zbierat Anna. O să ne distrugă familia. Nu poate să ne facă una ca asta!

— Ajunge, Anna! Am știut întotdeauna că facem o greșeală uriașă susținând decizia surorii tale, dar ne-a picat bine, ție mai ales. Tuturor ne-a convenit. Tu ai fost foarte mulțumită să faci pe mămica pentru Noé și să fii un model pentru sora ta, să nu spui că nu-i adevărat.

Anna s-a tras înapoi, rănită, uitându-se în gol. Știa că mama avea dreptate. Într-un târziu, și-a îndreptat ochii plini de lacrimi spre mine.

— La vremea respectivă, a reluat mama, familia și-a întărit legăturile și va trebui s-o facem în continuare. Nu vă întoarceți spatele una alteia. Noé o să aibă nevoie de noi.

Apoi mi s-a adresat iarăși mie:

— O să ne spui când te duci să-l vezi?

Am încuviințat din cap.

— E un om de treabă?

— Da, mamă.

— Cu atât mai bine.

Mama redevenea femeia energică care-și conducea clanul cu o mână de fier într-o mănușă de catifea. M-am apropiat prudentă de Anna. Refuzam să fiu în relații proaste cu ea, o iubeam prea mult.

— O să mă poți ierta? am întrebat-o.

M-a cuprins în brațe.

— Eu îți cer iertare, surioară, mi-a șoptit la ureche. Am luat-o razna, dar mă tem pentru tine și pentru Noé. Nu pricep cum de s-a ajuns la așa ceva, credeam că lucrurile n-o să se schimbe niciodată, că Noé va fi mereu al tău, dar și al nostru un pic. Rolul meu de soră mai mare e să vă protejez pe amândoi. Oricum chestia asta mă depășește, îți jur, de aceea îmi cam ies din minți, doar mă cunoști.

M-am desprins delicat din îmbrățișarea ei ca s-o privesc în ochi.

— Și pe mine mă depășește, să știi, dar trebuie s-o fac.

A fost rândul ei să mă mângâie pe obraz.

— Știu… Du-te și ascunde plicul în mașină înainte să se întoarcă băieții, nu trebuie să dea nimeni peste el azi.

— Mulțumesc…

— Te însoțesc și o să-mi pasezi și-o țigară. Tata încă n-a apărut!

Toate trei am împărtășit același râs nebunesc și trist.

În următoarele zece zile, mi-am pus viața și treburile în ordine și am stabilit o întâlnire, chipurile profesională, cu Nicolas. Mă pregăteam știind prea bine în ce haos o sa plonjez în curând. Mă simțeam ciudat de calmă. Sabia lui Damocles nu-mi mai atârna deasupra capului. Căzuse deja. Nu-mi mai rămânea decât să termin treaba. Fatalitatea mă împingea să profit de ultimele clipe ale „vieții mele de dinainte”, timpul angoasei și al enervării se sfârșise. Mă bazam pe sprijinul alor mei, pe care nu-i mai mințeam, deși nu intenționam să le cer nimic în plus. Eram senină cum nu mai fusesem de săptămâni. Probabil că Paul remarcase și el, fiindcă a încetat să mă supravegheze. Pacôme? Mă gândeam la el în fiecare zi, în fiecare minut, îmi lipsea cumplit. Singura mea consolare era să știu că nu mă detesta, aflase tot, înțelesese, cel puțin așa mă lăsase să cred. Acasă, pentru câteva zile încă, eram mama pe care Noé o cunoștea dintotdeauna, ne dondăneam, râdeam,

trăiam împreună momente frumoase. Oare înțelepciunea se revarsă asupra ta când te știi condamnat?

În ajunul plecării mele, Paul a făcut a nu știu câta încercare de apropiere.

— Pot să merg cu tine mâine... E periculos să te întorci singură cu mașina.

— O să rezist, mai am de făcut ceva după aceea, așa că ai încredere în mine pentru ultima dată, o să fiu prudentă. Acasă mă va aștepta Noé, mă voi întoarce teafără.

Evident, își făcea sânge rău pentru mine. Căuta o confirmare, certitudinea ca totul o să fie bine, fără îndoială nu-i pica bine să fie exclus din ceea ce mi se întâmpla mie și din ceea ce era pe cale să i se întâmple lui Noé. Oricât mă concentram asupra grijilor mele, nu mă puteam împiedica să-l observ pe furiș. Și Paul părea să fie tot mai des cu mintea aiurea, simțeam că Noé îi ocupa în întregime gândurile. Faptul că Noé urma să afle curând cine îi e tată o să aibă consecințe inevitabile asupra relației lor. Anna îmi spusese că familia se temea să nu-l piardă pe Noé. Dar și Paul risca să-l piardă. Cum va suporta? În același timp, trebuia să am încredere în fiul meu. N-ar fi putut să-i întoarcă spatele lui Paul, conta prea mult pentru el. Aș fi făcut orice ca să nu se ajungă la asta, Paul doar mă ascultase, nimic mai mult, nu-mi aprobase niciodată alegerile. Era nedrept să-l țin departe de toate, dar nu încercam decât să-l protejez puțin. În sinea mea, aș fi avut nevoie de el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, m-aș fi mulțumit și cu simpla lui prezență. M-am cuibărit în brațele sale, iar el m-a strâns cu putere la piept.

— Îți mulțumesc că ești aici, Paul, îți mulțumesc că faci parte din viața mea.

A tresărit și a inspirat adânc înainte să-mi dea drumul.

— Acum, fugi la fiul tău!

L-am sărutat pe obraz, i-am promis că o să-i dau vești și am plecat.

— De ce ai pregătit burrito, mamă? m-a întrebat Noé când a intrat seara în bucătărie.

Am râs văzându-i expresia de îngrijorare.

— Am făcut vreo prostie? Da?

— Nu, Noé.

— Păi, și-atunci? Doar nu ne-am certat?

— Nici atât.

— Și de ce faci burrito?

— Pentru că am ratat o seară de burrito și mă gândeam s-o recuperăm.

A strâmbat din gură, nedumerit.

— Ciudat!

— Îți ghiorăie stomacul așa de tare, că pot să-l aud din celălalt capăt al camerei.

A izbucnit în râs.

— Ai dreptate!

Mai târziu, ne-am prăbușit ghiftuiți pe canapea și am cedat insistențelor lui de a-mi arăta un serial cu zombi care-i plăcea la nebunie, complet opus gusturilor mele. Dat fiind că serialul ajunsese la sezonul cinci sau șase, nu înțelegeam nimic și l-am lăsat să-mi explice acțiunea. Ba chiar am profitat de asta ca să-l ascult, să-l sorb din ochi. Iar când cele petrecute pe ecran deveneau clar prea dure pentru mine, mă ascundeam după umărul lui, făcându-l invariabil să chicotească. Am reușit să îndur două episoade înainte de a-i spune că venise timpul să meargă la culcare. A stins televizorul, oftând ca un prostănac de șaptesprezece ani ce era.

— Mâine în cursul zilei, fac un drum dus-întors la Saint-Malo, l-am anunțat.

Mi-a aruncat o privite ușor ironică.

— S-a întors Pacôme?

— Nu, mă duc pentru altceva.

De data aceasta, a părut clar uimit:

— Nu aștepți să se întoarcă pentru a te duce acolo? Petreceți weekendul cu el, mama. Ți-am mai spus că mă descurc foarte bine singur.

— Știu, dar oricum o să fie rupt de oboseală la întoarcere. O să ne vedem mai târziu.

— Cum vrei, dar e aiurea.

A căscat de i-au trosnit fălcile, și-a ridicat anevoie corpul lui mare de pe canapea, s-a întins și a luat-o spre scară. La jumătatea drumului s-a oprit și s-a întors spre mine, zâmbindu-mi larg:

— A fost super seara asta, mamă.

— Și eu zic la fel, Noé.

— O s-o repetăm mai des?

Mi s-a strâns iar inima. M-am ridicat și m-am apropiat de el.

— Dacă vrei tu, i-am răspuns, dându-i la o parte șuvița din ochi.

M-a sărutat apăsat pe obraz, am inspirat să-i simt parfumul atât cât am putut.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc. Vise plăcute!

A dispărut la etaj fluierând în surdină. Pentru ultima dată îmi spusese că mă iubește. Pentru ultima dată, îi spusesem că-l iubesc având convingerea că el mă credea. Peste douăzeci și patru de ore, o să mă urască. Și n-o să-mi mai rămână decât amintirile.

10

Mergând pe lângă Intra-Muros, m-am abținut să dau roată meterezelor ca să trec pe sub ferestrele apartamentului lui Pacôme, m-am temut ca amintirile frumoase să nu mă facă să șovăi și nu voiam să le murdăresc cu cele ce aveau să urmeze.

Am rămas în mașină minute întregi, în față la Cele Patru Colțuri ale Lumii, uitându-mă fix la ploaia torențială. Nu căutam să câștig timp, nici să mă eschivez. Doar mă pregăteam. Mă pregăteam pentru ceva inadmisibil. Să distrug vieți, să le ruinez, să le calc în picioare. Mă gândeam la copiii lui Nicolas – cei trei micuți care nu ceruseră nimic nimănui. Probabil dimineață luaseră micul dejun împreună cu un tată fericit. Cum o să fie tatăl pe care-l vor găsi seara? Un tată distrus? Héloïse probabil îmbrățișase un soț radios când plecase dimineață la serviciu. Ce fel de soț avea să descopere seara. Un soț pierdut. Eram profund și sincer tristă că-i fac rău lui Nicolas, contase atât de mult pentru mine, mă făcuse fericită, înflorisem lângă el. Nu dorești să produci suferință bărbatului cu care ai trăit prima iubire. Și văzându-l ce om devenise, sentimentul meu de culpabilitate și de confuzie sporea.

Nicolas m-a întâmpinat cu un zâmbet larg și afectuos.

— Ce faci, Reine?

Tonul lui era plin de solicitudine – urma să-mi vorbească despre Pacôme –, de nimic nu eram cruțată. Am ignorat întrebarea, trecând peste tradiționalul „bine”, care n-ar fi avut niciun sens.

— Dar tu?

— Muncă și iar muncă, însă totul merge bine. Rutina!

Câteva minute mai târziu, stăteam față în față, așezați comod în fotoliile din biroul lui, cu o cană de cafea în mână. Gata pentru o conversație de salon.

— Nu erai obligată să vii, știi, da? Puteam rezolva asta pe e-mail sau prin Skype.

— Era important să fiu aici.

Îl vedeam cum se învârte în jurul subiectului, se uita oriunde, numai la mine nu.

— Ai profitat că Pacôme lipsește? s-a hazardat într-un final.

— Da… Nu… Nu știu…

— Ascultă, Reine, eu și Héloïse ne-am dat seama că e ceva între voi. N-o să te mint, pentru mine e cam ciudat să mă gândesc că sunteți împreună, dar… relația cu tine îi făcea bine. Era mai ponderat de când te-a întâlnit, lipsea mai puțin în toate sensurile cuvântului. Și, chiar dacă astăzi nu te cunosc foarte bine, credeam că și el te făcea fericită.

Termină, Nicolas, te rog. Nu complica lucrurile și mai tare!

Am resimțit lovitura.

— Nu știu ce l-a apucat, dar se pare că a distrus tot și aș fi preferat să i se întâmple altei femei, nu ție.

Nu-mi închipuiam că discuția va decurge astfel, nici că voi ajunge în acest punct atât de repede, însă trebuia să fac marele salt.

— Nicolas, oprește-te! Pacôme n-a greșit cu nimic. Totul e din vina mea și eu sunt cea care se cuvine să-și ceară scuze. N-ai de ce să-l acuzi.

M-am uitat la el provocator ca să nu aibă nicio îndoială. Probabil că a înțeles mesajul, fiindcă expresia feței i-a devenit severă.

— Ce i-ai făcut?

Erau la fel ei doi, prieteni pe viață.

— A descoperit ceva…

Am ridicat ochii spre tavan ca să împiedic lacrimile să curgă, dar n-a folosit la nimic.

— Ce anume? Ce-a descoperit, Reine?

Tonul i s-a îmblânzit dintr-odată. Nicolas fusese întotdeauna foarte sensibil la plânsete, declanșau în el elanuri protectoare, îi ofereau ocazia de a face pe salvatorul. Nu se schimbase deloc.

— L-a cunoscut pe fiul meu.

— Și lucrurile n-au mers bine între ei? Acordă-le timp… Dincolo de aparența lui de om iresponsabil, Pacôme se poartă nemaipomenit cu copiii.

— Se potrivesc foarte bine, cred chiar că erau meniți să se cunoască, nu m-am putut împiedica să răspund.

— Nu mai pricep nimic. Explică-mi, aș vrea să te ajut, să vă ajut.

După secunda următoare, nu voi mai putea să dau înapoi.

— Noé nu are zece ani, Nicolas.

S-a încruntat derutat. Am căutat adânc în mine tăria de a rosti cuvintele, luându-mi adio de la viața mea, de la tot ce construisem.

— Noé are șaptesprezece ani.

Un lung moment, a rămas impasibil, mă privea fără să mă vadă, eram convinsă că făcea calcule. Nicolas fusese întotdeauna perspicace. L-a scuturat un fior, o descărcare electrică mai corect spus. S-a ridicat atât de brusc din fotoliu, încât acesta s-a izbit de peretele din spatele lui.

— Cum… Cum poți să ai un fiu de șaptesprezece ani? Și de ce ai mințit?

Parcurgea metodic încăperea, zgândărindu-și degetul mare cu atâta înverșunare că în curând avea să-i dea sângele. M-am ridicat și eu și m-am apropiat încet de el.

— Nicolas, uită-te la mine, te rog.

Cu toată reticența lui, s-a supus, aruncându-mi priviri speriate.

— Noi doi n-ar fi trebuit să ne revedem niciodată.

— Ce legătură am eu? s-a enervat ridicând tonul.

E groaznic să lupți împotriva evidenței.

— Când m-ai părăsit, eram însărcinată în trei luni.

Lumea lui perfectă, ordonată, fără vreun schelet în dulap, pentru care își dedicase întreaga energie, tocmai se prăbușise.

— Noé este…

S-a repezit la mine cu ochi de nebun și m-a apucat de braț.

— Taci! Îți interzic să spui…

— Noé este fiul tău.

O spusesem. Gata. Mă simțeam mai ușoară acum? Nu. Ne-am înfruntat din priviri, cu fețele la câțiva centimetri una de alta. Fără să-și dea seama, mă strângea de braț din ce în ce mai tare, gâfâia din cauza panicii, a furiei.

— Mă doare.

Mi-a eliberat brațul imediat de parcă-l frigea. S-a tras înapoi și a ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Reine, îmi pare rău dacă ai probleme în viață, dar nu pot face mare lucru în privința lor.

Mă lua drept nebună, anticipasem multe atacuri, dar nu și pe acesta. Se metamorfoza sub ochii mei, expresia fetei îi devenea agresivă, disprețuitoare.

— Ascultă-mă, te rog, l-am implorat încercând să-l fac să redevină el însuși.

— E absurd! De ce nu mi-ai zis atunci? Credeam că noi doi ne înțelegem bine, că ne spunem totul… Se vede treaba că m-am înșelat.

Tonul lui sarcastic întina amintirile, distrugea povestea noastră.

— Nu aduce vorba despre asta! Am încercat să dau de tine zile în șir și, când ai catadicsit să mă suni, m-ai anunțat că o cunoscuseși pe Héloïse, n-ai făcut niciun secret din faptul că ea e femeia vieții tale. Iată de ce n-ai aflat niciodată nimic.

Privirea i s-a tulburat, sămânța îndoielii se insinuase în mintea lui. Însă și-a revenit foarte repede și s-a îndreptat de spate, privindu-mă cu dușmănie.

— Ce i-ai spus bietului băiat?

Am avut o mișcare de recul în fața condescendenței sale.

— Noé nu știe cine este tatăl lui, am mărturisit.

S-a uitat la mine printre gene supărat, aproape scârbit.

— Ești un monstru. Cum ai putut să-i faci asta fiului tău? O mamă nu se comportă așa. Pe de altă parte, poate nu-ți mai amintești cu cine l-ai făcut pe puști!

O palmă nu m-ar fi durut mai tare. Mă credea o târfă, o mamă rea.

— Ce te-ai gândit tu când ai debarcat aici? Ce noroc chior! Nicolas o să fie tatăl ideal!

Rușinea și durerea m-au copleșit, abia reușeam să respir.

— Nu, am suspinat. Cum poți să-ți imaginezi un lucru atât de oribil? Ai uitat cum eram. Doar tu existai în viața mea, te asigur.

A râs amar.

— Ai vrea să cred asta când primul lucru pe care l-ai făcut venind aici a fost să te culci cu cel mai bun prieten al meu.

Totul se întorcea împotriva mea.

— Acum, că ți-ai terminat scheciul, pleacă!

Eram epuizată. Totuși, trebuia să-i provoc o reacție, o altă reacție decât agresivitatea.

— N-am terminat, l-am anunțat. N-o să plec până nu mă asculți.

Îmi promisesem că n-o să pomenesc de ceilalți copii ai lui, dar nu aveam încotro, voiam să provoc un electroșoc.

— Are culoarea aurie a ochilor tăi, vârtejul din păr, același mod de a… Adam îi seamănă foarte mult…

— Nu rosti numele copiilor mei! a urlat. Îți interzic! Nu-i amesteca pe ei! Îți interzic să-i murdărești!

M-am stăpânit din răsputeri ca să nu mă prăbușesc sub răutatea lui, convingându-mă singură că doar teama îi dicta cuvintele odioase.

— Noé este fiul tău, nu poți să schimbi nimic, i-am repetat cu blândețe. Adu-ți aminte de ultimele luni petrecute împreună înainte să pleci, adu-ți aminte de mine, cum aș fi putut să te înșel? O știi foarte bine în adâncul inimii…

S-a oprit brusc, s-a clătinat, alb la față, cu gura întredeschisă.

— Imposibil, a murmurat.

— Încetează să te opui, te rog.

A scuturat din cap în semn de negare. Respingea realitatea evidentă, iar și iar.

— Îți dai seama ce rahat arunci în viața mea? O s-o distrugă pe Héloïse, familia… Cum să fac eu să uit ce mi-ai spus?

— N-o să uiți.

A înghițit în sec.

— Diseară o să-i povestesc totul lui Noé, despre noi, despre cum l-am conceput, despre nașterea lui și cine ești tu azi… Voiam să știi.

Figura i s-a înăsprit.

— Sunt dezolat pentru el, dezolat că ai crescut singură un copil. Dar n-ai ce să-i dezvălui, nu sunt tatăl lui, n-am un fiu de șaptesprezece ani.

Mă aflam în fața unui zid. Avea câteva fisuri, dar rămânea de neclintit.

— Ieși imediat și să nu te mai întorci niciodată.

Am scotocit nervoasă în geantă căutând plicul pe care i-l adusesem, cu dovezi și câteva fotografii ale lui Noé. L-am pus pe birou.

— Când vei fi pregătit, o să poți descoperi cum arată și o să constați că nu te mint.

— Ia-l de-aici, nu-l vreau.

— E al tău.

Mi-am îmbrăcat trenciul cu gesturi lente, mi-am înnodat eșarfa la gât și mi-am pus geanta pe umăr. Am decis să-l înfrunt pentru ultima dată.

— Nicolas, nu m-am schimbat… Doar că am fost nevoită să mă maturizez mai repede ca să-l cresc singură pe Noé. Nu te condamn, sunt unica vinovată. Am știut întotdeauna că n-o să mă ierți.

El se ferea ostentativ să mă privească.

— Totuși, îmi cer iertare din adâncul inimii, ar fi trebuit să am curajul să te anunț că sunt însărcinată când te aflai în India, n-ar fi trebuit să mă las doborâtă de durerea de a te fi pierdut. Îmi pare teribil de rău pentru consecințele asupra familiei tale, asupra lui Héloïse și a copiilor, ei nu merită asta. Nimeni nu merită, și mai ales Noé. Tot ce-ți cer e să nu uiți că el n-a greșit cu nimic. Poți să mă urăști pe mine, să vrei să-mi scoți ochii, nu-mi pasă. Dar pe el învață să-l cunoști, nu poți decât să-l iubești.

A întors capul. Am părăsit biroul și am închis ușa cu grijă în urma mea. Am străbătut pentru ultima dată Cele Patru Colțuri ale Lumii, sub privirile jenate ale angajaților – care avuseseră locuri în primele rânduri la spectacolul nostru – și am ieșit în parcare sperând în taină că va veni după mine, că n-o să mă lase să plec așa. Am așteptat o jumătate de oră în mașină, sub ploaia în continuare torențială. Degeaba. Apoi am pornit la drum ca să-mi închei mărturisirile.

11

Nu știu cum am reușit să mă întorc vie și nevătămată la Rouen. Paul nu greșise când îmi spusese că o să fie periculos. Goneam ca o nebună în plină criză de furie, lacrimile îmi șiroiau pe obraji, din când în când țipam și loveam în volan cu ură, cu durere. Știusem că o să provoc un cutremur anunțându-l pe Nicolas că are un al patrulea copil, de șaptesprezece ani, dar niciodată nu mi-aș fi imaginat că o să se apere cu o asemenea violență, nu era stilul lui sau cel puțin nu era stilul bărbatului pe care-l cunoscusem eu și pe care credeam că l-am reîntâlnit. Am încercat din răsputeri să-mi golesc mintea, să las deoparte schimbul dur de replici dintre noi, pentru a mă concentra asupra lui Noé. Ajunsă acasă, i-am scris un mesaj lui Paul ca să-l liniștesc. Nu am răspuns la cele pe care el mi le trimitea unul după altul.

Noé a observat imediat că situația era gravă. Comparativ cu ziua precedentă, acum parcă ar fi avut în față o străină. M-a bombardat cu întrebări: „Ce s-a întâmplat? Ai o problemă? E vorba de Paul? De Pacôme? Spune-mi, vreau să știu!”

— O să-ți spun după cină.

Era stupid, inutil, un simplu instinct animalic de protecție, dar țineam neapărat ca el să mănânce, voiam să am grijă de el pentru ultima dată. Puține lucruri îi taie apetitul unui adolescent, chestie de vârstă. Așa că, deși nu-și lua ochii de la mine, căutând un indiciu oricât de mic pe fața mea, a devorat toate pastele din farfurie. La rândul meu, am înghițit cu greu conținutul unei furculițe, dar a fost cât pe ce să-l vomit imediat.

— Așteaptă-mă în living, te rog. Mă duc să iau ceva și vin.

— Și o să-mi spui în sfârșit ce se întâmplă!

Era chinuit de îngrijorare, m-am apropiat de el și l-am mângâiat pe obraz.

— Mă sperii.

— Iartă-mă. Revin în două minute.

S-a îndreptat spre living târându-și picioarele, întorcându-se din două în două secunde ca să-mi arunce priviri tot mai îngrozite. Nu mă prea descurcam, prin forța împrejurărilor, nu exista o metodă pentru ceea ce eram pe cale să fac. Și totuși, mă pregătisem, îmi imaginasem fiecare cuvânt, însă, în fața faptului împlinit, aceleași cuvinte își pierdeau forța, erau fie

prea tari, fie prea slabe ori lipsite de sens și deloc consolatoare. Am luat din noptieră – loc sacru unde Noé n-ar fi umblat niciodată – plicul aranjat pentru el în urmă cu zece zile, în casa alor mei. În capul scării, mi-am acordat un răgaz. Peste câteva minute, aveam să mor. Inima mea avea să înceteze în curând să bată.

În living, l-am găsit pe Noé rozându-și unghiile pe canapea. Mi-a aruncat o privire îngrozită.

— Ești bolnavă, mamă?

Vocea i s-a frânt cu un suspin care mi-a sfâșiat măruntaiele. Am alergat la el și i-am luat mâinile într-ale mele.

— Nu, comoara mea, nu te îngrijora. Sunt bine.

Totuși, n-a părut să se liniștească.

— Pe cuvânt, am insistat.

M-am așezat în fața lui la măsuța joasă.

— Noé, vreau să știi că te iubesc mai mult decât orice pe lume, că viața mea n-ar avea sens dacă tu n-ai fi aici.

— Și eu te iubesc, mamă, dar delirul tău mă bagă în sperieți.

Am deschis plicul și am scos o fotografie cu Nicolas și cu mine. Eu aveam douăzeci de ani, el, cu doi mai mult. Eram pe o plajă din Normandia, la asfințit, în toiul iernii, bine înfofoliți, radioși, fericiți, încrezători în viitor.

— Ce-i asta?

I-am întins-o. El a apucat-o, dar mi-au trebuit câteva secunde ca să-i dau drumul. Nicolas se materializa pentru prima dată între fiul meu și mine. M-a recunoscut, a schițat un zâmbet tandru – poate ultimul pe care mi-l oferea –, apoi și-a mutat privirea, s-a încruntat și fața i-a înghețat.

— Cine e? m-a întrebat cu glas răgușit.

Evident, nu-l văzuse niciodată, dar înțelesese.

— Tatăl tău.

Părea hipnotizat de fotografie, mâinile îi tremurau pe hârtia lucioasă.

— Semăn cu el, de fapt…

— Chiar mult.

— De ce mi-l arăți, mamă? Știi doar că nu vreau să aud nimic despre el.

I se simțea durerea din voce.

— Noé, uită-te la mine, te rog…

S-a supus și dintr-odată mi s-a părut foarte fragil.

— Am făcut o grămadă de greșeli, dar cea mai mare este că nu ți-am spus adevărul despre Nicolas. Am încercat să te protejez, dar mai ales să mă protejez pe mine.

— Ce adevăr, mamă? Vrei să știu că erați îndrăgostiți?

— Da…

— Ei bine, gata, acum știu, m-a întrerupt. Asta nu schimba lucrurile.

Mi-a îndesat fotografia în mână și s-a ridicat brusc de pe canapea. O prăpastie s-a căscat între noi.

— N-am chef să vorbesc despre asta, m-a implorat el. Știi, da?

— Nu-ți dau de ales și oricum te înșeli, multe se vor schimba pentru tine după ce mă vei asculta.

— Pe bune? O să-mi spui că mă voia, că nu ne-a părăsit? Da?

— În realitate, n-a avut această posibilitate… Tatăl tău nu știa că eram însărcinată.

S-a trântit pe fotoliul din spatele lui și și-a prins capul în mâini.

— Cum adică?

M-am apropiat de el, luptându-mă cu lacrimile, luptându-mă cu dorința nestăpânită de a-l strânge în brațe.

— Când am aflat că așteptam un copil, el era în India. Până să-l anunț de existența ta, m-a părăsit pentru alta și nu i-am mai spus nimic. Te-am păstrat doar pentru mine.

— Nu înțeleg, mamă…

Știu, comoara mea, nu poți înțelege că te-am trădat în felul ăsta. Nicolas are dreptate, o mamă nu-i face așa ceva copilului ei.

Fiindcă eu tăceam, el a continuat să vorbească în căutarea unor răspunsuri. Cutia Pandorei fusese deschisă.

— De ce te-ai hotărât să-mi povestești asta acum? Viața mea n-o să se schimbe.

Mă fixa cu ochii lui mari, ochii lui mari plini de lacrimi, plini de disperare și de speranță. De neputința de a înțelege.

— Nu credeam c-o să-l mai văd vreodată, nu știam ce devenise, nici unde locuia, n-am încercat niciodată să dau de urma lui, fiindcă mă temeam să-ți spun tot, mă temeam să nu te ia de lângă mine.

— Știi unde e?

Părea încolțit, mi s-a rupt inima.

— Acum trei luni, l-am cunoscut pe Pacôme. Mi l-a prezentat pe asociatul lui care îi este cel mai bun prieten și totodată…

— Tata?

— Da, Noé, el este… asociatul lui Pacôme.

— Stă la Saint-Malo…

Vorbea cu glas scăzut, poate pentru a se convinge sau pentru a reuși să accepte ideea că tatăl lui, pe care, în adâncul sufletului, poate că-l așteptase mereu, se afla atât de aproape.

— Cu el m-am întâlnit azi.

— I-ai vorbit despre mine? Acum știe că exist?

Am încuviințat în tăcere, incapabilă să rostesc vreun cuvânt, tulburată de lipsa pe care el o resimțise întotdeauna, dar nu-mi mărturisise niciodată. A oftat și am avut impresia că era ușurat. O senzație trecătoare, fiindcă imediat și-a îndesat capul între umeri.

— Are familie?

I-am evitat privirea rănită.

— Nicolas e căsătorit… și… are trei copii. Două fete și un băiat.

A rămas cu ochii în gol și un zâmbet trist i-a apărut pe buze.

— Am două surori și un frate, a murmurat.

Se pierduse în gânduri. Oare își imagina cum arătau acești copii? Se întreba dacă o să-i întâlnească într-o bună zi?

— Mamă…

I-am înfruntat din nou privirea.

— Ce a zis despre mine?

Mi-ar fi plăcut atât de mult să-i spun altceva, să pot broda o poveste, dar nu mai aveam dreptul să-l mint. Fiul meu merita adevărul, întotdeauna îl meritase.

— Nu știu… Nu e… A fost… șocat să afle de existența ta…

— Nu te-a crezut?

— E complicat pentru el să accepte… Nu m-a văzut de optsprezece ani și din senin, azi după-amiază, a aflat că are un fiu de șaptesprezece ani. O să aibă nevoie de timp.

Noé a tras adânc aer în piept, cu chipul lipsit de orice expresie, apoi a sărit din fotoliu și a luat-o spre scară.

— Noé, spune ceva, vorbește cu mine…

— Până acum o oră, tata nu exista, în afară de poveștile pe care mi le înșirai tu când eram mic. O să fiu la fel ca înainte, nu

am tată. Mi-ai spus mereu că el ne-a părăsit și, în fond, aveai dreptate, nimic nu s-a schimbat, el nu mă vrea.

Respirația mi s-a accelerat.

— Poate cândva va face un pas spre tine, acum, că știe.

A ridicat din umeri fără să-mi arunce vreo privire.

— Mă duc la culcare.

— Noé…

— E-n regulă, mamă.

M-am uitat la el cât a urcat scările, apoi m-am ridicat ca să nu-l pierd din ochi. Corpul lui înalt de adolescent se gârbovise sub povara revelațiilor. Năuceală, mutism, descurajare… Aș fi dat orice să-l văd că-și iese din sărite, să-l văd că tună și fulgeră. Acest calm aparent nu era bun, nu era sănătos. Noé nu fusese niciodată un copil coleric, dovedise mai degrabă o forță liniștită, și totuși, având în vedere circumstanțele, aș fi dat orice pentru câteva țipete și lacrimi.

Nu am reușit să închid ochii peste noapte, m-am foit în pat măcinată de ură și de furie, torturată de îngrijorare și de remușcări. Nemaiputând să suport, am coborât în living să fumez o țigară la fereastră. Apoi a doua. A treia. A patra… La un moment dat, a început să mă usture pe gât, așa că am hotărât să mă întorc în camera mea. Când am trecut prin dreptul camerei lui Noé, mi-am lipit urechea de ușă și i-am auzit hohotele de plâns înăbușite. Am simțit o durere în tot corpul, parcă mă înjunghia cineva peste tot. Am intrat fără să fac zgomot și i-am zărit corpul în penumbră, ghemuit în poziția fătului. O forță mai presus de mine m-a împins să mă strecor lângă el. Nu mai avea vârsta la care un băiat să doarmă cu mama lui, însă puțin îmi păsa. Așa cum arăta, nu mai era un tânăr de optsprezece ani, era un copil, un bebeluș care trecea prin chinurile iadului. Din vina mea. L-am cuprins în brațe, însă el a încercat să se ferească.

— Lasă-mă.

Mi-am apropiat gura de urechea lui.

— Nu, Noé, din cauza mea ești nefericit, trebuie să te ajut, sunt aici pentru tine.

S-a răsucit brusc și mi s-a aruncat în brațe. S-a lipit de mine, cu fața între sânii mei, cu brațele îndoite între noi. Și a plâns. Tare, foarte tare. Suferința lui era atât de profundă, că aproape

striga. Lacrimile mele curgeau în tăcere. Mi se părea că-l țin în brațe ca atunci când era mic și nu putea să doarmă, iar eu mă temeam că nu voi reuși să-l fac fericit. În noaptea asta, mi-am dat seama de un fapt incontestabil: reușisem ceva, reușisem să-mi fac fiul nefericit. Foarte nefericit. Dădusem greș în cea mai mare provocare a vieții mele. L-am legănat cum am putut, repetându-i șoptit „gata, băiețelul meu, gata, Noé". Durerea lui ieșea la suprafață pentru prima dată. Era ceva violent, dur, sfâșietor, iar eu mă simțeam neputincioasă.

— Iartă-mă, Noé, iartă-mă…

Toată noaptea, am ațipit în serii de câteva minute, tresărind la cea mai mică mișcare a lui Noé, care a plâns mult, chiar și în somn. Dimineață, când a venit ora să ne trezim cu adevărat, s-a ridicat din pat fără să-mi spună nimic, fără să mă privească. Și-a luat hainele din dulap și, ca un automat, s-a dus la baie.

Puțin mai târziu, l-am găsit așezat la masa din bucătărie și am avut senzația că în fața mea stă un adult, nu un mic adult în devenire, ci mai degrabă un adult marcat prematur de încercările grele prin care trecuse.

— Noé, spune ceva… Dacă vrei, sun la liceu și chiulești azi.

M-a pironit cu privirea lui obosită.

— E-n regulă… să uităm tot… De acord?

— Nu…

— Te rog, mamă! Acum știu. O să trăiesc cu asta, îți promit.

Și-a mâncat cerealele în câteva minute, apoi s-a ridicat, a făcut aceleași gesturi ca în fiecare dimineață, a pus castronul în mașina de spălat vase, apoi, lângă intrare, s-a încălțat cu bascheții, și-a tras hanoracul, și-a aruncat rucsacul pe umăr și și-a atârnat căștile de gât. Și-a respectat ritualul și, la sfârșit, m-a sărutat pe obraz.

— Pe diseară!

Ușa s-a închis fără zgomot în urma lui.

12

Calmul dinaintea furtunii. Când timpul se oprește. Când nu se întâmplă nimic, deși vânturile se dezlănțuie prin preajmă și cresc în intensitate până în punctul de unde nu există întoarcere. Nu puteam să scap de această senzație.

Nu mai știam unde sunt, nu mai știam pe ce lume trăiam. Nu mai știam ce trebuia să fac. Noé era el însuși, în mod bizar. Evident, mai puțin vesel decât de obicei, mai puțin vorbăreț, mai puțin zâmbitor. Puteam să i-o reproșez? Măcar se comporta normal. Mă așteptam să nu-mi mai vorbească, să fie furios, chiar rece, reținut în felul lui. Pe scurt, mă așteptam ca fiul meu să facă față situației greu. Foarte greu. Totuși, nu. Nimic. Atmosfera era ciudat și neliniștitor de normală.

La început, dacă îl întrebam de ce nu pare în formă, îmi răspundea că lucrează seara până târziu, fiindcă bacul se apropia cu pași mari. Avea dreptate, săptămânile se scurgeau cu repeziciune. Nu mă putusem abține să nu-l supraveghez. Însă se arătase din ce în ce mai exasperat de atenția mea permanentă și, pe măsură ce primăvara înainta, fusesem nevoită, nu fără ezitări, s-o las mai moale. Uneori îl simțeam că mă observă, dar, când mă uitam la el, schița un zâmbet, ce nu i se reflecta niciodată și în ochi, și-mi spunea: „Eram cu mintea în altă parte”. Își umplea weekendurile ca de obicei: repetiții cu grupul, ieșiri cu prietenii, recapitulări. Dacă pomeneam de mărturisirile mele, îmi repeta să nu mă mai agit, că nimic nu se schimbase în definitiv. Am aflat de la mama că toată familia vorbise cu el la telefon, însă el nu menționase ceva deosebit, nu pusese întrebări, făcuse în așa fel încât să-și liniștească bunicii și mătușa.

Când eram la Hangar, treceam prin perioade în care parcă m-aș fi trezit dintr-un coșmar, parcă nu l-aș fi reîntâlnit niciodată pe Nicolas. Saint-Malo n-ar fi fost decât un oraș unde îi promisesem lui Noé că o să-l duc cândva. Cele Patru Colțuri ale Lumii, doar o expresie. Iar Pacôme, fantasma bărbatului ideal. Uneori, ochii îmi cădeau pe dosarul lor, mi se părea ireal, ca și cum cineva mi-ar fi spus o poveste ca să mă sperie, ca să mă facă să plâng. Așa că până la urmă l-am arhivat, ca să nu mă mai sfideze.

Așteptasem degeaba vești de la Nicolas, nu mai aveam mari speranțe. Din când în când, ca să mă liniștesc, ca să mă conving că această situație n-o să dureze mult, îmi spuneam că, după un timp, Nicolas va încerca sa afle mai multe despre fiul său, măcar că va căuta o confirmare sau va încerca prin orice mijloace să mă contrazică. Putea să ceară un test de paternitate, m-aș fi supus indiferent ce mi-ar fi cerut, indiferent ce m-ar fi întrebat, numai să-i dea un semn lui Noé. Nu conta ce semn. Aș fi luat asupra mea totul, mi-aș fi asumat totul numai să se întâmple ceva, să-mi determin fiul să reacționeze.

De câteva ori, am fost tentată să-l sun pe Pacôme ca să-l anunț că mi-am ținut promisiunea. Am renunțat de fiecare dată, mă temeam că ne-ar face rău amândurora, mă temeam și mă durea să-i vorbesc fără să sper la mai mult. La ce bun? Sigur era la curent cu tot, probabil că strângea cioburile vieții distruse a prietenului său, încerca să-l repună pe picioare, să-l calmeze. Nu mă îndoiam că-l susținea până la capăt, în ciuda sentimentelor lui pentru mine și a atașamentului instinctiv și spontan față de Noé. Era normal, îl înțelegeam, nu-i purtam pică.

Zile și zile de neant, săptămâni întregi fără nicio reacție. Ca în fiecare luni, l-am dus pe Noé la liceu. Pe drum, a vorbit distrat despre vacanța cu prietenii în Corsica, în iulie, și despre cursurile ce urmau să se încheie definitiv într-o săptămână. Pe scurt, era Noé, dragul meu Noé. Am cedat nervos, deși nu era momentul potrivit.

— Stai două secunde, te rog, l-am reținut când deja era cu un picior afară din mașină.

— Ce e?

— Trebuie să spargem buba. Nu te mai purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuie să stăm de vorbă.

Și-a dat ochii peste cap aproape amuzat.

— Ți-am mai zis, sunt bine.

— Nu ai întrebări?

— Nu… pe cuvânt…

Mi-a zâmbit larg, seducător, căutând clar să mă îmbrobodească.

— Greu de crezut.

— Îți complici viața degeaba, jur. Acum pot să plec?

Am cedat oftând. Am primit tradiționalul sărut pe obraz, apoi el a coborât.

— Pe diseară! i-am strigat.

Portiera s-a trântit. Ca în fiecare luni, m-am uitat la el în oglinda retrovizoare cum își lua chitara din portbagaj pentru lecția de seara. A traversat strada și s-a oprit lângă prietenii lui fără să-mi arunce nicio privire. Ca în fiecare luni, îmi venea greu să plec. Mi-am amintit că, în urmă cu ceva vreme, remarcasem o fată care îi arunca priviri timide. Privirile timide lăsaseră loc unor priviri emoționate și îndrăgostite, la care Noé răspundea la fel. Deci avea o iubită, nici nu știam. Nimic nefiresc, dar, dincolo de strângerea de inimă pe care o simțeam văzând dovada că era bărbat, prăpastia dintre noi se adâncea. A luat-o de mână și a ridicat din umeri fără s-o scape din ochi. Din profil, mi s-a părut foarte trist. Ea a făcut un semn în direcția mea, el a scuturat din cap și a tras-o spre intrarea în liceu, ignorându-mă.

După-amiază, când Paul mi-a propus din nou să luăm prânzul împreună, am acceptat. Nu mai puteam rămâne departe de el. Nu înțelegeam de ce îl ținusem la distanță până acum. Terasele de pe chei, pe malul drept, erau pline ochi, Sena sclipea în soarele primăvăratic, nu mai era cenușie, căpătase chiar frumoase reflexe albăstrii. M-am gândit cu nostalgie la primăverile precedente, îmi plăcea la nebunie când toată lumea ieșea la aer, îmi plăcea atmosfera de vacanță de care oamenii își permiteau să se bucure la prânz.

Am vorbit vrute și nevrute, evitând să ne privim în ochi.

— Erai la curent că are o iubită? l-am întrebat la sfârșitul mesei.

— Ah…, deci a reușit! mi-a răspuns Paul, mândru de Noé. Știam doar că exista o fată care-i plăcea mult, chiar foarte mult, atâta tot, Reine… Ți-a spus el?

— Nu, i-am văzut ținându-se de mână în fața liceului.

A schițat un zâmbet ironic.

— Și mai trăiești?

Am râs, trecuse o grămadă de timp de când nu mi se mai întâmplase. Era plăcut, efemer, dar plăcut.

— Aș da orice s-o fac acum pe mama nebună de gelozie, gata s-o rupă în bucăți pe târfulița care-i fură băiatul…

— E la fel?

— Nu zice nimic, se poartă normal… sau aproape…

— Noé a fost întotdeauna puternic și echilibrat. Poate îi e mai bine decât crezi…

Nu știu pe cine încerca să convingă, pe mine sau pe el însuși.

— Simt că o să se întâmple ceva. Nu pot să scap de acest presentiment.

— Ai fi mai liniștită dacă aș mai încerca o dată să petrec puțin timp cu el?

Am încuviințat din cap, disperată că nu reușeam să-mi sprijin fiul. Paul mi-a surâs trist, fără prea mare speranță.

— Nu-ți garantez nimic.

Paul era singurul pe care Noé îl trata cu răceală, nu-i răspundea la niciun apel, la niciun SMS. Nu se obosise nici măcar să-l anunțe că nu mai merge la escaladă. Paul îl așteptase de mai multe ori și până la urmă capitulase. L-am apucat de mână peste masă, el mi-a mângâiat dosul palmei cu degetul mare, privind în gol.

Când am ajuns acasă, m-a frapat atmosfera nefirească. Mi se părea frig, becurile din încăperi nu luminau ca de obicei. Totul era tăcut, prea tăcut, o liniște ciudată, ca atunci când se întrerupe curentul electric și toate aparatele se sting. O liniște cu care nu eram obișnuită, o liniște tulburătoare și angoasantă. Degeaba m-am uitat în jur, nimic nu se schimbase, mă găseam la noi acasă, totul era la locul lui. Urma să pregătesc cina, iar Noé să se întoarcă din moment în moment de la lecția de chitară. Mi-am repetat-o întruna ca să mă conving. Fără succes. Nu puteam scăpa de senzația de sufocare. Încercând să-mi recapăt respirația normală, m-am așezat pe canapea, am inspirat și am expirat profund. Eșec. Nu reușeam să stau locului. Totul mi se părea derizoriu, inutil. Cu mâna tremurându-mi, am fumat la fereastra bucătăriei, aruncând regulat priviri spre ceasul de la încheietură, incapabilă să alung impresia de dezastru iminent și din ce în ce mai convinsă că am ratat ceva esențial.

La ora 21, Noé tot nu se întorsese. Se întâmpla frecvent să întârzie, dar nu chiar atât. Nu fără să mă prevină. Telefonul lui era pe mesagerie. Să nu cedez panicii. Să-l sun pe profesorul

de chitară. Noé fusese la el și plecase de când hăul. Oare trecuse pe la vreun prieten? Am făcut să amuțească glasul interior care-mi spunea că mă amăgeam. Dar trebuia să am inima împăcată. Să încerc tot. Să verific tot. Așa că am sunat la prietenii lui. Nimeni nu-l văzuse. Unul dintre ei a cedat până la urmă și mi-a dat numărul de telefon al iubitei lui Noé, o anume Justine. Fata a răspuns imediat spre marea mea ușurare.

— Bună seara, Justine, sunt mama lui Noé.

S-a bâlbâit, mi-ar fi plăcut să mă amuz făcând-o pe mama posesivă, să mă amuz și să mă las impresionată de timiditatea acestei fete, dar nu aveam timp de pierdut.

— El e cu tine acum?

— Nu, doamnă.

Începusem să respir sacadat.

— Știi unde e?

— Nu, l-am condus la lecția de chitară, apoi ne-am luat la revedere… De ce? Noé e bine?

Îngrijorarea ei instantanee m-a mișcat.

— Nu știu.

Am închis. Fără să stau pe gânduri, am format numărul alor mei. M-am stăpânit să nu urlu când am auzit vocea liniștită a mamei, nu trebuia să-i sperii, în niciun caz. Cu privirea ațintită asupra ceasului, am găsit forța să înșir diverse fleacuri, iar ea mi-a vorbit despre puiul pe care intenționa să-l pregătească pentru duminică și m-a întrebat ce face Noé. Obținusem răspunsul, Noé nu se refugiase la ei. Sub un pretext oarecare, am verificat și la sora mea. La fel. Ultimul de pe listă era Paul.

— Noé ți-a răspuns la mesaj?

— Nu. De ce?

Am aruncat telefonul fără să răspund, am urcat scara sărind câte patru trepte odată și am intrat ca o furtună în camera lui. Patul era făcut. Lucru deloc normal. Am deschis dulapul și am văzut într-o fracțiune de secundă că lipseau haine. Laptopul dispăruse de pe birou, ca și conținutul cutiei în care Noé ascundea bancnotele date pe furiș de bunicul lui. Am coborât în fugă la parter și am tras sertarul consolei de la intrare. Cartea lui de identitate dispăruse. Imposibil! Noé nu m-ar fi părăsit niciodată. Nimic nu ne putea despărți. De optsprezece ani formam o singură ființă. Dintr-un minut într-altul avea să deschidă ușa, cu căștile de gât, și avea să-mi zâmbească

seducător fără măcar să-și dea seama că-mi provocase spaima vieții. Vibrația din mână m-a făcut să tresar. Un mesaj de la Noé. L-am deschis tremurând și am simțit că rămân fără aer când l-am citit: **Lasă-mă în pace. Nu vreau să te mai văd.**

M-am prăbușit pe podea strigându-mi fiul, ca un animal rănit. Eram golită, pântecul meu era gol, inima sfâșiată, făcură fărâme. Noé, iubirea vieții mele, îmi întorsese spatele, plecase. Dimineață mă privise drept în ochi fără să clipească, deși știa că mă vede pentru ultima dată, nu răspunsese când îi spusesem „pe diseară” și nu privise înapoi. Mă exclusese deja din viața lui. Cum putusem să nu observ? Să nu simt că-și pregătea plecarea? Așadar nu eram capabilă să văd realitatea? Să evaluez consecințele acțiunilor mele, în ciuda unor decizii bune? Făcusem totul ca să evit ce era mai rău. Și ce era mai rău se întâmplase. Îmi pierdusem fiul. Nimeni nu venise să mi-l ia. Plecase din proprie voință, ca să nu mă mai vadă, ca să n-o mai aibă zilnic în fața ochilor pe cea vinovată de cea mai rea dintre trădări. Cine eram eu fără fiul meu? Nimeni. Mă născusem odată cu el. El era forța și slăbiciunea mea. Desigur, nu trăiam prin intermediul lui, refuzasem mereu asta, dar el îmi făcea inima să bată. O mamă fără copilul ei mai e mamă? Dar fusesem vreodată, când nu mă gândisem decât la mine, să mă protejez, să-l păstrez pentru mine, neținând cont de suferința lui cauzată de lipsa unui tată? Auzeam încontinuu vocea lui Nicolas spunându-mi cu dispreț că o mamă nu-i face asta copilului ei. Da, avea dreptate. Îmi aminteam și de privirea stupefiată a lui Pacôme când aflase tot, când înțelesese tot Nici măcar el, care nu avea habar de viața de familie, care nu știa ce înseamnă să fii părinte, nu-mi dăduse de ales, trebuia să-i reunesc, să mărturisesc tot și să înfrunt realitatea. Iar Paul, dragul meu Paul care mă cunoștea atât de bine, nu încetase să mă pună în gardă. De ce nu-l ascultasem niciodată? Trebuia să mă mulțumesc cu norocul de a-l fi avut pe Noé în viața mea șaptesprezece ani? Trebuia să mă mulțumesc să-l știu că trăiește undeva, detestându-și mama, respingându-și mama? Făcusem totul ca să mă distrug singură. Să mor rămânând în viață. Să sufăr atât de tare încât să nu mai am nici puterea de a urla, nici puterea de a plânge. Să stau paralizată, să devin

oarbă, surdă, insensibilă la durerea fizică. Să am impresia că totul încremenește în jur.

— Reine, m-a strigat ușor Paul.

Ochii mei s-au oprit asupra lui, vederea îmi era tulbure. Nu știam că e aici. S-a încruntat, teribil de îngrijorat.

— Ce se petrece?

Îmi vorbea ca unui copil, blând, cu precauție.

— Unde-i Noé?

Durerea s-a reaprins cu atâta violență, că un urlet sfâșietor mi-a ieșit din gură, n-am reușit să rostesc niciun cuvânt. Cu gesturi bruște i-am întins telefonul. Paul a descoperit mesajul și s-a făcut alb ca varul la față. M-a învăluit ceața și m-am simțit absorbită într-o gaură neagră.

Când mi-am recăpătat cunoștința, aveam capul pe genunchii lui Paul, stăteam amândoi pe podea, iar el îmi ștergea fața cu o cârpă umedă și mă mângâia delicat pe păr. I-am văzut expresia de durere, de angoasă. Când a observat că mă aflam din nou în lumea celor vii, a răsuflat ușurat, la coada ochilor i se iviseră lacrimi.

— M-ai băgat în sperieți Reine, să nu-mi mai faci una ca asta.

Vorbea cu glas scăzut, deloc sigur pe el.

— Iartă-mă, i-am răspuns cu voce răgușită.

— Încetează să te mai scuzi pentru orice, te rog. N-are rost, Noé a decis singur să plece, nu l-ai dat tu afară, din câte știu.

Am început să plâng și mai tare, să murmur numele fiului meu ca pe-o litanie. Paul m-a forțat să mă uit la el pentru a mă împiedica s-o iau razna.

— A lăsat ceva, un cuvânt, o scrisoare?

— Doar SMS-ul ăsta… Unde este, Paul? Sigur e în pericol, suntem în toiul nopții. Unde o să doarmă?

— Noé e descurcăreț, o scoate el la capăt cumva, a încercat Paul să mă liniștească. După cum îl cunosc, și-a pregătit atent planul… Reine, în adâncul inimii, știi unde s-a dus… și nu-i la capătul lumii.

M-am ridicat cu greu în capul oaselor, Paul m-a sprijinit, încă amețeam puțin. Am pipăit în jur și am dat cu mâna de telefon.

— Vrei s-o fac eu? mi-a propus Paul.

— Nu.

El mi-a răspuns abia după ce-am încercat de șase ori.

— Ce vrei de la mine? Lasă-mă în pace!

— Nicolas, ascultă-mă, te rog… Noé a dispărut, sigur va căuta să ajungă la tine. Anunță-mă dacă…

— Ți-am mai spus că nu sunt taică-su! Descurcă-te singură cu fiu-tu!

A închis. Nu mai aveam lacrimi să plâng din cauza răutății lui, nu mai aveam glas să-mi exprim furia.

— Ar fi trebuit să bănuiesc, am zis într-un târziu.

Paul a înjurat de mama focului, fapt extrem de rar, vena de la tâmplă îi zvâcnea de furie. Și-a scos telefonul din buzunar și a încercat să-l sune și el pe Nicolas, strângându-mă tot mai tare lângă el, căutând parcă să mă apere de o agresiune violentă.

— Dobitocul! a urlat el. A închis telefonul.

— Nu te enerva, nu merită… Știu ce-mi rămâne de făcut.

Văzându-mi privirea tristă și hotărâtă, a înțeles.

— Sunt prin preajmă, dacă ai nevoie de mine. O să stau aici peste noapte.

L-am sărutat pe obraz ca să-i mulțumesc. Mi-a dat drumul, s-a ridicat, a verificat să fiu bine rezemată de canapea și s-a dus în bucătărie. Am fixat cu privirea ecranul telefonului, îngrozită de ideea reacției lui. Era unica și ultima mea speranță. A răspuns imediat.

— Reine, ce s-a întâmplat?

I se simțea îngrijorarea din voce. Mi-a venit să plâng doar auzindu-l, dar m-am stăpânit.

— Pacôme, îmi pare rău că… că te deranjez la ora asta, dar…

— Ce e? Spune-mi! Totul e în regulă?

— Noé… Noé a plecat. Cred că va încerca să ajungă la Saint-Malo. Nu știu, poate mă înșel, dar nu văd altă posibilitate. Am încercat să-l previn pe Nicolas… nu vrea să audă nici de el, nici de mine… Tu ești singurul care-l cunoaște pe Noé… dacă vreodată…

— O să-l caut, Reine, nu-ți face griji, sunt aici.

Liniștea s-a strecurat între noi, îi auzeam respirația sacadată.

— Ești singură acasă?

— Paul e aici.

— Cu atât mai bine.

— Ușurarea din vocea lui era perceptibilă.

— Îți dau vești când am…

A închis fără să mai adauge nimic. Mi-am înăbușit dorul de el.

A fost cea mai lungă și mai rea noapte din viața mea. Paul și cu mine am petrecut mare parte din ea încercând să vorbim cu Noé – în zadar. Tot lăsându-i mesaje, căsuța vocală s-a umplut, obligându-ne să ne limităm la SMS-uri și la rețelele sociale. Am stat îmbrățișați pe canapea, eram epuizată, totuși oboseala nu mă dobora. Paul a încercat inutil să mă forțeze să dorm măcar o oră, însă organismul meu nu ceda în fața somnului. El a ațipit câteva minute fără să vrea și s-a trezit tresărind. Am fumat țigară de la țigară, copleșită de imaginea fiului meu singur, în miez de noapte, pierdut, furios, lipsit de orice ajutor. De ce nu-mi vorbise? De ce nu zbierase la mine? Atâtea întrebări fără răspuns. De ce preferase să mă evite în loc să mă înfrunte? La primul licăr al zorilor, mi-am dat seama că va trebui să-i declar dispariția la poliție, știam că mi se va spune că era prea devreme, o să fie bagatelizată această fugă adolescentină. Însă trebuia să acționez, rămăsesem pasivă prea mult timp, asta nu putea să mai dureze.

La 7:04, deja pierdusem șirul cafelelor băute mecanic, tremuram din toate încheieturile, aveam gura cleioasă, vocea răgușită de la tutun, iar ochii injectați mă usturau. Paul a insistat să fac un duș și tocmai mă îndreptam spre baie când telefonul meu a prins glas în sfârșit. M-am aruncat asupra lui. Era Pacôme.

— L-am găsit, m-a anunțat el direct.

Vântul bătea violent în jurul lui, l-aș fi putut simți, zgomotul era asurzitor.

— Ce? Unde? Ce face? Spune-mi! Dă-mi-l la telefon te rog!

— Reine, sst… calmează-te.

Inima îmi bătea complet aiurea, Paul mă sprijinea ținându-mă de talie. Pacôme se învârtise prin oraș toată noaptea, ducându-se când la gară, când în punctele de întâlnire pentru carpooling, când la casa lui Nicolas. Pe la ora 6, simțise nevoia să bea o cafea înainte de a-și continua rondul. Ajuns la Cele Patru Colțuri ale Lumii, îl găsise pe Noé picotind, ghemuit în fața intrării în depozit. Pacôme își reproșa că nu se gândise să

verifice și aici mai devreme. Noé petrecuse mai multe ore așteptând în ploaie.

— Nu-ți face griji, e doar rupt de oboseală și-i e frig. L-am urcat în mașină, mergem la mine.

— Pornesc la drum imediat.

— Nici nu se pune problema. Ești epuizată! Te sinucizi.

— Trebuie să-l văd, trebuie să-l aduc acasă.

M-a apucat iar tremuratul. Paul mi-a smuls telefonul din mână.

— Pacôme, sunt Paul. Eu am dormit o oră sau două…

Nu era adevărat, dar și el avea nevoie să-l vadă pe Noé.

— Nu te îngrijora pentru ea, o să conduc eu… Da… Ah… Foarte bine… Nu… Ajungem în câteva ore.

Paul a închis evitând să se uite la mine.

— Du-te să faci duș, apoi plecăm.

— Ce-a zis Pacôme?

— Nimic.

— Paul! Ce ți-a spus?

A oftat adânc înainte de a-și pune mâinile în jurul gâtului meu privindu-mă direct în ochi.

— Nu-ți imagina că Noé o să-ți sară în brațe când o să te vadă. E ferm hotărât.

Am clătinat din cap, cu ochii în lacrimi, refuzând să accept ceea ce el încerca să mă facă să înțeleg.

— O să-l aduc acasă. Sunt mama lui.

— Foarte bine…

Nu credea în reușita mea. Însă eu mă aruncam cu ultimele puteri în această luptă.

Paul gonea cu accelerația la podea ca să elimine tensiunea, să se descarce. I-am mulțumit în sinea mea. Fiecare kilometru parcurs mă apropia de fiul meu. Când nu fumam, îmi rodeam unghiile. Vremea era mizerabilă când am ajuns la Saint-Malo, ploua cu lacrimi, vântul își urla durerea și suferința, iar eu simțeam cum inima mi se frânge încă puțin. Asprimea locurilor m-a înfricoșat pentru prima dată, însă nu atât cât perspectiva de a mă întâlni cu Noé, de a-l înfrunta, de a face față, poate, urii lui.

Ușa s-a deschis fără zgomot și a apărut Pacôme. Ochii noștri s-au găsit imediat. Timpul s-a oprit câteva secunde în care aș fi putut crede că totul era în regulă, în care am putut respira un pic mai bine. M-am pierdut în privirea lui cenușie care voia să mă liniștească, care voia să mă prevină, care voia să mă iubească. Era obosit, mi-ar fi plăcut atât de mult să ne odihnim împreună. Corpurile noastre s-au apropiat instinctiv, dar mi-am oprit gestul, alta era prioritatea mea. Am decis să rup coconul protector în care eram pe cale să mă cuibăresc.

— Unde e?

— Doarme.

L-a observat pe Paul în spatele meu și a dat din cap în semn de salut. Apoi s-a tras într-o parte pentru a ne lăsa să intrăm. Pașii m-au purta, automat spre fereastră, spre priveliștea de care nu te săturai niciodată.

— A spus ceva? l-am întrebat pe Pacôme fără să-mi iau ochii de la mare.

Puteam să simt în spatele meu schimbul de priviri neliniștite dintre el și Paul.

— În afară de faptul că nu mai vrea să mă vadă, bineînțeles, am completat.

N-a avut timp să-mi răspundă.

— Dacă știi, de ce ești aici?

M-am răsucit brusc pe călcâie. Noé. Dragul meu Noé stătea înaintea mea. Avea chipul lipsit de expresie, părul zbârlit. Privirea dură și rece. Tenul cadaveric. Parcă nu l-aș fi văzut de secole. Am pășit spre el cu mâinile întinse.

— Comoara mea…

— Nu-mi mai spune așa! a țipat.

Am înlemnit, luptându-mă cu amețeala. Ce pățise fiul meu pentru ca, în doar douăzeci și patru de ore, să se transforme în acest necunoscut spumegând de furie? Cum putuse să-și stăpânească săptămâni în șir sentimentele violente care-l măcinau pentru ca în final să izbucnească atât de vehement? Am căutat privirea lui Paul chemându-l în ajutor. Noé îl respecta mai mult decât pe oricine, îi recunoștea o autoritate naturală, Paul era singurul om care putea să-i bage mințile în cap.

— Noé, toată lumea poate să înțeleagă că ești furios la culme, dar…

Fiul meu s-a întors imediat spre el, cu fața schimonosită de ură.

— Tu n-ai ce căuta aici.

Aș fi putut auzi cum inima lui Paul a încetat să bată. S-a dat înapoi un pas, lovit de cuvintele lui Noé. Paul venise în ajutorul meu, trebuia să vin și eu într-al lui.

— Noé, Paul n-are nicio vină. Ascultă-mă, te rog.

Și-a astupat urechile.

— Nu, nu te mai ascult niciodată! Nu mai vreau să te văd! Auzi? Niciodată!

S-a apropiat și s-a uitat țintă la mine, dușmănos, strângând din pumni. Imaginea lui Nicolas s-a suprapus peste cea a lui Noé, stând în fața mea, și în privirea unuia, și în a celuilalt se citea același dezgust, același sentiment că îi trădasem. Mă simțeam minusculă pe lângă fiul meu, mă domina de la înălțimea lui, clocotind de mânie.

— Pleacă! mi-a trântit arțăgos.

Nu mai aveam mult până să mi se facă frică de el, era ceva insuportabil, îl simțeam violent pentru prima oară în viață, tremuram din toate încheieturile, suspinam, căutând disperată să regăsesc blândețea irisurilor lui aurii. Pacôme mi-a sărit la rândul său în ajutor, s-a strecurat între noi, a pus mâna ferm pe gâtul lui Noé și i-a căutat privirea.

— Calmează-te.

Fiul meu a gemut de furie și durere amestecate.

— Vreau să plece. O detest.

Cuvintele lui au căzut cu putere, răsunând limpede în liniștea din vastul apartament.

Cu fiecare secundă, muream încă puțin. Noé se uita la Pacôme cu lacrimi în ochi, se agăța de el ca de un colac de salvare. Fără să-i dea drumul lui Noé, Pacôme i-a făcut semn lui Paul care a înaintat prudent spre noi, înăbușindu-și amărăciunea.

— Dar cu mine vorbești, Noé?

A strâns din dinți și mai tare, admițând că așa ceva era posibil.

— Cărați-vă amândoi!

Am încercat să mă apropii de fiul meu, aveam nevoie să-l simt, să-l ating.

— Noé, te rog.

Fața i s-a crispat într-o expresie dureroasă, s-a desprins de lângă Pacôme și a traversat în fugă apartamentul ca să se închidă într-una dintre camere. Paul, incapabil să rămână pe loc, l-a urmat imediat. Pacôme m-a prins în brațe înainte ca măcar să schițez gestul de a mă duce după ei și m-a strâns la pieptul lui. M-am zbătut câteva clipe încercând să-l lovesc ca să-mi dea drumul, însă el m-a strâns și mai tare, murmurându-mi cuvinte liniștitoare și blânde la ureche. Corpurile noastre erau atât de lipite că formam o singură persoană. Aveam senzația că Pacôme încerca să-mi absoarbă suferința. Am încetat să lupt, picioarele mi s-au înmuiat, el m-a sprijinit cu toată puterea, iar eu m-am agățat și mai ferm de el, cu gura deschisă larg într-un strigăt tăcut, blocat în fundul gâtului. Niciodată nu mă simțisem atât de rău. Ceva se căscase în mine, o rană ce devenea cu fiecare clipă mai adâncă, o cicatrice ce rămânea deschisă pe veci. Mă năruiam, plecam, mintea îmi era în altă parte, îmi părăseam corpul, întreaga mea ființă amorțea.

— Reine, nu mă lăsa, rămâi cu mine, șoptea Pacôme.

Eram aspirată cu tot mai multă forță, vocea lui se îndepărta, nici măcar el nu avea puterea de a mă opri să fiu înghițită de vidul fiului meu. Fără să-mi dea drumul, mi-a cuprins obrazul în palmă, privirea mea, din nou tulbure, a întâlnit-o pe a lui. Mă susținea viguros.

— N-ai dreptul să-l abandonezi pe Noé. N-ai dreptul să mă abandonezi pe mine… Auzi? Nu vreau să mă părăsești. Am nevoie de tine.

Am clătinat din cap ca să-i spun că se înșela. Cine avea nevoie de mine? Nimeni. Le făceam rău tuturor, le ruinam viața oamenilor pe care-i iubeam. Nu voiam să-l fac să sufere mai mult decât îl făcusem deja. Ar trăi mai bine fără mine. Așa cum și Noé ar fi mai fericit fără mine. Trebuia să mă lase să plec. De altfel, deja mă îndepărtam. Aveam aceeași senzație ca atunci când mă anesteziaseră la nașterea lui Noé, pierdeam controlul, procesul meu de autodistrugere avea să se încheie. Să fiu în comă… aș fi vrut să dorm, să dorm ca să nu mă mai doară nimic, ca să nu mă mai lupt cu mine însămi, cu greșelile mele, cu regretele mele. Pacôme a decis altceva, și-a lipit buzele de ale mele. O respirație gură la gură ca să răsuflu din nou. O respirație gură la gură ca să mă salveze de nebunia ce voia să mă înhațe.

— Te iubesc, mi-a zis pe nerăsuflate. O să fac tot ce-mi stă în putere ca să nu naufragiezi.

Pacôme nu era genul de bărbat care să spună „te iubesc”, chiar era dispus la orice pentru ca eu să rămân, pentru ca ființa mea să nu se destrame. Gura mea, inima mea ar fi dorit să-i spună că și eu îl iubeam, dar nu puteam, nu mai aveam dreptul s-o fac. Ca pe o păpușă de cârpă, m-a întors cu fața spre fereastră și mi-a înconjurat pântecul cu brațele. Forma o barieră de protecție împrejurul meu, gata să primească loviturile ce-mi erau destinate, liniștea legănându-mă cu delicatețe.

— Acum o să privești marea și o să-l aștepți pe Paul.

Am lăsat capul pe spate, rezemându-l de umărul său, iar respirația mi s-a calmat treptat, potrivindu-și ritmul după a lui.

După un timp ce mi s-a părut nesfârșit, parchetul a scârțâit sub pașii cuiva. Am recunoscut oftatul lui Paul. Pacôme nu s-a clintit și nu a slăbit strânsoarea.

— Nu vrea să se întoarcă, a rostit Paul trist, venind lângă noi la fereastră.

Corpul mi s-a încordat imediat, însă Pacôme mi-a șoptit un „sst” liniștitor.

— I-am propus să-l duc la părinții tăi, la sora ta, i-am zis că poate veni să stea la mine. Degeaba. Pornește de la principiul că toată lumea l-a luat drept un imbecil încă de la naștere. Sunt dezolat, credeam că reușesc să-l conving.

Mi-am dat seama că îmi recăpătasem capacitatea de a vorbi.

— N-ai nicio vină, Paul… Ar fi trebuit să te ascult de la bun început… Tu ai știut întotdeauna, ai simțit mereu că se apropie catastrofa.

— O să rămână la mine, ne-a anunțat Pacôme. Mă ocup eu de el.

M-am desprins din brațele lui protectoare, arăta senin și hotărât, ceea ce mi s-a părut incredibil.

— Nu pot să ți-l las pe cap pe fiul meu…

Mi-a dat la o parte părul de pe frunte, zâmbind ușor.

— Ai încredere în mine?

— Da…

— Rămâneți amândoi aici, în salon, eu mă duc după Noé și împreună o să…

— Luați aer? l-am întrerupt.

M-a privit cu infinită tandrețe.

— Exact. În timpul ăsta, puteți să plecați liniștiți și să vă întoarceți la Rouen,

— Nu vreau să vă las…

— Trebuie totuși.

— N-ai de ales, mi-a zis Paul. Pacôme are dreptate.

— Și bacalaureatul? m-am apărat eu inutil. Trebuie să se întoarcă acasă.

— O să găsim o soluție. Și-n plus, poate că-i o treabă de doar câteva zile. De acord?

Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji, am coborât ochii, capitulând în fața inevitabilului. Trebuia să-mi las fiul, să i-l încredințez lui Pacôme. Pentru prima dată în viața noastră, nu eu voi avea grijă de el.

— Ce-o să faci în privința lui Nicolas? l-am întrebat aproape în șoaptă.

— Mă ocup eu și de el, mi-a răspuns cu glas aspru.

Nu mi-a lăsat timp să încerc să aflu mai multe, m-a sărutat apăsat pe frunte și a plecat, nu fără a schimba o privire complice cu Paul. Înainte de a închide ușile duble ale salonului ce dădeau spre hol, mi-a mai zâmbit o dată.

Glasurile lor înăbușite ajungeau până la noi, Pacôme nu trebuise să-i propună de două ori lui Noé să iasă la aer. Am închis ochii ca să aud mai bine, să le ascult sunetul pașilor. În mai puțin de două minute, au părăsit apartamentul fără ca Noé să încerce să-mi spună la revedere sau măcar să mă vadă. Renunțase pur și simplu la mama lui. M-am apropiat de fereastră și am pus mâna pe un geam de parcă mi-aș fi putut atinge fiul. Au apărut unul lângă altul pe metereze. Noé mergea cu capul plecat, adus de spate. Pacôme se uita din când în când la el fără să-i vorbească. Apoi a pus mâna, pe care o știam protectoare, pe umărul lui. După câțiva metri, Noé s-a oprit, cu corpul scuturat de spasme, Pacôme l-a prins în brațe, ținându-l cu fața spre larg. Au stat așa parcă o eternitate. Într-un târziu, fiul meu s-a calmat, după care și-au continuat amândoi drumul.

— Omul ăsta e surprinzător, a comentat Paul.

A oftat din rărunchi, de oboseală și de tristețe.

— Știu.

— Face pentru Noé ceea ce nimeni, eu în primul rând, n-a fost în stare să facă pentru el.

— Ce vrei să spui?

— Ocupă spontan locul gol, joacă rolul pe care nimeni n-a avut curajul să și-l asume, în ciuda dorințelor lui Noé…

Vinovăția și tristețea lui Paul mi-au sfâșiat de tot inima. Fără să-i pierd din ochi pe Noé și pe Pacôme, i-am căutat mâna și el mi-a întins-o. Refuzase mereu să răspundă dorințelor lui Noé din onestitate, din respect pentru povestea lui, din cauza minciunilor mele, iar azi se pomenea și el respins la fel ca mine.

13

Pe drumul de întoarcere, Paul a sunat-o pe sora mea, dar eu n-am înțeles niciun cuvânt din ce-au discutat. Nu mai aveam forța și nici măcar dorința să-i opresc. Doar mi-am pus capul pe umărul lui Paul. Drumul îmi reactivase starea de năucire, eram incapabilă să deschid gura de teamă să nu țip, să nu plâng, să nu-mi pierd mințile. Mă aflam în stare de șoc de aproape douăzeci și patru de ore. Mă liniștisem puțin datorită lui Pacôme, cuvintelor de îmbărbătare pe care mi le șoptise și faptului că mă ținuse lipită de el. Dar Pacôme nu mai era aici, Pacôme era cu Noé. Într-un fel, parcă s-ar fi ocupat de mine prin intermediul fiului meu. Totuși, asta nu-mi potolea durerea, simțeam că mi se amputase o parte din mine.

Anna ne aștepta la mine acasă, anormal de calmă, s-a apucat imediat să se ocupe de tot, în ciuda a ceea ce probabil simțea și ea. M-am uitat cum se învârtea prin casă, măcar avea meritul de a umple spațiul rămas gol. A dispărut în bucătărie cu niște sacoșe de la un restaurant italian, apoi i-a dat un pahar cu vin lui Paul și i-a ordonat să se ducă pe canapea, fiindcă noi două aveam treabă. Fără să-mi ceară părerea, m-a prins de braț și m-a târât la etaj. M-a așezat pe patul meu și a intrat în baie. Am auzit apa curgând în cadă și curând o aromă de ulei esențial de lavandă a înmiresmat aerul. S-a întors și a desfăcut niște pachete pe care nici nu le remarcasem. A scos un halat de baie splendid, din eponj, și o pijama drăguță, pe care a întins-o cu grijă pe pat. Apoi a venit să se așeze lângă mine, mi-a luat mâna și a început să mi-o mângâie blând.

— Surioară, baia cu spumă și toate chestiile astea probabil că ți se par niște aiureli și nu greșești, fără îndoială, dar mă gândesc că ai nevoie de așa ceva. Fac și eu ce pot pentru tine. Oricum, n-are ce să-ți strice. Spală-te de ziua și de noaptea asta îngrozitoare.

Am strâns-o de mână ca să-i mulțumesc pentru atenția și delicatețea ei.

— Pot să te las singură? Fără prostii, da?

Am liniștit-o zâmbindu-i printre lacrimi.

— Mă duc să văd ce face Paul, n-are un aer mai glorios decât tine.

M-a sărutat în fugă și m-a lăsat singură.

Nu credeam că sunt în stare să mă destind vreun pic sau să simt o brumă de plăcere, și totuși, când m-am cufundat în apa fierbinte și în spuma ce umpluse cada, am gemut de încântare. Nu mă puteam relaxa, dar Anna avea dreptate, era o ușurare, ca un balsam pentru inimă. Mi-am îngăduit să închid ochii. Oare ce făceau Pacôme și Noé în clipa aceasta? Din câte știam, Pacôme nu se ocupase niciodată de altcineva în afară de el însuși, cum urma să se descurce cu un adolescent în plină criză existențială? Acționase din impuls când decisese să-l ia în grijă pe Noé, fără să se gândească la implicații. Oare chiar credeam asta? Nu. Poate, dimpotrivă, știa foarte bine în ce se bagă, fiindcă nu părea să-l sperie. Noé avea instinctiv încredere în el, probabil că Pacôme era singura persoană din lume pe care fiul meu considera că se poate baza. Era teribil că fiul meu își punea nădejdea într-un străin pentru a supraviețui. Am zâmbit trist; tare mi-ar fi plăcut să-i văd, să fiu un șoricel ascuns în apartamentul din Saint-Malo.

Când am coborât la parter, înfășurată în eponjul moale, i-am găsit pe Paul și pe Anna pe canapea, amândoi foarte tăcuți. Paul privea în gol, parcă nici nu s-ar fi aflat aici. De ce anume îl acuzase Noé? Ce putuse să-i reproșeze ca să fie atât de abătut? Când mi-a remarcat prezența, a sărit de la locul lui, a ajuns lângă mine din doi pași și m-a studiat de sus până jos. A dat din cap aprobator.

— Arăți mult mai bine.

— Sora mea e minunată.

Anna a roșit, mișcată de complimentul meu și deopotrivă jenată că i se aduc laude, deși nu asta era prioritatea acum.

— Nu greșești! a confirmat ea. Acum, la masă!

Aranjase frumos farfuriile și tacâmurile, paharul cu vin mă aștepta, mâncarea era caldă, gata să fie gustată. Solicitudinea ei m-a emoționat până la lacrimi. Ne-a forțat să ne așezăm. Ca să reziste, să nu clacheze și ea, recurgea la cel mai rău defect al ei: hiperactivitatea. Când îi mergea prost, când avea necazuri, devenea incontrolabilă. O cunoșteam suficient ca să simt asta. Nu voia să sporească atmosfera și așa apăsătoare. Sub ochiul ei intransigent, mai mult am ciugulit decât am mâncat. Paul stătea vizavi de mine, inexpresiv. Uneori, privirile

ni se încrucișau, citeam într-a lui o suferință similară cu a mea, dar nu reușeam să ne vorbim. Simțeam ochii neliniștiți ai Annei trecând de la unul la altul.

Figura lui Paul se descompunea cu fiecare minut, spectacolul dezolant m-a îngrijorat și m-a forțat să acționez. În sfârșit.

— Duceți-vă acasă, sunteți frânți.

— Să rămân la tine peste noapte? mi-a propus Paul.

— E-n regulă, Paul, du-te să te odihnești, s-a opus sora mea. Dorm eu aici.

M-am uitat la ei, hotărâtă să mă țin tare.

— Vă mulțumesc, ați făcut deja destule pentru mine, pentru noi. Nu sunt o bolnavă care trebuie supravegheată. O să mă bag în pat și o să încerc să dorm. Totul se întâmplă din vina mea, trebuie să-mi asum răspunderea și mai ales nu vreau să vă îmbolnăviți voi pentru mine. Ne-am înțeles?

Probabil că am fost suficient de convingătoare, fiindcă amândoi s-au supus fără să se opună prea mult. În fața ușii de la intrare, am îmbrățișat-o pe Anna, i-am mulțumit și i-am cerut iertare. Ea mi-a șoptit la ureche să nu-mi fac griji pentru părinții noștri, „lasă-i în seama mea”, a adăugat, apoi s-a îndreptat spre mașina ei, lăsându-mă cu Paul care nu se decidea să plece.

— Ești sigură că te descurci? a întrebat el grijuliu după lungi momente de tăcere.

— Îți garantez.

— Stai acasă mâine.

— Oh, nu! Vin la muncă, aș lua-o razna închisă aici fără Noé.

— Îmi pare atât de rău că n-am reușit! Îmi e tare ciudă pe mine, dacă ai ști…

— Ai făcut tot ce-ai putut, e deja foarte mult… Ce ți-a zis Noé de ți-a frânt inima în halul ăsta, Paul?

A lovit cu piciorul în gol, și-a tras nasul, apoi s-a întors spre mine. Nu-l văzusem niciodată într-o asemenea stare, sufeream pentru el, sufeream foarte tare. Durerea lui era palpabilă, o resimțeam și eu, am fost copleșită de chinul lui care îl sporea pe-al meu. Încă o rană în inima mea.

— De fapt… el credea, în ciuda spuselor mele, că eu îl consideram drept fiul meu, și tu știi că așa și e… Acum, după ce-a aflat că îl mint de când s-a născut, i-a intrat în cap că nu-l

iubesc… că nu l-am iubit niciodată. Crede că întotdeauna mi-am bătut joc de el.

— Nu-i drept, Paul. Tu ești…

M-a întrerupt luându-mă în brațe, și-a lăsat capul pe umărul meu secunde lungi.

— Pe mâine!

A plecat grăbit, mașina lui a demarat în trombă, nu puteam să-l rețin. Ar fi trebuit să-l păstrez lângă mine, avea nevoie de mine așa cum și eu aveam nevoie de el.

Nu m-am culcat în patul meu, ci în al fiului meu. În spatele noptierei, am zărit ascuns ursul lui de pluș. Primul cadou pe care mă hotărâsem să i-l cumpăr bebelușului meu, în ajunul nașterii sale. Avusesem o tresărire de vinovăție și-mi spusesem că o jucărie nu mă obliga la mare lucru. Noé nu se despărțise niciodată de Teddy. Când a crescut, în loc să-l arunce în garaj, a început să-l dosească într-un colț al camerei, la adăpost de priviri curioase, dar niciodată departe de el. Însă acum își abandonase ursulețul, ca și pe mine, mama lui. Am luat jucăria în brațe, am strâns-o la piept și m-am culcușit sub pilota lui Noé, adulmecându-i parfumul. Era ceva animalic în felul în care mă îmbătăm cu mirosul somnului său. Minutele se scurgeau lent, fără să pot adormi, corpul meu nu-mi acorda niciun moment de repaus. Mintea îmi juca feste, auzeam zgomote prin casă, aș fi putut auzi chiar și un zdrăngănit de chitară. Pe la miezul nopții, telefonul a început să vibreze. Pacôme.

— Te-am trezit?

— Nu…

Am oftat adânc de ușurare, aveam o legătură – chiar dacă fragilă – cu fiul meu.

— Ce face?

În salonul luminat doar de lămpile de deasupra bibliotecii, mi-l imaginam pe Pacôme cu privirea întoarsă spre mare, în ciuda nopții întunecate. Vorbea cu glas scăzut, pe tonul lui de povestitor; îmi relata cum Noé, vrând să mă uite, îl asaltase cu întrebări despre Saint-Malo și despre corsari. Pacôme îl epuizase cu tururi ale meterezelor și marșuri pe plaja Sillon, parcă-mi și vedeam fiul alergând pe nisip până i se tăia respirația, îl vedeam descoperind sparge-valurile și agățându-

se de ele plângând ca să nu se prăbușească de durere și de furie.

— E puternic, pe bune, Reine. Fiul tău e robust. Suportă. Și… face orice ca să nu mă enervez. Jur!

Am zâmbit.

— M-a ajutat să pregătesc masa de seară, a fost un prilej de distracție. N-a durat mult, dar i-a prins bine. S-a instalat în vechea mea cameră, de când aveam anii lui. M-am dus să văd ce face înainte să te sun. A adormit cu căștile pe urechi.

Mi-am șters lacrimile de pe obraji, liniștită și simțindu-i lipsa fiului meu mai mult decât oricând.

— Îți mulțumesc pentru tot ce faci pentru el.

— Nu-mi mulțumi.

— Și Nicolas?

A mormăit fără să-mi răspundă.

— Știe că Noé e la tine?

Tăcerea lui echivala cu un răspuns afirmativ.

— Ne-am contrazis, ne-am certat.

Eram furioasă la culme pe Nicolas care continua să-l facă pe Noé să sufere. Dar eram și bolnavă de supărare. El și Pacôme erau ca degetele de la o mână și acum intraseră în conflict din pricina noastră. Mă tulbura faptul că Pacôme îmi lua apărarea și pleda cauza fiului meu, dar mă simțeam vinovată și de distrugerea relației lor.

— N-ar trebui să te ocupi de Noé și de mine, Nicolas e prea important pentru tine.

— Termină cu prostiile! Însă nu pricep ce-i cu el. Nu-l mai recunosc. Dar nu-ți bate capul cu Nicolas, da? Ai grijă de tine.

Liniștea s-a strecurat între noi, mă revedeam în brațele lui după-amiază, încă îi simțeam buzele lipite de ale mele, îi auzeam cuvintele la care nu putusem să răspund.

— Acum culcă-te și să visezi frumos.

— O să-mi spun o poveste, i-am zis sperând să înțeleagă mesajul.

I-am simțit zâmbetul.

— Și eu la fel.

Am sesizat o tristețe profundă în glasul lui. O tristețe pe care nu i-o știam, care nu i se potrivea. A închis.

M-am trezit de mai multe ori peste noapte, dându-mi seama cu durere crescândă în ce pat mă aflam. Nu reușeam să-mi

găsesc somnul decât gândindu-mă la Noé și la Pacôme care dormeau în aceeași casă. Doar gândul acesta mă liniștea, mă calma.

A doua zi dimineață, Pacôme mi-a trimis o fotografie cu panorama de la fereastra sa, ca înainte. Numai că acum se zărea în ea și spatele fiului meu. Noé ocupase locul meu la măsuța de la geam și contempla peisajul. Îngerul său păzitor a adăugat: **Seamănă foarte mult cu tine.**

Au urmat zile ciudate. Mă trezeam ca un automat, trăgeam pe mine ce haine nimeream, îmi prindeam părul la repezeală și, fără a mă obosi să mă machiez, plecam de acasă cu impresia derutantă că mă întorsesem la aceeași delăsare, la aceeași lipsă de respect față de propriul corp ca în timpul sarcinii. Datorită fiului meu eram cochetă, datorită fiului meu eram frumoasă. Însă fiul meu nu mai era aici.

Lucram la Hangar prefăcându-mă că nu aveam nicio problemă, îmi foloseam toată puterea ca să muncesc iar eficient. Paul mă supraveghea discret, fără să mă sâcâie, aștepta să-l caut eu. Îmi era imposibil să aflu ce simțea, deși îl întrebam permanent cum stă cu moralul. Însă nu eram oarbă; și el avea o figură inexpresivă, se gândea mereu la altceva, adesea colaboratorii noștri îl strigau pe nume de mai multe ori înainte ca el să reacționeze. Când simțeam că-mi fuge pământul de sub picioare, dădeam buzna în biroul lui și, unul lângă altul, fără să vorbim, înghițeam o ceașcă din nesul lui mizerabil – care îmi încălzea inima în pofida gustului oribil. Simplul fapt de a fi împreună ne mai alina cât de cât, după care plecam. Câtă vreme mă aflam la muncă, mă comportam normal, puteam crede că Noé era la Rouen, că recapitula cu colegii la liceu, în bibliotecă. Dar cum ieșeam din Hangar, devenea mai greu să rezist. La masa de prânz, mă întâlneam cu Anna. Seara, cinam la ai mei, ca să nu stau acasă în fața scaunului gol al lui Noé. Mama îmi pregătea feluri minunate, tata nu făcea nicio remarcă atunci când ieșeam să fumez, mulțumindu-se doar să-mi zică „fetița mea” luându-mă de după gât posomorât, dar tandru. Noé le lipsea și lor îngrozitor, am fost ușurată să aflu că le trimisese un mesaj, cerându-și iertare și spunându-le că avea nevoie să se distanțeze puțin. Cele câteva cuvinte ale lui le

oferiseră suficientă consolare, nepotul lor nu-i respingea complet.

În fiecare dimineață, Pacôme îmi trimitea o fotografie și în fiecare seară îmi relata cum a decurs ziua. Noé se plimba mult, vorbea puțin, discuta regulat la telefon cu prietenii și cu Justine, își recapitula cursurile, cânta și recitea *Ces messieurs de Saint-Malo.* Pacôme mi-a relatat cu mare entuziasm:

— E o nebunie, devorează romanul ăsta la fel ca mine când eram de vârsta lui. Cartea asta mi-a schimbat viața, Reine.

Mi-a povestit cum bunica lui îi pusese în mână romanul. Pacôme avea anii de acum ai lui Noé și știuse imediat că voia să devină unul dintre respectivii domni din Saint-Malo. Călătoriile, India, mirodeniile și tot restul fuseseră urmarea firească. Îi lipseau doar corăbiile ca să fie un armator din epoca de glorie. Mă emoționa foarte mult că mi se destăinuia astfel. Îi înțelegeam mai bine firea visătoare, pasionată, dorința de a voiaja și de a descoperi.

— Aseară, am vorbit despre carte ore întregi, vrea să-mi cumpăr o mierlă-indiană și s-o botez Cacadou[5].

— Hm?

Nici nu m-a auzit.

— Ce-am mai râs gândindu-ne la Gali Gala!

— La ce?

— Nu ai cum să-nțelegi!

Complicitatea pe care o ghiceam între ei mă umplea de bucurie, dar și de îngrijorare. Și pentru unul, și pentru celălalt. Nicolas rămânea un subiect tabu, dar până când? Pacôme se eschiva dacă încercam să aflu mai multe despre asociatul lui. Totuși, probabil că se vedeau, lucrau împreună, fiindcă-mi dădea de înțeles că-și petrecea mare parte din zi la Cele Patru Colțuri ale Lumii. Voia să-i lase lui Noé timp să se liniștească, eram de acord cu el, dar… Ce loc va pretinde Nicolas în viața lui Noé când se va dezmetici? Fiindcă se va dezmetici, nu încăpea îndoială. Cum? Când? N-aveam idee. Poate că Noé va găsi ce căuta – fără să știe – dintotdeauna. Dar Pacôme? Ce-i va rămâne când Nicolas o să-și intre în rolul de tată? Văzând

[5] Un personaj din romanul Ces *messieurs de Saint-Malo* are o mierlă-indiană vorbitoare, pe nume Cacadou. (*N.t.*)

daunele poate ireversibile suferite de Paul, nu puteam decât să-mi fac griji pentru el.

De șase zile eram singură, șase zile în care familia mea și Paul jucau rolul de baby-sitter. Însă această situație ridicolă durase prea mult. În consecință, mi-am asumat riscul de a sta doar eu cu mine însămi. Ușor de zis, greu de făcut. Închisă între pereții casei, am început să mă învârt de colo-colo. M-am postat în fața ușii cu geam ce dădea spre terasă. Vremea era frumoasă, primăvara strălucea la sfârșit de mai, totuși nu-mi venea să stau pe terasă. Nu aveam chef de nimic, nu mă motiva nimic. Aveam senzația că sunt inutilă. Ar fi trebuit să mă forțez să mănânc ceva, dar nu-mi era foame. M-am gândit la un pahar de vin, sperând că alcoolul o să mă amorțească un pic. Cu plinul făcut, tocmai mă îndreptam din nou spre postul meu de observație, când s-a auzit soneria. Nu știam ce să cred. Eram ușurată că se îngrijora cineva pentru mine și venise să-mi țină de urât până mă băgam în pat? Ori eram furioasa că nimeni nu avea încredere că mă descurc singură? Cert era că supraveghetorul meu de seară își pierdea răbdarea. Până sa reacționez eu, soneria a țârâit iar și iar. În cele din urmă, târându-mi picioarele, m-am dus să deschid, mai degrabă enervată decât impresionată de solicitudinea anturajului meu. Am devenit și mai tensionată, dacă așa ceva era posibil, când am descoperit identitatea vizitatorului.

Mi-aș fi putut imagina orice, dar nu că o să mă pomenesc față în față cu Héloïse. Venise și ea să mă atace. Mă simțeam atât de obosită, n-aveam niciun chef să mă justific, să lupt! Evident, bănuiam că și viața ei luase o turnură îngrozitoare, dar eu, una, eram sătulă de toate. Am rămas uitându-ne una la alta secunde în șir. Niciuna dintre noi nu intenționa să lase garda jos prima. Văzând-o îmbrăcată simplu, cu o jachetă largă, cu cheile și telefonul în mână, ai fi zis că locuia la câteva case mai încolo și că trecuse într-o doară pe-aici. În orice caz, n-ai fi crezut că a mers cu mașina aproape trei ore ca să dea buzna la mine. Totuși, ar fi trebuit să mă gândesc că va veni să ceară explicații. N-o cunoșteam bine, însă intuisem din capul locului că avea un caracter puternic și, în plus, era mamă, femeie. Familia ei, clanul ei, conta mai mult decât orice. Probabil și ea se simțise trădată de mine, după ce-mi deschisese cu

generozitate ușa casei sale. Iar eu, cinstit vorbind, nu i-o puteam trânti în nas pe a mea. Deși Dumnezeu știe cât mi-aș fi dorit! Fără să scot o vorbă, m-am întors cu spatele și am pornit spre interiorul casei, lăsând-o să hotărască singură dacă mă urmează sau nu. I-a luat ceva timp să treacă pragul. Mi-am recuperat paharul și m-am sprijinit cu spatele de peretele livingului. Ea și-a plimbat ochii prin încăpere. Sigur că, în comparație cu frumoasa ei locuință burgheză, căsuța mea de mamă celibatară trebuie să i se fi părut foarte simplă, dar se afla la mine, pe terenul meu. Își ținea brațele strânse la piept, într-un gest de protecție sau de parcă i-ar fi fost frig. A traversat livingul brusc și a încremenit uitându-se la *Théâtre de Noé* & *maman*, care conținea mai multe fotografii cu Noé mic. A dus mâna la gură, uluită.

— Nu mai am niciun dubiu acum, a șoptit. Nicolas n-a vrut să-mi arate fotografia pe care i-ai lăsat-o.

N-aveam ce să fac în privința asta, nu era problema mea.

— De ce-ai venit? am întrebat-o glacial.

S-a întors imediat spre mine, furioasă.

— Mai și întrebi? Fiindcă viața mea e un iad!

M-am îndreptat de spate, arțăgoasă.

— Ei bine, atunci suntem două în situația asta!

Ne-am înfruntat iar din priviri, la fel de încordate, fiecare cu propria existență distrusă.

— N-am niciun chef să urlăm una la alta, Héloïse, n-o să ajungem nicăieri așa.

I-au căzut umerii.

— Ai dreptate. N-am venit să ne certăm.

Am lăsat armele jos amândouă, o simțeam la fel de obosită ca mine, trebuia să renunțăm la luptă. Am oftat adânc. O să jucăm cu cărțile pe masă, străduindu-ne prin orice mijloace să ne păstrăm calmul.

— Te servesc cu ceva de băut?

— Mi-ar plăcea.

Am luat sticla și un pahar pentru ea și i-am făcut semn să mă urmeze pe terasă. Ne-am așezat față în fața la masa din grădină. Noaptea cobora tihnită, mintea mea zbura spre Saint-Malo. Oare Noé și Pacôme mâncaseră de seară? Se plimbau pe metereze? Nu știam cum să încep discuția, așa că mi-am aprins

o țigară. M-am uitat cum se ridică fumul, căutând energie suficientă ca să vorbesc.

— Îți iau și eu una în starea în care sunt.

I-am aruncat o privire; îi era ciudă că cedează după zece ani de abstinență, totuși i-am simțit ușurarea trecătoare pe care a încercat-o când a tras din țigară.

— Crezi că am făcut-o intenționat? am întrebat-o.

Mi-a trântit un zâmbet ironic și s-a uitat țintă în ochii mei.

— Nu te obosi să-mi spui povestea! Sunt la curent cu tot. Ți-ai găsit un apărător înfocat în persoana lui Pacôme. Nu-ți ascund că am fost extrem de surprinsă, eram convinsă că o să fie de partea mea și a lui Nicolas, dar nu… e prima dată când urlă la mine. Sper că și ultima, n-am niciun chef să-i mai suport furia. În fine… N-ar risca niciodată să-și piardă cel mai bun prieten pentru o femeie, oricât de puternice i-ar fi sentimentele față de ea. Însă el susținea că nu-i corect să fii acuzată de toate relele. Mi-am zis că trebuie să aibă motive întemeiate și am decis să-l ascult. Mi-a spus povestea ta și a fiului tău.

M-am ridicat și am început să merg la întâmplare prin grădină. Pacôme mă apăra în ciuda oricăror obstacole, eram bulversată, însă asta nu trebuia să-mi slăbească puterea în fața lui Héloïse. Noi două nu aveam o conversație ca între fete pe teme de amor.

— Și ți-a schimbat starea de spirit?

A râs cu amărăciune.

— Poți să-i zici și așa… M-am pus în locul tău.

M-am uitat fix la ea. Și ea, la mine. Nu se grăbea sa vorbească, studia țigara pe care o ținea între degete, poate adunându-și curajul.

— Cu toată sinceritatea, a continuat după ce-a mai oftat o dată, recunosc că nu știu ce-aș fi făcut dacă m-aș fi trezit singură și însărcinată. Poate aș fi procedat ca tine. N-am cum să aflu. Tot ce știu e că, în timp ce tu te zbăteai, eu mă bucuram de o iubire perfectă cu tatăl copilului tău și amândoi ne trăiam marea aventură fără a ne sinchisi de ce lăsaserăm în urmă.

Am rămas de-a dreptul perplexă.

— N-aveați de unde să știți… Ascultă, nu vreau să-mi povestești despre India, despre ce-ați făcut voi acolo și cum v-ați îndrăgostit.

A venit lângă mine în capătul grădinii, tristă, dar hotărâtă.

— Fii liniștită, asta nu contează decât pentru mine. Dacă Nicolas ar fi aflat atunci că erai însărcinată, s-ar fi întors în Franța ca să-și asume răspunderea. Eu l-aș fi pierdut, Pacôme l-ar fi pierdut. Deci, oricât de nebunesc ar putea să-ți sune, mi se pare în mod paradoxal că am o datorie față de tine și de fiul tău.

Am scuturat din cap ridicând ochii spre cer, complet siderată de cuvintele ei. Unde voia să ajungă?

— Ce tot spui?

— Sacrificiul tău ne-a oferit cumva șansa mie și lui Nicolas de a ne construi cuplul și familia. Iar lui și lui Pacôme, șansa de a deschide Cele Patru Colțuri ale Lumii. De când ne-ai dezvăluit cine e Noé, care e povestea ta, faci și tu parte din povestea noastră, a tuturor. Asta-i viața!

M-am îndepărtat de ea și mi-am aprins a doua țigară, debusolată de povara pe care mi-o punea pe umeri; chiar dacă era flatantă, n-o voiam. Ne lega prea mult viețile. Pentru mine, să-l cresc singură pe Noé nu fusese un calvar și cu atât mai puțin un sacrificiu, în ciuda greutăților ba chiar dimpotrivă.

— Sunt impresionată de ceea ce-mi spui, dar eu nu văd lucrurile la fel…

S-a apropiat iar de mine, și-a turnat cu generozitate vin și a luat o înghițitură mare, cu mâna crispată pe pahar. Eram amândouă într-un roller coaster emoțional, ne calmam și ne enervam pe rând. S-a uitat la mine ceva mai aspru.

— Atenție, Reine, asta nu înseamnă ca nu sunt furioasă. Nici nu-ți poți imagina în ce hal de furioasă sunt.

Glasul îi tremura de o violență stăpânită.

— Tu și fiul tău apăreți ca niște intruși în viața noastră. Cum să vă fac loc?

— Și care-i treaba mea? Îți bați joc de mine! Crezi că duc o viață de vis! Nu mă mai lua drept imbecilă!

Am ridicat tonul, nu mă mai controlam, îi puteam simți furia, dar și eu o aveam pe a mea, ne învârteam într-un cerc vicios.

— De ce-ai venit? Tot n-am înțeles! Ce vrei, în fond?

Tremura din cap până-n picioare, ochii îi înotau în lacrimi, totuși vocea i-a devenit mai sigură.

— Nicolas nu e bine, nu e bine deloc. Nu mai știu ce să fac ca să-și revină. Eu mi-am pierdut soțul, copiii mei și-au pierdut

tatăl. Ne certăm continuu amândoi, pentru că, într-un fel, eu îți iau apărarea. Copiii asistă la scenele noastre. El și Pacôme nu mai au mult până să se încaiere.

Șocată de cuvintele ei, m-am tras un pas înapoi, trebuia să mă distanțez puțin.

— Reine, vreau să-l am iar lângă mine pe bărbatul pe care-l iubesc!

Era un strigăt de ajutor, aș fi putut să-l înțeleg, dar nu atunci când situația mă privea și pe mine, nu atunci când îl privea și pe Noé. Expresia ei a trecut de la durere la ironie.

— Culmea e că-ți cer ție sprijinul.

Probabil, aveam halucinații, nu mă ruga pe mine să-l ajut pe Nicolas, s-o ajut pe ea să-și regăsească soțul, iar copiii lor să-și recapete tăticul cel simpatic. Am râs cu răutate și m-am apropiat de ea fierbând de furie.

— Și Noé unde-i în toate astea? am întrebat-o nervoasă. La fiul meu te gândești?

S-a dat un pas în spate, la rândul ei.

— Astăzi știe cine e tatăl lui. Și acest tată îl respinge iar și iar! Când Noé a dispărut săptămâna trecută, Nicolas n-a catadicsit să miște un deget… Îmi vorbești de tine, îmi vorbești de soțul tău, îmi vorbești de copiii tăi. Ei bine, eu îți vorbesc de fiul meu, fiul meu care suferă un calvar!

A ridicat mâinile în semn de pace.

— Să nu-ți închipui că am venit aici să-i pledez cauza, dar toată lumea îl hărțuiește, e încolțit, e într-o situație disperată.

— Puțin îmi pasă mie de problemele lui Nicolas! Poate s-ar simți mai bine dacă ar face ceva. Ce-l împiedică să se ducă să-l vadă pe Noé? Știe că stă la Pacôme, nu?

— E terorizat…

— De ce anume?

Expresia i-a devenit mai blândă, încerca să mă îmbuneze.

— O să ți se pară imposibil, dar pune-te în locul lui două secunde… L-ai văzut cum este, vrea să reușească în toate, să fie un tată bun, care se ocupă de copii… A acceptat că este tatăl lui Noé, însă îl macină vinovăția de a fi ratat atâtea lucruri cu unul dintre copiii lui… Mi-a mărturisit cât de odios s-a purtat cu tine, îi e rușine… În același timp însă, nu prea are talent la a-și cere scuze…

Am rânjit, îmi aminteam perfect cât de mult ținea Nicolas să aibă întotdeauna dreptate.

— Mi se rupe de scuzele lui, tot ce-i cer e să facă un gest către Noé

— Nu știe cum să procedeze, e pierdut, e stângaci… Dacă o să aibă nevoie de tine ca să facă primul pas, o să-l ajuți?

— Nu pentru el, ci pentru Noé… prioritatea mea e fiul meu.

A început să zâmbească, plină de speranță.

— Nu te bucura prea repede, Héloïse, Noé nu vrea să vorbească cu mine, deocamdată n-am nicio putere. De ce crezi că stă la Pacôme?

— Știu… Îți promit că o să mă străduiesc cât pot să-l împing de la spate pe Nicolas. N-o să-mi recapăt soțul, și nici copiii n-o să-și recapete tatăl până când el nu-și va cunoaște fiul, fiul mai mare, care este al tău.

Spre marea mea surpriză, descopeream că ne aflam amândouă în aceeași tabără. Eram gata de orice pentru copiii noștri. Pentru ca ai ei să-și regăsească un aparent echilibru în viață, iar al meu să știe de unde vine.

— I-ai spus că vii la mine?

— Da… Îl îmbolnăvește să ne știe pe amândouă împreună aici, nu mă îndoiesc. Se descurcă cu micuții noștri și se confruntă cu el însuși și cu responsabilitățile sale, asta nu poate să-i facă decât bine.

A râs trist imaginându-și-l cum se zbate cu toată povara actuală a existenței sale.

— Dar copiii voștri, Héloïse? Mi-ai zis că ei aud totul, dar cât înțeleg? Lor ce-o să le spui? Și pe ei îi privesc lucrurile astea, nu?

Epuizată dintr-odată, s-a prăvălit pe un scaun, a mai băut vin și m-a întrebat din priviri dacă putea să se mai servească din pachetul meu de țigări. I-am făcut semn că da și am profitat de ocazie să mai iau și eu una. Încetasem să le mai număr. A rămas tăcută. Voia să-și protejeze copiii, evident, n-o puteam acuza.

— Noé știe că Nicolas are o familie?

— Da… A fost tulburat când a aflat că…

— Că are un frate și două surori?

Și ei îi venea greu să rostească aceste cuvinte, o înțelegeam, îmi aminteam cât fusesem de zguduită când conștientizasem că

Noé avea încă o familie pe lângă a noastră. Pentru fiecare dintre noi era ciudat și dureros să accepte că frații copiilor noștri aveau altă mamă. Și eu mă simțeam stoarsă, nu mai voiam să mă enervez, să țip; puteam împărtăși amândouă această suferință. Așa că, în loc să stau în picioare și să mă uit la ea cu aroganță, m-am așezat și eu pe scaun.

— A fost singurul moment în care a zâmbit când i-am mărturisit totul…

— E complicat, n-o să te mint, dar și ei merită să-și cunoască fratele mai mare. Habar n-am cum o să procedăm. Când vor fi pregătiți, o să le vorbim clar despre Noé… Nu știu când anume, dar o s-o facem.

S-a moleșit și a lăsat capul pe spate, cu ochii închiși.

— Suntem pe aceeași lungime de undă? m-a întrebat.

— Cred că da…

Ne goliserăm sacii, trecuserăm în revistă tot.

— Nu mai am pic de vlagă, m-a anunțat.

— Nici eu.

A început să râdă, întâi timid, apoi tot mai tare, până a ajuns să se îndoaie de mijloc. Involuntar i-am urmat exemplul. Râdeam nervos amândouă, vărsând în același timp lacrimi din abundență.

— Am impresia că trăiesc într-o dimensiune paralelă, a zis într-un târziu, trăgându-și nasul. Ce caut eu aici, cu prima iubită a soțului meu, căreia el i-a făcut un copil fără măcar să știe?

— Ai și motive să te țicnești, am replicat.

— Să înnebunești de tot, da…

Râsetele s-au estompat și în final au dispărut. Ne uitam una la alta ca într-o oglindă: aceleași lacrimi, aceeași oboseală, aceeași tulburare.

— Cum faci, Reine, ca să reziști fără Noé acasă?

—Tocmai asta e, nu rezist, Héloïse, nu rezist deloc…

— Vorbește-mi despre el.

Această seară complet ireală îmi aducea o doză de seninătate. Ciudat, dar mă simțeam mai bine, regăsind o energie și o formă de încredere în viitor care-mi lipseau de multe săptămâni. N-aveam să-mi recapăt niciodată viața de dinainte, dar chiar îmi doream să reiau o viață de minciuni? În

niciun caz. Să mă știu scăpată de impostură, în ciuda durerii și a suferințelor inevitabile, era un sentiment prea prețios. Nu mai voiam să îndur consecințele greșelilor mele, aveam să le înfrunt și să fac totul pentru a îndrepta lucrurile. Poate într-o bună zi aș fi reușit să reconstruiesc ceea ce distrusesem. Poate Noé și cu mine vom avea parte de o nouă viață. O poartă se deschidea spre mai bine… Venirea lui Héloïse, discuția noastră, onestitatea noastră reciprocă îmi dădeau speranțe. Aveam să lupt pentru a-mi reface relația cu fiul meu. O să văd ce-mi va spune Pacôme în zilele următoare, însă îmi voi permite să încerc din nou să vorbesc cu fiul meu. Pretindeam ca Nicolas să se dezmeticească. Dar eu ce făceam? Nimic. Acum îmi dădeam seama de asta. Răbdam, stăteam pasivă, așteptând o întoarcere puțin probabilă a lui Noé acasă, fără să acționez și fără să mă manifest. Oricum, cineva trebuia să-l facă să asculte de glasul rațiunii și să revină la Rouen ca să dea bacul peste câteva zile. Slăbiciunea, vinovăția, fatalitatea mă împiedicaseră să reacționez, mă împiedicaseră să lupt ca să-mi păstrez fiul. Atât îmi imaginasem mereu că el mă va respinge violent – avusesem dreptate –, încât lăsasem lucrurile să se desfășoare în voia lor fără să-i amintesc un singur moment că eu eram mama lui. Pornisem înfrântă din start.

Héloïse a dormit pe canapea. A doua zi dimineață, n-am schimbat niciun cuvânt, doar am băut o cafea ca să scăpăm de mahmureală. Nu mai aveam nimic să ne spunem, lucrurile erau clare, fiecare dintre noi, în felul ei, urma să încerce să calmeze situația. Momentul pe care-l petrecuserăm împreună nu avea să se repete. Nu aveam să fim niciodată prietene, nu puteam face parte niciodată din aceeași familie, dar aveam nevoie să ne aliem și să ne respectăm. Nu duceam același război, dar împărțeam același obiectiv.

În picioare lângă mașinile noastre, și una, și alta ne simțeam aiurea. Cum să ne luam la revedere? Cum să ne urăm curaj? Spre marea mea surpriză, Héloïse m-a îmbrățișat.

— Ai grijă de tine, i-am spus fără măcar să-mi dau seama.

— Mulțumesc, și tu la fel.

La muncă, Paul m-a găsit în toiul unei discuții cu graficianul nostru. Ca înainte.

— Reine?

— Da!

Văzând că tace, m-am întors spre el; mă privea stupefiat.

— Ce e?

M-a invitat să-l urmez în biroul lui. Odată ușa închisă. M-a măsurat de sus până jos.

— Ce s-a întâmplat de ieri până azi? Ai primit vești de la Noé?

— Nu… De ce?

— Ești în sfârșit aici. Corpul tău e aici, vreau să spun, și mintea la fel. Uitasem ce efect are asta. Și te ocupi iar de tine. Iată-te pe tocuri, machiată și aproape surâzătoare.

Avea dreptate. Dimineață, când mă îmbrăcasem, renunțasem la veșnica ținută deprimantă din ultimele zile. Trebuia să-mi revin ca să pot reînnoda legătura cu fiul meu.

— Am băut trei sticle de vin cu Héloïse aseară, i-am replicat prompt.

A rămas cu gura căscată când i-am povestit cum îmi petrecusem seara și l-am anunțat că-mi recăpătasem speranța, fără a putea să-mi explic motivele.

— Și care este etapa următoare?

— Să vorbesc cu Noé, să-i aduc aminte că degeaba mă respinge, voi fi mereu mama lui.

Paul mi-a zâmbit, ușurat, emoționat.

— Ar trebui să abuzezi mai des de alcool!

Am râs din toată inima, fericită mai ales că râdeam cu Paul și-l auzeam iar tachinându-mă.

— Aștept să văd ce-mi mai spune Pacôme despre starea lui și, în funcție de asta, o să mă duc curând la Saint-Malo să-i văd pe amândoi.

— Pe amândoi? a repetat el, zâmbind în colțul gurii.

— Pe Noé. Mă duc să-l văd pe Noé.

— Ai dreptul să te bucuri la ideea de a-l revedea pe Pacôme.

— Asta-i altă poveste…

Pe cât de repede a trecut ziua, pe atât de interminabilă mi s-a părut seara. Nefiind în stare de nimic, stăteam pe canapea strângând telefonul în mână. M-a copleșit ușurarea când în sfârșit a sunat.

— Așteptai vești de la noi? m-a întrebat el glumeț.

Am zâmbit auzindu-i glasul.

— Mi-ați lipsit aseară.

Nu mai reușeam să-i disociez. Cu o seară în urmă, nu mă sunase, am presupus că știa de prezența lui Héloïse la mine acasă și voia să ne lase să ne reglăm conturile fără să intervină într-un fel sau altul.

— Noé e bine, nu-ți face griji. Judecând după ce-a înșirat peste tot, aș zice că a recapitulat întreaga zi. M-a așteptat să vin acasă pentru a merge amândoi pe plajă. Azi a fost vreme frumoasă, așa că l-am provocat la o baie în mare.

— Apa trebuie să fi fost oribil de rece!

— Cincisprezece grade.

Înghețasem doar imaginându-mi.

— Ești nebun!

— Am făcut baie amândoi. A fost bine. Un adevărat maluin fiul tău! Când a ieșit din apă, am avut impresia că încasase un electroșoc.

— Mai degrabă un șoc termic!

A izbucnit în râs.

— Ce vreau să spun e că pare mai puțin furios. Nu te îngrijora pentru el. O bere, o farfurie de paste, și e din nou pe picioare.

Emoția mă gâtuia. Emoția de a afla că, poate, Noé se simțea mai bine. Emoția de a înțelege încă o dată cât de minunat se ocupa Pacôme de el.

— Mi-ar fi plăcut să vă văd pe amândoi în apă.

Râsul i s-a stins, îl auzeam respirând adânc.

— Reine…eu… Nu, nimic…

Ezita, iar în vocea lui percepeam un fel de tristețe. M-a cuprins neliniștea imediat.

— Dar tu? l-am întrebat. Tu cum ești? Ce voiai să-mi spui?

A lăsat să se așternă liniștea câteva clipe.

— Povestea de seară devine cu adevărat complicata.

— Sunt de acord, și eu mă gândesc mult la ea.

— Însă alta e prioritatea noastră acum. Vise plăcute… te sărut, Reine.

Am pus telefonul lângă mine, brusc conștientă de această paranteză din viețile noastre în care eu și Pacôme ne lăsaserăm prinși în ultimele zile. Am fi putut crede că… Dar realitatea ne trezise până la urmă, salvarea lui Noé merita riscul, chiar dacă ne făcea să suferim cumplit, iar și iar. Mi-au căzut ochii pe

ecranul mobilului, niciunul dintre noi nu închisese. Ceva mai puternic decât mine m-a împins să ascult, iar glasul lui Noé a ajuns la urechea mea. De când nu-l mai auzisem! Emoționată, am auzit parchetul scârțâind sub pașii lor. Am închis ochii. Mi-i imaginam împreună, printre mobilele vechi și cuierele de corsar, poate Noé mângâia distrat ocheanul, dacă nu cumva răsfoia cartea lor fetiș. Probabil Pacôme îl observa cu o privire tandră și atentă.

— Vorbeai cu ea?

— Noé, nu te preface că nu știi.

— Vorbești cu ea în fiecare seară?

Pacôme n-a răspuns.

— Mai sunteți împreună?

Ce ascundea această întrebare? Neliniște? Curiozitate? Interes? O dorința anume? Ce putea Pacôme să-i răspundă? Ce eram astăzi unul pentru altul? Nici noi nu știam, incapabili să redăm în cuvinte ceea ce ni se întâmpla, ceea ce trăiam. Ne petreceam timpul renunțând, despărțindu-ne și iar regăsindu-ne, purtați de ceva mai puternic decât noi, mai puternic decât orice.

— Ce se petrece între mine și ea nu te privește.

— Ce face mama?

Mama… Spusese mama… Acest cuvânt, cel mai dulce cuvânt care există, ieșise din gura lui. Inima mi s-a umplut de speranță.

— Tu ce crezi? i-a replicat Pacôme cu un glas la fel de blând. Gândește-te puțin și o să ai răspunsul.

Pacôme îi vorbea fără ocolișuri, nu se temea să-l pună la punct. Dintr-odată mi-am dat seama ce făceam, îi spionam. Nu aveam dreptul. Își construiseră o relație numai a lor, în care eu nu-mi aveam locul. Am închis brusc telefonul, nu în felul acesta voiam să primesc vești despre fiul meu. Hotărârea mea era luată.

14

Pacôme mă aștepta în fața porții Saint-Vincent, trăgând cu sete dintr-o țigară. Niciodată nu fuma singur, niciodată nu avea un pachet de țigări la el. Era un semn rău. La fel și fața lui trasă, pe care o ghiceam de la depărtare. Oare îmi ascunsese adevărul despre starea lui Noé ca să mă menajeze? M-a zărit, dar nu s-a mișcat, așteptând să mă duc eu la el. Am stat și ne-am privit la nesfârșit, mă pierdeam în ochii lui, cenușiul lor mi s-a părut pentru prima dată trist. Ardeam de dorința de a mă odihni în brațele lui, dar simțeam că există o distanță între noi, o distanță forțată, o distanță impusă de rațiune.

— Ai venit să-l iei?

— N-am speranțe atât de mari… Să-i vorbesc ar fi deja o mică victorie. E la tine?

— Nu, trebuie să fie pe plajă. Hai!

Am mers umăr la umăr, atingându-ne ușor, și foarte curând mâna lui a căutat-o pe a mea, s-au jucat amândouă câteva secunde înainte ca degetele să ni se împletească. Eram incapabili să rezistăm unul altuia. Pe străzile din Intra-Muros mirosea a primăvară, aproape că se simțea aerul verii. Cei dintâi turiști ai sezonului își începuseră hoinăreala, adolescenții se plimbau în grupuri – școala se terminase –, iar zâmbetele primelor flirturi de vacanță înfloreau deja pe fețele lor. Nu reușeam să-mi dau seama dacă e cald sau frig, cerul era albastru, imaculat, fără nori, dar încă te înfiorai ușor de răcoare, deși soarele îți încălzea pielea. Pacôme m-a condus prin poarta Bés, apoi ne-am oprit și ne-am sprijinit în coate de un parapet deasupra plajei Bon-Secours, care-mi era familiară, cu piscina ei cu apă de mare în care puteai să înoți în pofida curentului, și a insulei Grand-Bé, accesibilă la nivelul cel mai scăzut al fluxului. Ochii ni s-au întâlnit și ne-am ridicat simultan privirile spre zidul de apărare, exact spre locul unde ne sărutaserăm pentru prima dată. Mi-am lipit fața de umărul lui, iar capul lui s-a cuibărit în părul meu. M-am uitat pierdută în zare, eram sfâșiată între nevoia viscerală de a-mi regăsi fiul și necesitatea de a trăi fiecare clipă cu Pacôme de parcă ar fi fost ultima, lucru pe care-l simțeam ca fiind inevitabil. O siluetă, silueta pe care aș fi recunoscut-o dintr-o mie, mi-a atras atenția. O siluetă așezată pe nisip, cu casca pe urechi, cu fața întoarsă spre larg. Corpul mi s-a aplecat instinctiv spre el.

— Du-te acolo, a șoptit Pacôme.

Mi-a zâmbit încurajator, dar cu aceeași umbră inexplicabilă de melancolie.

— Și tu ce faci?

— O iau spre Cele Patru Colțuri ale Lumii. Am plănuit cu Nicolas să lucrăm, ne-am promis să nu urlăm unul la altul.

Un rânjet s-a ivit pe fața lui obosită, mi-a făcut bine să-l văd așa.

— Mă ții la curent? m-a întrebat. Dacă plecați diseară împreună sau nu?

— S-ar zice că te-ai gândit la toate scenariile…

A aruncat o privire în direcția lui Noé, m-a mângâiat pe obraz și a plecat fără un cuvânt.

Am coborât încet scara abruptă și plină de nisip, fără să-mi iau ochii de la fiul meu, lăsându-mă pătrunsă de zgomotele plajei: strigătele înăbușite ale curajoșilor care intrau în apă, stropii împroșcați după o săritură de la trambulina piscinei, ecoul râsetelor lipsite de griji, huruitul cărucioarelor ce transportau ambarcațiunile clubului nautic. Mi-am scos pantofii și mi-am afundat picioarele în nisipul rece, neîncins încă de soare. Înaintam cu pași mici, savurând în liniște imaginea fiului meu. Habar n-aveam cum o să mă întâmpine, dar simplul fapt de a-l ști, de a-l vedea atât de aproape mă calma. El nu știa că sunt aici, așa că am profitat bucurându-mă de el, de profilul lui, de alura lui, de aerul lui pierdut și detașat, în ciuda ocheadelor pe care i le aruncau câteva fete aflate puțin mai încolo. M-a frapat cât se schimbase într-o săptămână. Crescuse, se maturizase, părea mai grav, mai serios, mai dur. Mi-am amintit de cele câteva dăți din copilăria lui când plecase în vacanță fără mine, cu ai mei sau cu sora mea. Când se întorcea, tristețea și vinovăția mă copleșeau, de parcă ratasem momente importante și nu-l mai recunoșteam pe băiețelul căruia îi spusesem la revedere acoperindu-l cu sărutări înlăcrimate. De fiecare dată, aveam sentimentul ireparabilului. Astăzi, nu măsura câțiva centimetri în plus, dar se maturizase. Aveam cu adevărat în fața mea un bărbat. Fiul meu era bărbat. De-acum va trebui să mi-o repet zilnic. Oare toate mamele trec prin asta? Te trezești într-o dimineață, te uiți la copilul tău și îți dai seama că de-aici înainte o să vorbiți de la egal la egal, de la adult la adult? Îți dai seama că ți-ai pierdut bebelușul, chiar

dacă în adâncul inimii tale el va rămâne veșnic așa, doar că nu mai ai dreptul să i-o spui, să i-o demonstrezi, de teamă să nu-l ofensezi, de teamă ca el să nu-și revendice cu și mai multă forță independența?

Am străbătut distanța ce ne separa și m-am așezat lângă el. Eu nu l-am privit, el nu m-a privit. Ne uitam amândoi la mare, fără să rostim niciun cuvânt. În ciuda dorinței imperioase de a-l atinge, de a-l strânge în brațe, de a-l simți lipit de mine ca atunci când era mic, n-am făcut niciun gest. În mod ciudat, mă aflam pe teritoriul lui, într-o măsură chiar mai mare decât la liceu. Aveam deja noroc că nu urla la mine, că nu-mi cerea să mă car de-acolo. Nu existau victorii mărunte, fiecare bucățică de teren cucerită valora cât tot aurul din lume. După minute lungi, și-a strâns genunchii la piept, apoi și-a pus brațele lui mari în jurul lor ca pentru a se proteja, pentru a se stăpâni. Mi-am permis să-l studiez puțin, străduindu-mă din răsputeri ca să nu fiu prea indiscretă. Aerul din Saint-Malo îi făcuse bine, avea o culoare frumoasă în obraji. Totuși, inima mi s-a strâns, ochii îi înotau în lacrimi, a înghițit cu greu ca să nu clacheze. Rezista. Dacă urmărise să-mi demonstreze tăria lui de caracter, atunci reușise.

Răbdarea mi-a fost în cele din urmă răsplătită. S-a îndreptat de spate și și-a dat jos căștile de la urechi, revenind la realitate. Am deschis gura fără să-mi dau seama:

— Ce asculți acum?

Nu m-a privit, doar mi-a întins căștile. Un fragment soul de Esther Phillips s-a transformat spre marea mea uimire într-un rap tenace. Vocea lui Russ era agreabilă, fascinantă, în ciuda agresivității sale. Am ascultat *Goodbye* până la capăt, încercând să înțeleg ce găsea fiul meu în acest cântec. Tulburător, adictiv. I-am înapoiat căștile.

— Probabil, nu-ți prea place, mi-a zis el tot fără să mă privească.

— Îmi place puterea, sunetul cate o degajă, mai puțin cuvintele…

Tăcere. Lungă. Grea. Încărcată de de atâtea sentimente contradictorii.

— Pacôme te-a chemat?

— Nu, am venit din proprie inițiativa.

A inspirat adânc ca pentru a-și aduna curajul. A întors în sfârșit capul spre mine și s-a uitat drept în ochii mei, supunându-i voinței lui, hipnotizându-mă.

— De ce?

— Sunt mama ta, orice s-ar întâmpla. Nu contează ce-mi spui. Voiam să-ți aduc aminte asta. Când vei dori să vorbești, eu voi fi lângă tine, voi îi întotdeauna lângă tine.

Și-a ferit privirea, strângând din dinți.

— Nu pot.

Doare.

— Doare prea tare, a adăugat el.

Am uitat de mine, nu aveam de ales, trebuia să mă mulțumesc cu cele câteva minute pe care mi le acordase.

— O să te las liniștit și o să mă întorc la Rouen. O să caut o soluție ca să poți da examenele fără să vii acasă, dacă preferi. O să-l sun pe Pacôme să te anunț, în felul asta, nu va îi nevoie să vorbești cu mine…

Mai aveam un lucru să-i spun înainte să plec, înainte să-l las singur pe această plaja, câteva cuvinte pe care trebuia să le audă. Despre o persoană de care trebuia să-și amintească, persoana care-și făcea cele mai multe griji pentru el și care-l iubea cel mai mult pe lume, după mine.

— Noé, Paul… și el va fi întotdeauna alături de tine.

S-a ghemuit și mai tare. Mă uitam fix la pumnii lui strânși pe genunchi, voiam enorm să-mi lipesc palma de ei, doar pentru a-i simți pielea. Nu. În ciuda dorinței mele profunde și vitale, n-o să-l oblig să-mi suporte atingerea. M-am ridicat și mi-am scuturat hainele de nisip ca să mai stau puțin în preajma lui. Nu s-a clintit.

Fii puternică. Pentru el. Te iubesc, dragul meu Noé.

— La revedere, comoara…

Glasul mi s-a frânt. M-am încovoiat de durere, dar m-am smuls de lângă el și l-am lăsat în urmă. Lacrimile îmi scăldau obrajii. Mă durea tot corpul.

— El tot nu vrea să mă cunoască?

Am înlemnit, cu picioarele afundate în nisip. M-am întors spre el. Stătea tot cu spatele la mine, țeapăn, continuând să privească fix marea.

— Nu știu.

A icnit și și-a tras nasul. Instinctul meu matern a preluat comanda, m-am apropiat, gata să-l cuprind în brațe, însă el m-a simțit și și-a îndesat capul între umeri pentru a se feri de mine, de parcă voiam să-l lovesc. M-am dat înapoi. El tremura. Se simțea foarte rău, suferea un calvar. Nu mai puteam sta cu brațele încrucișate. Lăsasem pe toată lumea să-și exprime furia, sentimentele, le acordasem tuturor suficient timp ca să conștientizeze situația.

Ajunge!

Am plecat în fugă, am urcat scara la repezeală fără să privesc înapoi. N-aveam dreptul să cedez, Noé cerea ajutor, era pe cale să se înece din cauza prostiei unor adulți incapabili să-și asume responsabilitățile, cu mine în frunte. Am continuat să alerg desculță pe străzi, cu pantofii în mână. Pacôme îmi întipărise în minte harta orașului. Am ajuns la zidul de apărare în dreptul școlii de marină comercială, m-am strecurat plângând printre turiști, privirea mi-a căzut pe Fort Național, era la reflux, am coborât scara sărind din patru în patru trepte și am urmat același itinerar pe care Pacôme i-l arătase lui Noé. Poarta Saint-Thomas. Plaja Eventail. Sillon. A fost rândul meu să alerg prin nisip până mi s-a tăiat răsuflarea, vântul – nu foarte puternic – îmi biciuia fața, îmi usca lacrimile, purta spre cerul albastru gemetele mele de durere, mă dureau picioarele, mă durea inima. A fost rândul meu să mă agăț de sparge-valuri ca să-mi trag sufletul câteva clipe; acești stâlpi solizi de lemn, atât de solizi încât sfărâmă tăria valurilor ca să protejeze digul, m-au ajutat și pe mine astăzi să nu mă prăbușesc. Cursa mea nebună, disperată a continuat pe șoseaua Sillon, unde am profitat de culoarea roșie a semaforului ca să-mi pun la repezeală pantofii. Imediat ce-am putut, am traversat și am luat-o spre cheiul Duguay-Trouin. Am zărit butoaiele de la Cele Patru Colțuri ale Lumii. Eram aproape. Mi-am adunat toată forța ce-mi mai rămăsese ca să parcurg ultima sută de metri. Am deschis brutal ușa depozitului, agățându-mă la timp de ea, fiindcă picioarele abia mă mai țineau. Am întâlnit privirea speriată a tinerei asistente, aflată la locul ei obișnuit din spatele pupitrului.

— Ei unde sunt? am întrebat cu voce pierdută.

— În biroul lui Nicolas.

Am luptat cu amețeala și, în ciuda slăbiciunii, m-am îndreptat spre scară, hotărâtă să dau lovitura decisivă. Am suit-o agățându-mă de balustradă. Cu cât urcam, cu atât energia disperării, energia din măruntaie îmi dădea putere. Dacă trebuia să-l târăsc pe Nicolas la picioarele lui Noé, urma s-o fac, nu mai avea dreptul să se eschiveze. Nimeni și nimic nu m-ar fi oprit. Am intrat fără să bat. Au tresărit amândoi. Pacôme s-a repezit spre mine.

— Reine, ce e? S-a întâmplat ceva cu Noé?

I-am zâmbit dureros, profitând de prezența lui ca să inspir adânc, să-mi umplu plămânii cu aer. Apoi mi-am ațintit privirea – dușmănoasă – asupra lui Nicolas.

Am descoperit un Nicolas greu de recunoscut, îmbătrânit, obosit, prost bărbierit. S-a dat înapoi, îi inspiram teamă. Pe bună dreptate.

— Fiul tău are nevoie de tine! am urlat. Mă auzi?

Am pășit spre el gata să escaladez munți. S-a chircit, l-am apucat de cămașă și l-am scuturat.

— Uită-te la mine!

M-a ascultat și am descoperit cât de mult suferea. Toată lumea suferea! Noé, Pacôme, Paul, Héloïse și copiii, el și cu mine. Dacă el nu iniția procesul de vindecare, situația avea să se cangreneze până la amputare. Gâfâiam de furie, de înverșunarea de a-mi salva fiul de propriii demoni. I-am dat drumul tatălui său continuând să-l privesc direct în ochi. De data asta, nu avea să-mi mai scape.

— Încetează să te mai ascunzi în spatele vinovăției, al neputinței de a înțelege! N-ai de ales, viața ta s-a schimbat, ca și a mea. Noé se simte pierdut, n-o să meargă mai departe dacă tu nu faci nimic. Noé are nevoie de tatăl lui. Îți cer doar să-l privești, să-l recunoști, nu în fața legii, cui îi pasă de asta? Doar arată-i că există pentru tine!

Am simțit un curent de aer rece în spate și m-am răsucit; Pacôme ieșea tiptil din încăpere.

— Ce faci?

Atrasă involuntar de el, m-am apropiat până când corpurile noastre s-au atins. Fără să mă privească în ochi, mi-a dat după ureche o șuviță zburlită.

— Voi doi aveți nevoie să rămâneți singuri.

— Ba nu! Rămâi!

Am trântit ușa întredeschisă de el. Nu i-am lăsat de ales. Nicolas trebuia să mai audă un lucru. Orgoliul lui urma să încaseze o lovitură, dar rana lui nu conta câtă vreme îl determina să acționeze. Iar Pacôme merita să-mi audă cuvintele.

— Vezi, Nicolas… Pacôme, cel mai bun prieten al tău despre care spui amuzat că este imprevizibil, iresponsabil uneori… Omul ăsta, pentru care Noé nu reprezintă nimic, omul ăsta minunat a fost, în ultimele zile, ca un tată pentru fiul tău, în timp ce tu îți plângeai soarta retras într-un colț. Pacôme e singura persoană în care fiul nostru are încredere în acest moment! Încearcă să nu uiți asta când o să treci la fapte.

Privirile lor s-au întâlnit, apoi Nicolas a lăsat capul în pământ, rușinat.

— Poți să te bazezi pe mine, a murmurat.

Pentru prima dată de când intrasem în biroul lui ca o divinitate a infernului, îi auzeam vocea; spartă, obosită. Nu a căutat să-și ascundă lacrimile când a ridicat ochii spre mine. M-a privit insistent.

— Îți mulțumesc că ai venit, a rostit într-un târziu. Sper să mă poți ierta într-o zi pentru toate ororile pe care ți le-am spus.

— Nu m-am așteptat niciodată să-mi sari de gât aflând de existența lui Noé. Oi fi eu naivă, dar nici chiar atât. Și eu îmi port crucea.

— Nu vreau ca acele cuvinte să rămână ca o prăpastie între noi.

S-a uitat pe rând la mine și la Pacôme.

— Mi-e tare rușine că m-am purtat așa, că n-am vrut să vă ascult. Dar mi-a fost teamă, încă îmi este foarte teamă.

— Tuturor ne este teamă! Însă cel care se teme cel mai mult e Noé… și el este ceea ce rămâne între noi.

Am cotrobăit nervoasă pe biroul lui după o bucată de hârtie și un pix, am scris numărul de telefon al lui Noé și l-am lăsat la vedere.

— Sună-l, găsește-l, fă ceva!

A încuviințat din cap, incapabil să mai pronunțe vreun cuvânt. Pentru prima dată, se implica. Puteam să-l cred? Am decis să-i acord încă o șansă.

— Acum o să mă întorc acasă, i-am anunțat.

Cu toată ființa mea l-am rugat pe Pacôme să mă conducă afară, iar el mi-a pus mâna pe talie. M-am adresat pentru ultima dată lui Nicolas:

— Mingea e în terenul tău, sper să nu trebuiască să vin iar. Nu doresc să te urăsc, nici să vreau să te distrug fiindcă l-ai distrus pe fiul nostru. Nu-s doar vorbe în vânt. Sper că ești conștient de asta.

— O să-mi asum răspunderea. Noé n-o să-mi mai simtă lipsa.

A încercat să-i prindă privirea lui Pacôme.

— Ne vedem diseară?

— Nu, poate mâine.

Ne-am întors pe jos în Intra-Muros, tăcuți. Mă simțeam slăbită, aveam impresia că sunt la o răscruce. Mă gândeam la Noé, care poate încă stătea pe plajă, măcinat de conflictele lui interioare. Mă gândeam la Paul care-mi lipsea. Mă gândeam la scuzele lui Nicolas, la spaima lui, dar și la dorința lui de face ceva. Pentru prima dată, nu-i puneam la îndoială sinceritatea. Un obstacol dispăruse. Dar nu eram încă împăcată cu mine însămi. În schimb, toate secretele fuseseră dezvăluite, aproape acceptate. Fiecare trebuia să construiască, să se reconstruiască, mai bine zis, pe un câmp de ruine. Și mă gândeam la Pacôme. Nici măcar o secundă n-a întrerupt contactul dintre noi, exceptând momentul când mâna lui mi-a părăsit spatele ca s-o caute pe a mea și s-o strângă. Mi-era teamă să-i vorbesc, teamă de ce mi-ar putea răspunde. Când am ajuns la mașina mea, m-a cuprins în brațe.

— Ai un mesaj pentru Noé?

— Nu, i-am spus ce aveam de spus și nu vreau să-i dau speranțe false.

Am rămas lipită de el, cu ochii închiși. Am profitat încă puțin de respirația lui, de parfumul lui, de libertatea pe care mi-o insufla, de corpurile noastre unite care formau doar unul. L-am simțit crispându-se, apoi a oftat dureros. I-am luat fața în mâini și mi-am apăsat buzele pe buzele sale.

— Te iubesc, am murmurat cu gura lângă gura lui.

M-a strâns aproape să mă strivească. M-am agățat de el. Sărutul nostru era la fel de îmbătător ca primul, plin de pasiune precum cele ce-au urmat, disperat și violent ca… Eram incapabilă să mă gândesc la asta, să mi-o spun chiar și mie.

Gurile noastre s-au despărțit brusc, frunțile ni s-au atins ușor, ochii lui s-au deschis și s-au ațintit într-ai mei. Am avut senzația că inima lui a sărit peste o bătaie, de parcă își pierduse răsuflarea o clipă. Mi-a dat drumul, a făcut doi pași înapoi, apoi a coborât pleoapele și s-a răsucit pe călcâie. I-am urmărit silueta cu privirea până a dispărut în Intra-Muros. Se închidea în spatele meterezelor lui și totuși tocmai își recăpătase libertatea.

N-am primit vești de la nimeni în zilele următoare, în afara unui mesaj scurt de la Héloïse care-mi mulțumea că-i trezisem soțul la realitate. Încrederea mea în Nicolas a crescut, cu siguranță că el pornise pe calea ce avea să-l ducă la fiul lui. Acum nu-mi mai rămânea decât să am răbdare și să sper într-o întâlnire, un contact care să-l calmeze pe Noé. Familia încerca să-mi țină companie, să mă sprijine, în ideea că astfel timpul ar trece mai repede. Am refuzat compania oricui, în afară de a lui Paul. El era singurul care-mi respecta tăcerea, era singurul a cărui prezență mă făcea să suport mai ușor absența fiului meu.

Dormeam iar în patul meu, trebuia să-mi reiau obiceiurile zilnice dacă nu doream să clachez din nou. Pe Noé îl știam în siguranță la Pacôme. Nu că n-aș mai fi vrut să lupt ca să-mi recapăt fiul, dar trebuia înainte de orice să-l respect. El alesese să se îndepărteze de mine dintr-un motiv întemeiat. După țipete, lacrimi, respingeri, tăcere, reușisem să-l văd, să-i spun câteva cuvinte Făcusem tot ce-mi stătea în putere. Acum trebuia să am răbdare. Acceptând distanța pe care el o pusese între noi voiam și să-i dovedesc că-l consideram adult, că nu-l mai priveam ca pe un copil. Ajunsesem la o asemenea înțelepciune, încât, deși bacul se apropia în mod fatidic, îmi spuneam că era ceva secundar, că o să-l poată da anul următor. În plus, fusese deja acceptat o dată la facultatea de economie, avea să fie și a doua oară. Ce însemna un an în comparație cu pacea interioară, cu faptul de a ști cine ești, cu certitudinea de a trăi în armonie cu tine însuți?

În strădania mea de a rezista, în acea seară am decis să gătesc. Am pus un pic de muzică drept fundal sonor și m-am apucat să prepar un curry de pui. În timp ce mă uitam cum se

rumenea carnea, mi-am dat seama brusc de caracterul lamentabil al situației. Eram ridicolă. Am lăsat lingura de lemn, am închis aragazul, am oprit cântecele stupide menite să-mi dea energie și m-am trântit pe un scaun. Am încrucișat brațele pe masă și mi-am sprijinit capul de îndoitura cotului, forțându-mă să respir calm. Nu voiam să plâng. Am stat așa până am pierdut noțiunea timpului.

După o vreme, am avut halucinații, mi s-a părut că aud cheia răsucindu-se în broasca ușii de la intrare. Vechile obiceiuri dispar greu, iar mintea mea reacționa la sunetele casei, sunetele fostei mele vieți. Totuși, zgomotul pe care-l auzeam era real, nu rodul imaginației mele. Mi-am apăsat și mai tare fața de braț ca să-mi șterg lacrimile pe mânecă. Și ca să mă stăpânesc, să nu urlu. Ușa s-a deschis și s-a închis, legătura de chei a căzut în tăvița de pe consola de la intrare. Am ieșit din starea de prostrație și, din impuls, m-am îndreptat spre living. M-am oprit în prag. Noé traversa camera, cu chitara și geanta de voiaj pe umăr. Privea drept înainte. Mi-am acoperit gura cu mâna ca să-mi înăbuș hohotele, ca să nu sar de gâtul lui.

Se întorsese acasă. Nu-mi puteam lua ochii de la el. După ce a urcat trei trepte, s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Bună seara, mamă.

Mama… mi-ai zis mamă. Ești aici, comoara mea. Exist din nou pentru tine.

Trebuia să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Să mă controlez. Să fiu puternică. Să mă port la fel de firesc ca el.

— Bună seara, Noé, am rostit cu glas pierit.

Am tușit ușor ca să-mi revin cât de cât. El se ținea tare, uitându-se la mine cu ochii lui aurii.

— Ai mâncat de seară?

— Nu.

— Tocmai pregăteam ceva, te tentează?

A ridicat din umeri cu un aer aprobator și a dispărut la etaj. M-am dus în bucătărie tremurând și mi-am dat cu apă rece pe față ca să mă dezmeticesc. Noé se întorsese acasă. Era real, era adevărat. El era aici. Își ocupa iar locul. Ce se petrecuse? Avea să-mi spună? Avea să-mi vorbească? Să îndrăznesc să-l întreb? Complet derutată, am reușit să mă frig când m-am apucat iar de gătit.

A venit în bucătărie și, cu mișcări discrete, a pus masa. M-am abținut să mă uit la el prea insistent, mă simțeam mică pe lângă fiul meu care-și dregea vocea neștiind cum să înceapă conversația. Totuși, atinsesem un așa nivel de fericire, încât nici nu-mi păsa că nu scotea o vorbă. Se afla aici, asta era tot ce conta. Când ne-am așezat la masă, am descoperit cu bucurie că nu-și pierduse apetitul, uitasem cum era să cinăm amândoi.

— Am venit pentru bac, m-a informat după ce și-a terminat desertul.

Încă o zi și ar fi fost prea târziu, după cum îmi aminteau convocarea și calendarul examenului pe care, în ciuda absenței lui, le lăsasem pe frigider: proba de filosofie era a doua zi, la ora 8.

— De acord. E un lucru bun, nu?

A dat din umeri nepăsător.

— Găsești în dulap batoane de cereale și sticle de apă, le-am cumpărat în caz că…

…te întorci.

— Mulțumesc. Mă duc la mine în cameră.

S-a ridicat de la masă, și-a curățat farfuria de resturi și a pus-o în mașina de spălat vase. Înainte să părăsească bucătăria, s-a învârtit puțin de colo-colo, evitând să mă privească.

— Ai nevoie de ceva? l-am întrebat în cele din urmă.

Și-a ros o unghie, bătând nervos din picior. A ieșit din încăpere, a intrat iar, și tot așa de câteva ori.

— Nu… în fine… ăăă… ba da… de fapt, el… el m-a sunat.

Mulțumesc, Nicolas.

— Voiam doar să-ți spun. O să mai vorbim despre asta după bac.

— Tu hotărăști.

— Noapte bună.

Mi-a aruncat o privire recunoscătoare și a dispărut. Așadar, Nicolas făcuse un pas spre el, vorbiseră pentru prima oară în mai bine de șaptesprezece ani. Oare ce putuseră să-și spună? Era exclus să-i telefonez lui Nicolas ca să aflu. Dacă cineva trebuia să-mi relateze conținutul conversației lor, acela era Noé, nimeni altcineva. Trebuia să învăț să respect relația care se crea între ei. Îmi venea greu să lupt cu propria posesivitate. Ajunsesem în situația de acum tocmai pentru că nu voiam ca el

să se strecoare între noi. Însă gelozia mea însemna foarte puțin pe lângă faptul că Noé primise un semn de la tatăl său.

Aș fi vrut să-l sun pe Paul, dar nu doream ca Noé să se simtă jenat în caz că mă auzea. Așa că m-am limitat la un mesaj: *Noé s-a întors acasă. Te sărut.* Mi-a răspuns imediat: *Bucură-te de el. Te sărut.* Nu m-am mișcat câtă vreme fiul meu a pus iar stăpânire pe etaj: ușile se deschideau, se închideau, la camera lui, la baie. Nu-mi arunca decât niște firimituri de informații, niște firimituri de relație, dar era aici. Venise să-și dea bacul. N-aveam idee cât intenționa să rămână acasă. Oare după terminarea examenului va pleca la Saint-Malo, la tatăl lui? Își făcuse planuri? Trebuia să opresc valul de întrebări. Și să mă delectez cu prezența lui tăcută. Eram mândră de el, nu se dădea bătut, în ciuda perioadei pe care o traversa. Nu conta dacă reușea la examen sau nu, nu avea să aibă regrete. În sinea mea, îi mulțumeam că-mi oferea ocazia de a simți golul din stomac inerent acestui păcătos ritual de trecere la vârsta adultă cu care toți ne-am confruntat. Nu puteam spune că bacul redevenise grija mea de căpătâi, dar să nu închid un ochi toată noaptea fiindcă Noé avea proba la filosofie a doua zi era o perspectivă îmbucurătoare.

Când m-am dus la culcare, mult mai târziu, m-am abținut să arunc o privire ca să verific dacă dormea. Înainte aș fi făcut-o. Astăzi, nu. Și în mod sigur, nu astă-seară. Eu și Noé trebuia să reînvățăm să trăim împreună sau măcar să coabităm, dialogul nefiind încă restabilit. E nevoie de puține lucruri ca să-ți pierzi reperele. Îmi dădeam seama că nu mai știam cum să mă adresez fiului meu. El se schimbase, eu mă schimbasem. Fuseseră de-ajuns câteva zile de despărțire. Trebuia să ne obișnuim unul cu altul ca niște oameni care abia se cunoșteau. Relația noastră – nici nu îndrăzneam să mă gândesc la complicitate – nu avea să mai fie niciodată aceeași.

M-am îndreptat spre camera mea și am rămas o clipă pe loc descoperind ușa închisă. N-o închideam decât atunci când dormeam. Am intrat bănuitoare. Am aprins lumina și am văzut o scrisoare pe pernă. M-am apropiat și mi-am descoperit numele pe un plic sigilat care arăta ca din alte vremuri. Am recunoscut scrisul elegant al lui Pacôme. Tremurând, am întins

mâna și am mângâiat scrisoarea cu vârful degetelor fără a îndrăzni s-o iau. Am făcut un pas înapoi, dar nu mi-am luat ochii de la ea. Mi-era teamă. Teamă să citesc cuvintele. Teamă că el îmi spunea la revedere. Nu știam dacă eram pregătită s-o citesc imediat. Totul devenea prea dificil dintr-odată. Preț de o clipă, am fost supărată pe el. De ce mă făcea sa trec prin așa ceva tocmai astă-seară? Când voi avea și eu dreptul la odihnă?

Peste câteva minute, m-am strecurat în pat. Am întors capul spre scrisoare și m-am uitat la ea. Ca și cum Pacôme s-ar fi aflat în patul meu, întins lângă mine. Dacă adormeam fără s-o citesc, aș fi putut crede că el era alături și că m-aș trezi cu el a doua zi dimineață. Ar fi fost bine. Ar fi fost o poveste frumoasă ca să adorm. Am stat nemișcată în întuneric, conștientă de prezența ei. M-am apropiat ușor de scrisoare și am mirosit-o, căutând parfumul care să-mi amintească de el. Parfumul mării, parfumul vântului din Saint-Malo. Ceara de pe mobilele vechi marinărești. Condimentele. Cafeaua. Verbina. Arome care pluteau toate prin preajmă, aproape că ar fi putut să-și croiască drum spre nasul meu. Mi-am sprijinit obrazul pe perna *lui.* El m-ar fi luat în brațe, mi-ar fi mângâiat buzele cu degetul, mi-ar fi șoptit o poveste la ureche, apoi m-ar fi sărutat pe gât. Îmi făceam rău singură, eram perfect conștientă. Trebuia să înfrunt realitatea. M-am smuls din îmbrățișarea lui închipuită și am aprins lumina. M-am ridicat în capul oaselor. Am luat plicul în mâini și l-am privit fix, secunde în șir. L-am desfăcut cu mare grijă, nu voiam sub nicio formă să-l rup, să-l stric. Înăuntru am găsit mai multe foi de hârtie îngălbenite. Probabil, le găsise într-un sertar de-al bunicilor pe care nu-l mai deschisese până atunci. Scrisese cu stiloul. Fapt ce conferea și mai multă valoare misivei. Am închis ochii un moment, imaginându-mi-l așezat la măsuța de la fereastră, în fața priveliștii de care nu te săturai niciodată. Sigur îmi scrisese din acel loc, puteam să văd cum, din când în când, își lăsa privirea să rătăcească departe, spre mare.

Reine,

Am atâtea să-ți spun că nici nu știu cu ce să încep.

N-am ajuns încă acolo, dar știu că va fi greu de suportat să-l las pe Noé lângă casa ta fără să vin să te văd, fără să te pot atinge…

Fusese aici, la câțiva metri, cu doar patru ore în urmă. Am început să respir greu.

Însă, dacă mă apropii prea mult de tine, o să cedez și o să fac situația și mai dureroasă. Nu am acest drept. Așa că te oblig să afli prea târziu că am fost aproape unul de altul pentru ultima dată. Singura mea consolare e că, atunci când vei citi sfârșitul poveștii, îl vei avea pe fiul tău, comoara ta, sub același acoperiș cu tine.

Pentru că da, Reine, îți scriu sfârșitul poveștii. Îți amintești că am vorbit deja despre asta. Credeam că ne-am luat adio în noaptea aceea, dar apoi am mai furat puțin timp, amânând atât cât am putut inevitabilul. Însă acum trebuie să plec cu adevărat.

După apariția ta intempestivă în biroul lui Nicolas, am luat repede hotărârea, nu mai puteam să dau înapoi. Nu-i un capriciu, crede-mă, cântăresc ideea de mult timp, așteptam doar momentul potrivit. Noé, nu știu cum, a înțeles. Și-a dat seama că-mi pregăteam plecarea, s-a enervat, s-a înfuriat la culme. Ne-am certat, am țipat la fel de tare amândoi, întrucât cred că și eu sufăr la fel de mult ca el. Presupun că zbieretele noastre s-au auzit până la turnul Solidor. El nu vrea să plec, vrea să rămân, vrea să ocup un loc care nu este al meu. Mi-a spus-o. A urlat la mine cerându-mi să-i fiu tată. A fost un strigăt de dragoste, un strigăt sfâșietor, o cerere de a fi iubit. Însă este iubit. Și nu doar de mine… Da, pot să-ți spun, îl iubesc din tot sufletul pe fiul tău. O simțeam deja înainte să-l fi cunoscut, ți-am și spus-o.

M-am oprit o clipă ca să răsuflu.

N-o să-mi răspunzi niciodată, dar e posibil ca doi oameni să se adopte reciproc astfel? Să se iubească atât de tare ca tată și fiu, să se recunoască după atât de scurt timp…, n-o să aflu niciodată, dar o să țin minte că am trăit această senzație. În ziua când o să mor, îmi voi aminti că m-am simțit tată… Divaghez, iartă-mă.

Ce n-a înțeles el e că, cu cât pretindea să-i fiu mai aproape, cu cât insista, cu atât îmi confirma că am luat decizia bună. I-am cerut să-i dea o șansă lui Nicolas pentru binele lui, ca să nu aibă niciodată regrete, ca să nu te fi făcut să suferi degeaba. Doar la acest ultim argument a cedat, a acceptat să mă lase să plec. Dacă ai ști cât de prost

se simțea de fiecare dată când îi pomeneam de durerea ta că l-ai pierdut! Nu l-am menajat niciodată. Strigă sus și tare că a luat o decizie de adult plecând de acasă că trebuie să-și asume acțiunile. Și o face, crede-mă, o face. Decizia de a se întoarce acasă ca să dea bacul este decizia lui, nu l-am forțat eu. Pe scurt, i-am propus să mă considere un fel de unchiul Frédéric. Nu știi cine e? Poate într-o bună zi o să te cufunzi și tu în această carte care ne este atât de dragă fiului tău și mie. Mi-ar plăcea tare mult să o faci. A râs printre lacrimi.

Sunt îndreptățit să plec de vreme ce Nicolas și-a asumat în sfârșit rolul. Nu-i destul loc și pentru Nicolas, și pentru mine, Noé ar fi sfâșiat pe dinăuntru și eu refuz așa ceva. Este și-așa destul de sfâșiat, crede-mă... Mi-a vorbit mult despre Paul și despre locul pe care-l ocupă-n viața lui... N-am pretenția să-mi imaginez că el m-ar prefera tatălui său adevărat, dar nu vreau să fiu un obstacol între ei. Nu vreau să-l pun pe Noé într-o situație insuportabilă. Nu mi-aș ierta-o niciodată. Prin urmare îmi iau un bilet doar dus. Toată lumea are nevoie de timp. Noé, Nicolas și tu. Timp pentru a face din mine o amintire. Doar o amintire.

Mi s-a frânt inima.

Noé nu e unicul motiv al plecării mele. Plec pentru a mă regăsi. Nu ți-am ascuns niciodată că nu am astâmpăr. Știi că am nevoie să iau aer...

Mi-am pierdut firul gândurilor, mi te închipui râzând de mine cu frumoșii tăi ochi verzi. Sper că zâmbești cu mine, Reine, măcar un pic.

Zâmbesc și plâng, Pacôme.

Nu vreau constrângeri, vreau să pot pleca când am chef, fără să trebuiască să-mi fac griji sau să lupt împotriva unei dorințe contrare dorinței mele. Ți-am dat de înțeles de la bun început că sunt singur, fiindcă așa am ales, dintr-o imperioasă sete de libertate. E complet imatur, cu siguranță, și numai Dumnezeu știe cât mi-o reproșează Nicolas. De câte ori mi-a zis că o să crăp singur, fără nimeni alături! Nu-i ușor totuși. Însă sunt așa cum sunt, nu vreau să mă închid undeva pentru a răspunde unei reguli impuse de societate, cu riscul de a mă prăpădi. Mă simt dator să fiu cinstit cu tine: viața lui Nicolas nu m-a atras niciodată. Un tată, o mamă, niște copii, un credit în cârcă și un câine înseamnă

prea puțin pentru mine. Îmi iau porția din când în când cu ei, îmi e de-ajuns. Tot ce-mi doresc e să pot muri în patul meu și să văd marea înainte de a închide ochii.

Reine, nu ești prima femeie pe care-o iubesc, nu cred că te ofensez peste măsură scriindu-ți un asemenea lucru. Cum sunt perfect conștient că nu sunt singurul bărbat pe care l-ai iubit. Dar ești prima care mi-a zdruncinat convingerile, singura care a făcut ca freamătul chemării spre larg să se audă mai slab. Însă mereu e prezent acest freamăt, nu mă va părăsi niciodată. E înăuntrul meu de când pot eu să-mi aduc aminte. Mereu va trebui să plec, niciodată nu mă voi potoli, în ciuda iubirii tale, în ciuda prezenței tale. Nu m-aș mai putea privi în oglindă dacă ți-aș impune o astfel de viață. Nici acest răspuns nu-l voi afla, dar cred că m-ai iubit pentru ceea ce sunt și nu pentru ce ai fi vrut să fiu. Nu pot, nu vreau să mă schimb. Iar tu nu ai puterea și poate nici dorința de a o face. Plec fără să știu dacă mă vei ierta. Voi visa la iertarea ta toată viața.

Reine, mi-a plăcut să respir cu tine, mi-a plăcut să te iubesc, mi-au plăcut buzele tale, mi-a plăcut să mă pierd făcând dragoste cu tine, mi-a plăcut modul tău de a face față, mi-a plăcut tristețea pe care o ai mereu în privire. Te iubesc. Iubirea pentru tine n-o să dispară în câteva ore petrecute în avion. O să îndur chinurile iadului, dar e mai bine pentru noi doi. Ce am trăit împreună să rămână o poveste pe care ți-o spui seara ca să adormi. O să scriu acum ceva care-mi face sângele să fiarbă doar când mă gândesc, dar e important. Eliberează-te de noi. Îmi doresc să iubești un om bun care să te facă fericită mereu, nu doar uneori. Vreau să cunoști și să iubești un bărbat pe care să poți conta, care să te respecte și să nu-ți judece niciodată alegerile.

Reine, trebuie să te las, Noé se va întoarce curând din ultima plimbare la Bon-Secours, ultima cu mine aici. Apoi o să pornim la drum, el, spre tine, eu, spre un loc fără tine. Să nu uiți niciodată că există mereu o poveste pe care s-o ții, pe care să ți-o spui. Deschide ochii, poate că această poveste se află undeva prin preajmă… Fiul tău deja scrie una nouă. De ce nu și tu?

Te iubesc, Reine, te iubesc. Vei rămâne cea mai frumoasă necunoscută pe care mi-aș fi dorit s-o răpesc.
Pacôme

Până să se lumineze de ziuă, știam scrisoarea pe de rost. Îl iubeam și mai tare. Eram pierdută. Îmi pierdusem farul din noapte. Totuși, această dragoste îmi dădea impresia ciudată că eram mai puternică. Doare să iubești. Nu contează pe cine. Îi pierdem mereu pe cei dragi. Până la urmă ne pierdem părinții, cât mai târziu posibil, dacă se poate. Dar înclinam să cred că, și la șaptezeci de ani, e violent și dureros să-ți pierzi părinții. Nu voi uita niciodată durerea tatei în fața sicriului bunicii. Nu facem copii ca să-i păstrăm lângă noi, trebuie să-i lăsăm să plece și să-și trăiască viața. Însă, deși existența lor reprezintă cea mai mare fericire, e dureros să-i iubești. Să iubești un bărbat. Să iubești o femeie. Într-o zi, pierzi ființa iubită, dorită, din cauza unei despărțiri, din cauza morții. Și asta doare, doare întotdeauna, smulge o bucată din tine. Pacôme, oriunde-ar fi fost în acest moment, în aeroport, într-un avion în zbor, luase cu el o parte din mine. O parte vitală. Nu aveam să mai respir niciodată la fel.

Dacă n-ar fi sunat ceasul lui Noé, cred că aș fi rămas în această stare de catatonie ore întregi. Însă, pentru fiul meu, nu aveam dreptul să mă abandonez durerii, să mă hrănesc cu această suferință. Așa că am îndoit cu grijă scrisoarea, am băgat-o în plic și am pus-o în noptieră. M-am ridicat din pat, am luat haine curate și am intrat în baie. Sub apa fierbinte, mi-am mușcat pumnul ca să mă descarc, să-mi adun forțele, înainte de a da ochii cu Noé. Să rezist. Să rezist mereu. Pentru el. Pentru fiul meu.

Îl așteptam la masă pentru micul dejun, pregătisem totul. M-am întors spre el când a apărut în cadrul ușii. I-am zâmbit cât de frumos eram în stare. El s-a stăpânit să nu se repeadă în brațele mele. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că voi revedea această neliniște în privirea lui. Mă blestemam pentru imaginea deplorabilă pe care i-o ofeream cu o oră si jumătate înainte de prima probă de bac. S-a așezat la locul lui obișnuit.
— Ai dormit? l-am întrebat.

A dat din cap că da.

— Probabil, te bucuri să-ți revezi prietenii și pe Iustine.

S-a înecat cu cerealele.

— După examen o să verificăm împreună ce-am făcut.

S-a grăbit să termine de mâncat ca să se pregătească de plecare. Nu m-am putut abține să mă duc după el până la ușă. Pusese deja mâna pe clanță.

— Noé?

S-a întors spre mine.

— Dacă nu te deranjează prea tare, ai putea să-mi trimiți un mesaj după ce termini?

A încuviințat în tăcere și a ieșit pe scări. A dat să coboare, apoi s-a răzgândit.

— O să-mi fie dor de el.

Am dus mâna la gură ca să nu plâng, ca să nu mă arunc în brațele lui, ca să nu cedez nervos în fața lui.

— Știu… și mie…

— Îmi pare rău, mamă. Pentru tine.

— Îți mulțumesc, comoara…

N-a așteptat să-mi termin cuvintele, s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

15

Am rămas închisă în casă, hotărâtă să aștept vești de la fiul meu; urmau patru ore lungi pentru mine. M-aș fi putut duce la Hangar, dar n-aveam curaj. Nu voiam ca Paul și restul lumii de acolo să mă vadă suferind din dragoste, îmi era rușine, viața mea de mamă își relua cursul – nu un curs complet normal, dar oricum, un curs –, iar eu tot găseam un motiv să nu mă simt bine.

Pe la 9, ușa de la intrare s-a deschis. Imposibil să fie Noé, care intrase în examen de o oră. În afară de el, doar Paul avea chei de la casa mea și acces liber. Nu m-am mișcat de la locul meu. Cum de știuse că n-o să mă duc la muncă? A traversat livingul, m-a sărutat pe păr și a dispărut în bucătărie cu o pungă de hârtie în mână. S-a întors peste câteva minute cu o tavă pe care erau două căni de cafea, cafea adevărată, și produse de patiserie. Mi-a zâmbit, s-a așezat lângă mine și a dus o cană la buze. Nu-mi reveneam.

— Paul, ce faci?

— Beau o cafea, nu se vede? Tu nu vrei? Greșești, e foarte bună.

L-am sărutat pe obraz.

— De unde ai știut că sunt acasă și nu la…

— M-a sunat Noé de dimineață, imediat ce a plecat de-aici.

Îmi venea să plâng de bucurie și de tristețe. Nu mai suportam această sfâșiere interioară. Aș fi dat orice să am un pic de tihnă. Să savurez pe îndelete veștile bune.

— Și? În ce relații sunteți acum?

Emoția lui era palpabilă, mâinile îi tremurau.

— A închis abia când a trebuit să intre în sala de examen. Am fi preferat să ne vedem, însă el nu voia să mai aștepte ca să-mi vorbească… Ne-am spus atâtea lucruri, eu…

— Nu ești obligat să-mi povestești, e treaba voastră, eu sunt fericită să știu că v-ați împăcat.

Inima îmi exploda de bucurie, nu puteam fi mai sinceră de-atât. Paul își refăcuse relația cu Noé, era ceva aproape la fel de important ca faptul că fiul meu se întorsese acasă. Paul m-a cuprins după umeri cu brațul și m-a sărutat din nou pe păr.

— Tu cum te simți? m-a întrebat în șoaptă.

— Fiul meu s-a întors…

— Noé mi-a spus că…
— Nu vreau să vorbesc despre asta, Paul. E inutil.
— Cum spui tu.

Am dat gata croasanții, am golit cafetiera, am trăncănit și am râs, iar asta mi-a făcut bine. Îl regăsisem pe Paul, eram amândoi ca înainte.
— De fapt, am nevoie de tine azi, m-a anunțat la un moment dat.
— Pentru ce?
— Trebuie să-mi schimb mașina!
— Iar!
M-am ridicat de pe canapea și, cu mâinile în șolduri, m-am uitat fix la el, prefăcându-mă enervată. Altă mașină, altă iubită.
— Am văzut-o? E cea care a trecut deunăzi pe la Hangar sau e una nouă?
Și-a trecut mâna prin păr, amuzat.
— Una nouă, dar de data asta nu mă grăbesc.
— Pe scurt, încă n-ai apucat să te plictisești de ea, dar anticipezi luându-ți altă mașină?
— Cam asta e ideea…
— Ești unic…
— Cum să iau cuvintele tale?
— Drept un compliment…
— Deci mă ajuți să aleg?
Am oftat, incapabilă să-i refuz această distracție după atâta amărăciune.
— Să mergem!
— Mai întâi, du-te și te aranjează. Nu bat showroomurile cu o femeie șleampătă după mine.
Am înhățat o pernă și i-am aruncat-o direct în față, dar nu mi-am putut înăbuși râsul. Am pornit spre etaj, aruncându-i o privire peste umăr. Zâmbea, dus pe gânduri.
— Ce m-aș face fără tine, Paul…
S-a uitat la mine cu tandrețe.
— O grămadă de lucruri.
Ziua a fost minunată, eliminam tensiunea, uitam de griji, mă bucuram să respir ceva mai ușor. Viețile noastre își reluau cursul. Și unul, și celălalt am primit un mesaj de la Noé când a ieșit, plin de încredere, de la proba de filosofie.

Noé a dat probă după probă în zilele următoare. Când nu era la examen, se întâlnea cu prietenii și cu Justine – cel puțin așa-mi imaginam. Deja mă simțeam norocoasă că venea acasă la prânz. Mai ales că vorbea cu mine. Nu despre chestiuni grave, dar îmi povestea despre subiectele pe care le tratase, despre teama că greșise la matematică, despre petrecerile programate la finalul probelor și despre cele deja anticipate pentru seara rezultatelor. După cum mă anunțase, nu a mai pomenit de Nicolas. Nu știam dacă păstraseră legătura, dacă îi spusese ce-a făcut la examene, nu știam nici măcar dacă plănuiseră să se vadă peste vară. De la Saint-Malo nu aveam nicio veste. Poate că Noé își impusese și acolo condițiile. Era singurul care decidea în legătură cu viața lui și cu ce urma să se întâmple. Ori poate îi era de ajuns că tatăl lui îl sunase o dată, însă nu puteam fi atât de naivă.

Banalitatea absolută a ceea ce împărtășeam cu fiul meu îmi dădea putere să rezist și să țin la distanță durerea de a-l fi pierdut pe Pacôme. În fiecare seară, reciteam scrisoarea, apoi o așezam pe perna sa. Pacôme voia să ne protejeze de el, de demonii lui, și voia ca Noé și Nicolas să aibă o șansă. O atitudine nobilă, atât de caracteristică lui. Dar eu? Mie ce-mi rămânea din el, din noi? O amintire, o poveste inventată? Îmi permisese să mă simt liberă, mă împinsese spre adevăr, dar mă făcea acum să sufăr. În ciuda cuvintelor sale, încă așteptam, nu reușeam să cred, ba nici măcar să-mi imaginez că el n-o să apară prin surprindere la un moment dat. Poate că într-o bună zi o să mă sune și o să mă cheme la el, să ne plimbăm pe metereze. Nu putea să trăiască fără Saint-Malo, fără panorama lui. Mă agățam de niște visuri, de niște himere pe care mi le povesteam nu pentru a adormi, ci pentru a mă liniști, pentru a mă convinge că aveam să respir din nou, grație lui.

Duminică dimineața, în ajunul anunțării rezultatelor, Noé s-a tot învârtit pe lângă mine. Avea ochii obosiți, ieșise în oraș seara și se întorsese noaptea târziu. Într-un final, s-a hazardat să mă întrebe dacă puteam merge să mâncăm de prânz la bunici.

— Nu i-am văzut de când m-am întors. Știi dacă Anna și Ludovic vor fi și ei acolo?

M-am bâlbâit câteva clipe. Noé făcea un pas spre familie. Incredibil!

— Uite… o să-i sun. Cred că vor sări până-n tavan, le-a fost dor de tine.

S-a încruntat. Am lăsat-o imediat mai moale.

— Nu-i un reproș, pe cuvânt; scuză-mă.

— E-n regulă, mamă.

A ridicat din umeri, blazat. Mi-a stat inima o clipă, îl regăseam pe Noé cel de dinainte, prostănacul meu adolescent.

După cum am presupus, toată lumea a răspuns prezent la chemarea lui Noé. Pe drum spre casa părinților mei, Noé a gesticulat încontinuu, vizibil nervos la ideea de a da ochii cu familia. Însă la sosirea noastră, toți s-au purtat foarte natural și le-am mulțumit în sinea mea pentru asta. Tata răscolea straturile de flori și, când ne-a văzut, l-a strigat pe Noé să-l ajute să mute masa în grădină ca să mâncăm la soare. Mama a apărut cu șorțul prins în talie, și-a sărutat cu mare drag nepotul – de parcă nu trecuse mai mult de o zi de când îl văzuse ultima dată – și l-a bodogănit pe tata pentru un motiv absurd. Ludovic, care verifica starea bicicletelor pentru tura de după-amiază, a fluturat mâna și i-a zâmbit, iar Anna a coborât cu un platou în brațe ca să pună masa.

— Noé, sunt ocupată acum, te pup mai târziu, i-a zis făcându-i cu ochiul.

Nepoții și nepoatele mele au apărut cu aperitivele și i-au întrebat pe vărul lor ce „party” pregătește după aflarea rezultatelor. La fel s-ar fi desfășurat lucrurile și dacă viața noastră n-ar fi fost dată niciodată peste cap. De când nu-mi mai văzusem fiul zâmbind atât? Eram foarte fericită și tristă deopotrivă. Noé îi iertase, era un pas important, mă bucuram pentru ai mei care nu făcuseră nimic altceva decât să se supună nebuniei fiicei lor cu riscul de a-și pierde nepotul, nu erau răspunzători de nimic, cum nici sora mea nu era. Spre deosebire de mine. Chiar dacă exista un ușor progres, Noé încă nu mă iertase și mă excludea din viața lui, din planurile lui. Evita orice contact fizic și nu mă mai sărutase pe obraz. Nu se apropia prea mult de mine, așa încât nu puteam să-i simt parfumul decât afundându-mi nasul în dulapul lui, când era plecat de-acasă.

În timpul tradiționalei plimbări cu bicicleta, le-am ascultat pe Anna și pe mama jubilând că Noé se întorsese, am afișat și eu o expresie mulțumită ca să nu le stric bucuria.

— Ce face Paul? m-a întrebat Anna.

I-am zâmbit sincer.

— Bine, foarte bine, mă rog, așa cred… Și el a trecut printr-o perioadă grea.

— O să vă reluați obiceiurile? a continuat ea.

Despre ce vorbea?

— Care obiceiuri?

— Nimic, las-o baltă, Reine…

A schimbat cu mama o privire amuzată, asupra căreia n-am apucat să insist, fiindcă băieții se întorseseră. Tata a venit și s-a așezat lângă mine. A aruncat o privire spre anexa casei, unde ceilalți își aranjau bicicletele.

— Bun, acum e ocupat, a zis tata ca pentru sine. Fetița mea, Noé mi-a pus o grămadă de întrebări despre Nicolas, voia să știe dacă noi îl cunoaștem, cum se purta cu noi… Mi-am cerut scuze că te-am ascultat, voiam să știi. Am discutat cu mama ta și am hotărât să facem asta dacă el ne oferea ocazia.

— Ați procedat bine.

— Închipuie-ți că nu m-a lăsat să termin ce aveam de spus, m-a întrerupt ca să-și ceară iertare pentru fuga lui. L-ai crescut bine, e un copil bun.

Am încuviințat, incapabilă să rostesc vreun cuvânt și pe jumătate traumatizată, fiindcă tata nu vorbea niciodată atât de mult.

Ziua cea mare pentru Noé. Când am plecat la muncă, el dormea liniștit sau, în orice caz, așa îmi imaginam. Mi-am petrecut ziua cu telefonul mobil în mână, așteptând, cred că eram mai nerăbdătoare decât el. Paul râdea de mine văzând cum mă învârt de colo-colo și-mi admonestez colegii pentru diverse fleacuri. Orele mi se păreau că se întind la nesfârșit, rezultatele urmau să fie afișate abia la sfârșitul după-amiezii. Simțisem o oarecare mândrie când Noé mă anunțase că voia să le afle după metoda veche, adică să se uite pe panourile de afișaj, nu pe internet. În schimb, nu-mi propusese să-l însoțesc.

La ora 17 Paul a dat buzna în biroul meu.

— Ce naiba faci, Reine? Cu toate lucrările de pe bulevard, n-o să ajungi la timp la liceu, dacă nu te miști!

— Nu mă duc.

— De ce?

Am evitat să mă uit el, continuând să-mi frâng mâinile.

— Noé nu mi-a zis să vin.

— Asta nu-i un motiv!

— Nu vreau să-l agasez, să-l fac să se simtă jenat sau să-i forțez mâna.

— Sunteți la fel de proști și unul, și altul! N-a îndrăznit să-ți zică!

M-am holbat la el. Paul mi-a explicat că Noé îl suna regulat de când se întorsese, de o săptămână chiar reîncepuseră escalada. Paul nu-mi spusese nimic, ca să nu mă simt și mai mult exclusă din viața fiului meu, însă nu mai suporta. Trebuia să ne împingă de la spate.

— Nu știe cum să-ți vorbească! Mi-a spus-o! Fiul tău, deși încă e supărat pe tine, te iubește enorm. Este îngrozit de tine! Haide, du-te să te întâlnești cu el! Oricum, afișarea rezultatelor e o chestie pe care n-o trăiești de două ori. Nu rata acest moment important pentru el!

— Crezi că-i bine? l-am întrebat mai mult în șoaptă.

S-a apropiat de mine.

— Sunt sigur. Te duc până acolo?

Mi-a întins mâna. Am acceptat invitația.

Paul a condus ca un nebun, s-a strecurat cu chiu, cu vai printre lucrările din oraș, printre celelalte vehicule, a luat niște curbe îndoielnice și a sfârșit prin a-și opri bijuteria pe patru roți pe un loc pentru mașinile de aprovizionare, pe strada Jean-Lecanuet. Ne-am continuat drumul alergând. Ca să nu mă împiedic, Paul m-a prins de mână. Aveam un gol în stomac, mă lua când cu cald, când cu frig. La liceu se adunase multă lume, absolvenții se înghesuiau în fața panourilor de afișaj, unii strigau de bucurie, alții plângeau, alții loveau cu piciorul în gol. L-am căutat cu privirea pe Noé. Și l-am zărit. Țopăia alături de prietenii lui, urlând de bucurie, de ușurare. Îi văzusem crescând pe acești puști. Acum toți se gândeau că-și încep viața de adulți. Pentru fiul meu, ea deja începuse de câteva săptămâni, însă debutase cu o mare încercare. Dar, în ciuda

oricăror obstacole, Noé reușise. Dragul meu Noé luase bacul. Se bucura ca orice alt adolescent de vârsta lui, ca mine, cu două decenii în urmă. M-am uitat fix la fața lui pe care se citea lipsa de griji. Era fericit, cu adevărat fericit. Iar eu simțeam o mare mulțumire. Și-mi era de ajuns. Știam că, orice s-ar fi întâmplat, fiul meu se va descurca mereu. Prietena lui m-a observat și i-a șoptit ceva la ureche. Noé s-a întors brusc în direcția mea. Eram incapabilă să-i fac semn cu mâna. El căuta ceva cu privirea, panicat. Și m-a văzut. Și-a croit drum, cu pas hotărât, prin mulțime. Când a ajuns în fața mea, și-a aplecat corpul lui mare și m-a luat în brațe. Am încremenit o clipă, apoi l-am strâns și eu cât am putut de tare, ne-am agățat unul de altul. Inima mi-a explodat de bucurie. Pentru prima dată după multă vreme, trăiam un sentiment de plenitudine.

— Sunt tare mândră de tine, comoara mea, i-am șoptit.

— Mulțumesc, mamă.

A întins mâna și l-a căutat pe Paul, pe care l-a tras lângă noi. Eram toți trei strânși grămadă, ca atunci când Noé era mic și cerea o îmbrățișare generală la studio. Paul ne-a cuprins în brațe pe amândoi. Îi aveam alături doi dintre bărbații cei mai importanți din viața mea, eram fericită, n-aș fi vrut să mă aflu în altă parte decât în brațele lor. Cred că lumea ar fi putut să se prăbușească în jur, și noi nici nu ne-am fi dat seama. Când ne-am desprins într-un final, niciunul nu putea să vorbească, ne uitam unii la alții jenați, emoționați, bulversați chiar. Noé și-a scos telefonul din buzunar și s-a încruntat când a descoperit cine-l suna. După un lung moment de ezitare, a răspuns.

— Mulțumesc… Sunteți amabil că v-ați uitat…

M-am uitat la Paul, întrebându-l din priviri dacă și el se gândea la aceeași persoană. Evident, avea aceeași presimțire ca mine. M-a prins de talie de teamă să nu mă prăbușesc. M-am sprijinit cu toată greutatea de el, fără să-mi iau ochii de la fiul meu.

— Nu… nu încă… De acord… Curând… Vă anunț… La revedere.

S-a uitat lung la telefon câteva clipe, însă eu n-am îndrăznit să fac marele pas și să-l întreb cine-l sunase. Poate fiindcă aveam certitudinea că era vorba de Nicolas. O voce subțirică l-a strigat. Justine stătea ceva mai departe, neîndrăznind să se apropie.

— Noé? Mergem? Vii cu noi?

El a privit-o drăgăstos, cum se întâmplă la vârsta lui. Am reușit să surprind privirea acestei fete drăguțe și timide care fura inima fiului meu și să-i zâmbesc. Mi-a zâmbit și ea.

— Vin acum.

S-a întors spre noi:

— Bun, păi, noi mergem să sărbătorim cu prietenii.

— Să te distrezi!

A plecat fără să se uite înapoi.

Paul m-a dus la Hangar să-mi recuperez mașina. Am parcurs drumul în tăcere, el era ciudat de concentrat la volan. Ceva plutea între noi. Ceva nou, pe care nu-l puteam descrie. În parcare, i-am propus să cinăm împreună, însă m-a refuzat cu părere de rău: își stabilise deja o întâlnire fără să se gândească la dată și nu putea s-o anuleze. Eram dezamăgită, dar nu i-am arătat. Cum să mă fi supărat pe el? Îmi acordase atâta atenție în ultima vreme! Putea să-și reia viața fără să mai trebuiască să-și facă griji pentru mine. L-am asigurat că e totul în regulă, zâmbindu-i și sărutându-l pe obraz înainte de a mă urca în mașina mea.

— Pe mâine, să ai o seară plăcută!

Când am împins ușa de la intrare, m-a izbit o aromă picantă. Am intrat în bucătărie încercând să-mi înăbuș speranțele nebunești. Și totuși, chiar pe el l-am găsit în fața aragazului.

— Noé…

S-a întors brusc și mi-a oferit zâmbetul lui seducător ce dispăruse de atâta timp.

— N-o să fie la fel de bun ca atunci când gătești tu.

Am avut impresia că picioarele îmi erau ancorate în podea, nu mai puteam face niciun gest, am icnit, iar privirea mi s-a încețoșat.

— Nu știu dacă se mai poate recupera ceva.

M-am apropiat de el și i-am luat lingura de lemn din mână. Nici nu vedeam ce e în tigaie, încercam să-mi stăpânesc tremurul corpului, tremurul inimii. O lacrimă de bucurie mi s-a prelins pe obraz când m-am uitat zâmbind la el.

— Orice se poate recupera, dragul meu Noé, nu-i așa?

Irisurile lui aurii sclipeau cu aceeași emoție ca a mea. Nu era nevoie să o spunem, dar iertarea își făcuse loc în casa noastră.

— Ba da!

Am rămas sorbindu-ne din ochi, zâmbind emoționați, împăcați. Mirosul de ars ne-a trezit la realitate, l-a făcut pe Noé să înjure și pe mine să izbucnesc în râs.

— O luăm de la capăt, l-am liniștit eu. Ia cartea asta arsă și arunc-o!

Încă râdeam când am deschis frigiderul. Am dat peste o sticlă de șampanie care nu fusese acolo dimineață și m-am uitat întrebător la fiul meu.

— M-am gândit că nu contează rezultatele, avem oricum un motiv s-o bem.

Am ciocnit pentru succesul la bac și pentru prima dată am pregătit burrito împreună. Când am terminat, ne-am așezat la masa din grădină. Era o seară frumoasă de început de iulie. Pluteam de fericire, râdeam cu Noé, puteam să-l privesc în voie fără riscul de a-l deranja, puteam să-i vorbesc cum o făcusem mereu, nu se încrunta dacă îmi mai scăpa câte un „comoara mea” sau „dragul meu Noé” inoportun. Fiind bărbatul în casă, avea grijă să-mi umple paharul cu șampanie, luându-și rolul foarte în serios.

După cină, mi-am aprins o țigară. Mi-am dat seama că de mult nu mai fumasem de plăcere, doar pentru că mă simțeam bine. Încă nu îndrăzneam să cred că-mi găsisem pacea. Dar eram pe calea cea bună. Amândoi eram pe calea cea bună.

Mă așteptam ca Noé să mă anunțe că iese în oraș după cină, însă, spre marea mea surpriză, s-a așezat în fața mea și m-a privit cu toată seriozitatea.

— Mamă, vreau să-ți vorbesc despre niște lucruri importante.

M-am îndreptat de spate, neliniștită. Pacea mai trebuia să aștepte.

— Te ascult.

A inspirat adânc pentru a găsi forța să vorbească. Am simțit în adâncul sufletului că în sfârșit Noé avea să mi se destăinuie, să-mi mărturisească tot ce avea pe inimă.

— Nu regret nimic. Nu-mi doresc să fi avut altă copilărie, altă viață. Nu știu ce-o să descopăr în acest om care-mi este tată, dar… am fost fericit fără el, cu tine. Nu mi-a lipsit nimic, am o familie. Și îl am pe Paul care a fost mereu alături de mine fără

să-mi ceară nimic. Mi-e așa de ciudă pe mine că l-am respins, i-am spus niște chestii oribile, mamă… am de gând să îndrept lucrurile.

Hotărârea lui mă fascina, mi-a dat de înțeles cu o privire că nu trebuia să-l întrerup sub niciun pretext, încă avea de spus lucruri care-l măcinau. În orice caz, nu mă simțeam în stare să rostesc niciun cuvânt, atât eram de bulversată.

— Știi, mamă, când îmi spuneam povești, în copilărie…

Doar pe el îl puteam asculta vorbind despre povești fără să clachez.

— Apărea mereu un tip rău, era tata care venea să ne despartă…

Nu-mi mărturisise niciodată această spaimă a lui. Cum de reușise să crească, să se dezvolte, având un asemenea coșmar ce se repeta? Mi-a explicat că trăise o mare parte din copilărie terorizat de ideea că tatăl care nu-l voise o să vină într-o zi să-și ceară drepturile și să ne separe pe veci. Niciunul dintre psihologii pe la care-l târâsem nu reușise să-l liniștească. Iată din ce motiv, de doi ani, nu voia să mai abordăm subiectul: îngropase această groază adânc în el.

— Dar ea a răbufnit cu putere atunci când mi-ai spus totul. Am plecat, fiindcă eram furios și dezamăgit, mă simțeam trădat, suferisem degeaba. Apoi voiam să descopăr cine era el… Dar am plecat și pentru că nu voiam să te pierd, am făcut o prostie, te-am lăsat și te-am pierdut. Dar m-am întors, fiindcă nu mai vreau să te pierd. Era absurd! Pacôme m-a ajutat să-mi dau seama că și tu te-ai temut mereu să nu mă pierzi și că uneori facem prostii când ne e teamă. Mi-a explicat că… Nicolas…

Îi venea greu să-i rostească numele.

— Și el se temea. Când am vorbit la telefon, i-am spus că eram speriat. Mi-a mărturisit că și el era la fel.

— Normal, am reușit să articulez. Pacôme a avut dreptate să-ți spună aceste lucruri, dar, Noé, n-o să mi-o iert niciodată că te-am lipsit de tatăl tău.

Figura i s-a înăsprit. Dacă, în timpul cinei, redevenise adolescentul înalt pe care-l cunoșteam, pe măsură ce vorbea, redevenea adultul pe care învățam treptat să-l cunosc.

— Mamă, nu vreau să mai aud asta. Nu glumesc, gata! Ne-am provocat destulă suferință și nu-mi place. Te iubesc mult,

mamă, și nu suport să văd că te învinuiești toată viața. Te-ai sacrificat suficient pentru mine.

— Nu…

A lovit cu pumnul în masă ca să mă întrerupă.

— Sunt aici și nu sunt orb. Pacôme a plecat și, într-o oarecare măsură, a făcut-o din cauza mea, știu. L-am înțeles. Așa că vezi, mamă, nu mai vreau să treci prin asta. Mi-aș dori tare mult să fii fericită.

L-am apucat de mână peste masă.

— Sunt fericită dacă tu ești fericit. Nu confunda lucrurile. Pacôme a făcut niște alegeri pentru el, pentru viața lui. Cu sau fără tine, tot ar fi plecat. Dacă tu-mi interzici să mă învinovățesc pentru alegerile pe care le-am făcut la nașterea ta, eu îți interzic să te învinovățești pentru plecarea lui Pacôme. Și, fie vorba între noi, Noé, ce ți-ar zice el dacă ar fi aici?

A râs trist.

— M-ar certa și mi-ar zice să mă duc să iau aer ca să-mi pun ideile în ordine.

Am reușit să râd și eu.

— Prin urmare, reia-ți viața, chiar din acest moment. Am petrecut o seară minunată, amândoi aveam nevoie de asta. Însă tocmai ai luat bacul, te așteaptă o petrecere în altă parte, te așteaptă prietenii, te așteaptă Justine. Du-te, te rog. Și nu-ți face griji pentru mine.

Privirea i-a rămas agățată de a mea câteva clipe, căuta o confirmare pe care a și găsit-o.

S-a ridicat, am făcut și eu la fel. L-am condus până la ușă, era încă nervos, fapt ce mă agasa. Nu voiam să-și strice acest moment atât de important din viață.

— Noé, mai e ceva?

Umerii i s-au relaxat.

— Vreau să-ți cer ceva…

— Spune-mi.

— Poți să vii cu mine la Saint-Malo când mă întâlnesc cu el? Am nevoie să fii acolo.

L-am cuprins în brațe și l-am strâns.

— Bineînțeles, când vei fi pregătit, nu trebuie decât să mă anunți.

M-a sărutat pe obraz și a plecat să sărbătorească reușita la bac.

Am terminat sticla de șampanie cât am făcut ordine în bucătărie. Din când în când, mă opream cu privirea în gol și repetam de câteva ori unele fraze rostite de Noé, îmi aminteam ochii lui plini de emoție, hotărârea și maturitatea gândirii lui. Mai aveam amândoi destule etape de depășit, însă de-acum eram convinsă că, peste câtva timp, ne vom găsi echilibrul. Mi s-a părut că greutatea de pe piept dispăruse, că aerul îmi pătrundea mai ușor în plămâni. Senzația era ciudată, tot corpul mi se relaxa, parcă pluteam în imponderabilitate, pielea îmi devenise mai moale, totul mi se părea mai delicat. Parcă până atunci trăisem un conflict permanent, un război interior, iar acum se declarase armistițiul. Minciuna mea mă atacase din toate părțile atâția ani. Fără să-mi dau cu adevărat seama, îmi măcinase permanent ființa, insidios, mă secătuise de energia vitală, de pofta de viață. Azi mă simțeam mai ușoară. Din ce în ce mai liberă.

M-am dus să mă așez iar afară, dornică să savurez această stare ce aducea a seninătate și cu care nu eram obișnuită. Am cedat, am luat telefonul și i-am trimis un mesaj lui Paul: **Voiam să-ți spun că Noé și-a petrecut seara cu mine, suntem mai bine. Te sărut, pe mâine**. N-am apucat să las telefonul din mână, că a și sunat.

— Paul, nu trebuia să-ți întrerupi cina ca să mă suni.

— Sunt acasă.

— De ce? Trebuie să fi mers foarte prost dacă te-ai întors așa devreme.

— De fapt, nu aveam nicio întâlnire…

— Ce?

— Cum ți-ai putut imagina măcar o secundă că te-aș fi lăsat singură astă-seară? Și de-aș fi avut ceva aranjat, anulam! Noé m-a rugat să te duc acasă fără să-mi spună ce-ți pregătea.

Am zâmbit larg la gândul că ei doi complotaseră ca să-mi facă această surpriză. Brusc mi-am dorit ca Paul să fie aici, lângă mine, cu mine. Totuși, nu reușeam să-i cer să vină. De ce nu îndrăzneam? Ce mă reținea?

— Sunt fericit pentru tine.

— Mulțumesc, Paul…

— Te sărut, somn ușor!

Ca în fiecare seară, la culcare am luat scrisoarea lui Pacôme din noptieră și am strâns-o la piept. Mi-ar fi plăcut atât de mult să-i povestesc ce se întâmplase astă-seară! Eram convinsă că știa că Noé luase bacul, trebuie să fi urmărit rezultatele pe internet de la celălalt capăt al lumii. Ar fi meritat să sărbătorească aici cu noi, totul i se datora un pic și lui. Trebuia să recunosc cinstit că așteptasem un gest spectaculos din partea lui, sperasem să-l văd apărând. Ar fi fost în stare de așa ceva, o demonstrase deja. Câtă vreme aveam să mă mai amăgesc crezând în întoarcerea lui? Alinarea de a-l fi regăsit pe Noé mi-a permis sa adorm, pentru prima dată după săptămâni întregi, fără să vărs nicio lacrimă.

16

Trei zile mai târziu, eu și Noé ne opream lângă Termele marine de la Saint-Malo. Mă anunțase în ajun că era pregătit, că nu mai voia să aștepte. Ai fi zis că-și fixase obiective pe care să le bifeze unul după altul ca să depășească situația. Îi telefonase lui Nicolas, care-și respectase angajamentul de a-i sta oricând la dispoziție. Așa că ne dăduse întâlnire la o terasă aflată pe dig, între două case roșii. Mă simțisem ușurată în sinea mea că nu alesese un loc în Intra-Muros, nu voiam să trec de zidul de apărare fără Pacôme.

Când am ajuns pe dig, splendoarea peisajului m-a lăsat fără cuvinte, la fel și pe Noé. Vremea era însorită, o ceață ușoară ascundea capul Fréhel, a doua zi avea să fie frumos – după cum îmi aminteam din explicațiile meteo ale lui Pacôme. Marea se desfășura sub ochii noștri începând de la verde-smarald până la albastru intens spre larg. Nisipul, până hăt departe, era presărat cu mici pete colorate. Turiști în costum de baie, copii alergând cu găletușe și lopățele în mâini. Plaja clocotea de activități, domnea o atmosferă de vacanță, o atmosferă de relaxare. Cei veniți la cură treceau imperturbabili pe lângă terenul de volei, pe lângă amatorii de windsurfing sau de surfing. Toată această frivolitate contrasta cu profunzimea și seriozitatea evenimentului pe care noi doi ne pregăteam să-l trăim, pe care Noé se pregătea să-l trăiască.

Noé nu se clintea, părând complet paralizat.

— Să mergem, l-am îndemnat cu blândețe.

— Mi-e teamă, mamă.

— Uită-te la mine, Noé.

S-a supus cu greutate.

— Suntem cu toții în același punct, tu, eu și Nicolas, care sigur ne așteaptă undeva în apropiere. Întâlnirea asta nu te obligă la nimic față de el.

Liniștit de cuvintele mele, mi-a făcut semn că puteam s-o luăm din loc.

Iată-mă aici, la întâlnirea dintre fiul meu și tatăl lui. Întâlnire de care mă temeam de-atâția ani. Azi o doream, însă îmi era teamă că Noé va fi dezamăgit, că nu va găsi ceea ce căuta. În

copilărie, încercase cu Paul, care îi spusese nu; de curând, crezuse că a găsit un reper în Pacôme, care era cu totul diferit de Paul. Dar se lovise din nou de un refuz. Iar acești doi bărbați, care contau mult pentru el și care-l iubeau, renunțaseră la un loc atât de special doar din respect pentru cel căruia îi revenea în mod legitim, cel care, până de curând, nici nu știuse de existența lui Noé și care, într-o primă fază, nu-l voise. Noé putea refuza să-i ofere acest loc, era dreptul lui, dar măcar va fi încercat, noi toți vom fi încercat. Mă simțeam ciudat de calmă, eram pregătită, de parcă în adâncul ființei mele știusem întotdeauna că trebuia să-l las pe Noé să-l cunoască pe Nicolas.

Noé a încetinit pasul brusc.

— El e? m-a întrebat cu glas atât de scăzut, că n-am fost sigură că înțelesesem bine.

M-am întors întâi spre Noé – care făcuse ochii mari –, apoi mi-am îndreptat privirea în direcția în care se uita el. Nicolas, aflat la cincizeci de metri de noi, ne zărise și rămăsese ca o stană de piatră. Fără să vrea, Noé a început să pășească mai repede. L-am lăsat să ia avans. El nu a observat, mergea drept înainte, atras inexorabil de bărbatul care-l aștepta. La fel a făcut și Nicolas. Tatăl și fiul înaintau unul spre altul, căutându-se. M-am gândit la Pacôme, datorită lui inimaginabilul se producea. S-au oprit la un metru distanță și s-au privit fix. Am rămas intenționat în urmă, ca să le las timp. Noé nu mai avea nevoie să-l țin de mână. Numai că el simțea altceva. L-am văzut din spate cum se pierde cu firea, apoi s-a răsucit brusc. Văzându-mă aproape de el, a oftat ușurat. M-am dus lângă ei, zâmbindu-i, ca să-l liniștesc.

— E-n ordine? l-am întrebat.

— Da, mi-a răspuns calm, ceea ce mi s-a părut încurajator.

M-am răsucit spre Nicolas, zâmbindu-i și lui. În ochi i se citea emoția puternică, fusese zdruncinat văzându-l pe Noé în carne și oase. Privirea mea trecea de la unul la altul. Se observau pe furiș, se studiau din toate punctele de vedere. Nicolas era hipnotizat de tânărul mai înalt decât el, cu prezență impunătoare. Anii de escaladă alături de Paul făcuseră din el un bărbat subțire, numai mușchi, care părea mai puternic decât tatăl lui. Nicolas se simțea mic pe lângă el, era impresionat de

fiul său. Niciunul dintre ei nu reușea să rostească vreun cuvânt, trebuia să dau o mână de ajutor.

— Poate mergem să ne așezăm undeva, le-am propus.

Nicolas a încuviințat. M-au condus, mergând unul în dreapta, celălalt în stânga mea, până la o terasă din apropiere. Nicolas s-a îndreptat instinctiv spre masa din fund, poate în căutarea liniștii, deși nu era nimeni în jur, toată lumea se afla pe plajă. Când să ne așezăm, Noé a avut o mișcare de recul, apoi i-a aruncat o privire scurtă, dar destul de blândă tatălui său.

— Mă întorc.

S-a dat înapoi și puțin a lipsit să n-o răstoarne pe chelnerița care i-a arătat unde e toaleta.

— Se simte bine? m-a întrebat Nicolas care nu-și lua privirea de la el.

Panica lor îndreptățită m-a emoționat până în adâncul sufletului.

— Cred că da, nu-ți face griji! Amândoi aveți nevoie să răsuflați.

S-a uitat în ochii mei.

— E un băiat frumos.

I-am zâmbit înduioșată, a plecat privirea și a strâns pumnii până i-au intrat unghiile în carne. N-am rezistat, l-am prins de mână ca să se oprească.

— O să fie în regulă, Nicolas.

S-a scuturat înfiorat, apoi mi-a strâns mâna într-a sa.

— Mulțumesc, mi-a spus cu glas înăbușit.

— Uită-te la mine, i-am șoptit.

S-a supus. Își stăpânea cu greu lacrimile.

— N-ai de ce să-mi mulțumești.

— Ba da… Trebuie să-ți mulțumesc că l-ai crescut, că ai făcut din el un tânăr minunat și puternic, se pare. Trebuie să-ți mulțumesc că n-ai fugit când ai dat întâmplător de mine, trebuie să-ți mulțumesc pentru răbdare…

— Sunt mama lui.

S-a îndreptat de spate și mi-a eliberat mâna. Noé venea spre noi. Oricât s-ar fi străduit el, nu reușea să-și ascundă ochii roșii. S-a așezat lângă mine, dar nu în fața tatălui său, pe care-l privea pieziș. L-am simțit totuși mai puțin încordat decât la început.

— Merge treaba la Cele Patru Colțuri ale Lumii? a întrebat brusc.

Nicolas a rămas stupefiat câteva secunde.

— Da, da… nu mă plictisesc. Ești amabil că mă întrebi.

— Mă interesează, atâta tot.

Din nou i-am mulțumit în gând lui Pacôme. Le facilitase întâlnirea.

— Când ai chef, poți veni să petreci ceva timp acolo sau măcar să faci o vizită, dacă vrei să afli mai bine cu ne ocupăm.

— O să vă anunț…

Am început să mă foiesc. Ceva scârțâia între ei. Am schimbat o privire cu Nicolas, m-am holbat la el, era datoria lui să ia inițiativa, nu a mea. Doar n-o să fac eu tot.

— Noé, poți să mă tutuiești. Poate ne-ar ajuta, nu-mi doresc să rămânem niște străini.

Noé a schițat un zâmbet ușor.

— O să încerc, bine-ar fi să și reușesc.

Conversația a devenit treptat mai relaxată, eu aproape că nici nu interveneam. Prezența mea n-avea alt scop decât să-i liniștească. Următoarea etapă avea să fie o întâlnire doar între ei doi. Însă fiecare lucru la timpul lui. Nicolas l-a întrebat pe Noé ce planuri își făcuse pentru vară. Noé i-a mărturisit că o să plece vreo cincisprezece zile cu prietenii, că o să cânte, că i-ar fi plăcut să-și găsească și un mic job, dar, cu tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni, asta nu mai reprezentase o prioritate. Fiul meu mă impresiona prin onestitate, nu existau subiecte tabu, puteam să răsuflu ușurată.

Într-un final, s-a instalat firesc tăcerea. Noé privea marea, Nicolas îl privea pe el, iar eu îi priveam pe rând. Se întâlniseră, simțeam că între ei, înainte de a vorbi de o relație sau de afecțiune, se năștea un respect reciproc. Ceea ce, după părerea mea, era extraordinar. Un început încurajator. Tăcerea, liniștitoare, era tulburată doar de țipetele pescărușilor și de conversațiile îndepărtate ce se auzeau dinspre plajă. M-am uitat la oamenii – niște bătrânei în baston, un biciclist grăbit, o familie numeroasă – care treceau pe lângă terasa unde stăteam noi. Nimeni nu-și putea imagina ce se petrecea aici, întâlnirea dintre un tată și fiul său, la fel de timizi și unul, și altul. Nicolas tot învârtea ceașca de cafea, din care nici nu sorbise,

observându-l fascinat și agitat pe Noé. Dar la ce se gândea fiul meu, a cărui față rămânea întoarsă ostentativ spre mare? În orice caz, arăta destins, se simțea în largul lui. Tăcerea s-a prelungit, cred că toți luaserăm o pauză, ne refăceam puterile, ne odihneam. Totuși, eu am vorbit prima:

— Ce face Héloïse?

Noé n-a reacționat, continua să fie absorbit de largul mării.

— Bine, este… este… De fapt, este pe plajă cu… copiii.

— Adevărat? s-a mirat fiul meu, revenind printre noi.

Părea tulburat.

Da, Noé, sunt aici, a confirmat Nicolas. Ai vrea să-i vezi?

— Ei știu că…

— Le-am explicat de bine, de rău situația. Salomé și Adam au înțeles în mare că ești fratele lor, deși nu-și prea își explică ei cum e posibil așa ceva. Însă Inès e mică, n-a priceput deloc. Crede și acum că mama ta e o regină, prin urmare… Se teme mai ales că un nou frate i-ar șterpeli jucăriile.

Noé a râs emoționat. Nicolas s-a dus să discute cu Héloïse, cea care decidea dacă prezentările aveau să fie făcute azi sau nu.

— Cum te simți?

— E OK…

Noé părea pierdut iar în gândurile lui și oarecum trist.

— Pacôme avea dreptate, e un tip agreabil…

Pentru prima dată de când Noé și Nicolas se întâlniseră, era greu pentru mine să zâmbesc, chiar dureros.

— Și tu, mamă? Tu ce părere ai?

I-am dat într-o parte șuvița rebelă, cu un gest tandru, pentru a stăvili valul de emoții ce clocoteau în mine.

— E ciudat să vă văd împreună, dar sunt fericită pentru voi.

— Dar tu?

— Și eu sunt bine, pe cuvânt!

Nu mă prea credea. Totuși, ar fi trebuit. Jumătate din inima mea era bine, cealaltă, mai puțin, însă bucuria de a-mi vedea fiul împăcat cu sine conta mai mult decât tot restul.

— Ne așteaptă, s-a auzit vocea lui Nicolas.

Noé a început să tremure ușor.

— Serios? Pot să-i văd?

— Poți chiar și să le vorbești, dacă ai chef.

Fiul meu s-a ridicat, dar eu nu m-am clintit.

— Tu ce faci, mamă?

— Vă las singuri.

— De ce nu vii și tu, Reine?

Din tonul lui Nicolas răzbătea o anumită doză de panică. Aș fi putut să traduc ultima lui propoziție prin: „Héloïse și cu mine avem nevoie să fii acolo. Ajută-ne!” Însă, deși considerasem absolut necesar să fiu alături de Noé când își cunoștea tatăl, cu condiția să vrea amândoi, să asist la întâlnirea sa cu restul familiei lui Nicolas m-ar fi stânjenit, eram o intrusă.

— Prezența mea ar fi deplasată.

— Dacă nu vii, nu mă duc nici eu. Este exclus să te las singură aici, m-a somat Noé.

M-am ridicat și m-am strecurat între ei.

— Sunteți mari… o să vă descurcați perfect, i-am liniștit cu blândețe.

— Dar… a insistat Noé.

— Nu! Rămân pe dig, o să fiu aproape de tine. E important să mergeți acolo voi doi, fără mine.

I-a cuprins panica, erau bulversați de provocarea pe care le-o impuneam. S-au uitat unul la altul întrebându-se din priviri dacă erau pregătiți. Când mi-au zâmbit la fel, mi s-a pus un nod în gât. Am rezistat lacrimilor pentru Noé, pentru Nicolas. I-am observat plecând împreună spre noua lor viață. Am înaintat până la marginea digului și am făcut un lucru periculos care mi-a amintit de seara întâlnirii mele cu Pacôme. M-am așezat cu picioarele atârnând în gol ca să fiu spectatoare la întâlnirea lui Noé cu frățiorul și surioarele sale.

Nu-mi dădea amețeli golul de sub tălpile mele, ci scena care se derula sub ochii mei.

Mergeau în același ritm prin nisip, Nicolas întindea din când în când brațul ca să-i arate ceva lui Noé. Fiul meu dădea aprobator din cap uitându-se apoi la bărbatul cu care semăna atât de mult. Nicolas știa cu precizie unde se afla familia lui, sigur aveau locul lor. Maluinii trebuie să fi beneficiat de un loc rezervat în mod tacit familiei. Nu mă aflam lângă Noé, însă aș fi putut să-i aud bătăile neregulate ale inimii.

— Tati! a țipat o voce atât de stridentă, că am auzit-o de la zeci de metri.

Micuța Inès alerga cât o țineau picioarele, Noé a observat-o și s-a oprit o clipă când fetița s-a aruncat în brațele tatălui ei.

Au început să discute, apoi am văzut adunându-se în spatele lor restul familiei, cu Héloïse în frunte, urmată imediat de cei doi copii mai mari care, de unde stăteam eu, mi s-au părut intimidați. Héloïse l-a îmbrățișat spontan pe Noé, care i-a zâmbit. Nicolas i-a împins cu blândețe pe copiii mai mari spre Noé. El s-a apropiat, iar ei au ridicat capetele spre acest băiat înalt. Noé i-a sărutat stângaci pe obraz, copiii l-au sărutat și ei zâmbind. Era frumos, foarte emoționant. Inima mi s-a strâns, se crea o familie din care eu nu făceam parte. Inès se zvârcolea în brațele tatălui ei, care a lăsat-o până la jos. Fetița și-a pus mâinile în șolduri și s-a postat în fața mamei ei. A început o discuție însuflețită, din câte puteam eu să văd de la postul meu de observație. Noé s-a apropiat cu precauție când Inès a început să bată din picior. Brusc, fetița și-a strecurat mânuța în mâna lui mare și l-a tras spre malul apei. Mi s-a părut că zăresc un zâmbet pe chipul fiului meu. Peste câteva minute, ceilalți doi copii au rupt-o la fugă după ei.

Era complet ireal. Héloïse, Nicolas și eu, la câteva zeci de metri deasupra lor. Ne uitam toți trei hipnotizați la Noé, la fratele și la cele două surori ale lui. Asistam la nașterea legăturilor între frați. Problemele încă nu se terminaseră, nu conta rolul pe care noi îl jucam, nimeni nu era atât de naiv încât să excludă o reacție neprevăzută, însă aveam datoria fundamentală de a savura ceea ce se desfășura sub ochii noștri. De câte renașteri poți să ai parte în viață? Eu cunoscusem deja mai multe și aveam să cunosc și altele. Nu mă îndoiam că Noé, chiar dacă nu-și dădea seama, renăștea chiar în acest moment. Nu știam nici pe departe toate secretele și toate încercările prin care trecuseră Nicolas și Héloïse, însă nu mă îndoiam că și ei renășteau împreună. Viețile noastre, ale tuturor, tocmai porniseră într-o nouă direcție, necunoscută.

Héloïse și Nicolas s-au strâns în brațe, au schimbat o privire, au vorbit – puteam chiar să ghicesc cuvintele de dragoste rostite – și în final s-au sărutat. Mi-am întors privirea din pudoare și ochii mi-au picat pe clopotnița catedralei din Intra-Muros, care se distingea în zare. După câteva minute, mi-am auzit numele. M-am uitat spre locul dinainte, toată lumea dispăruse. Am căutat cu privirea peste tot și am constatat că Héloïse se dusese lângă copii. Apoi l-am descoperit pe Nicolas

care mă striga de la poalele celei mai apropiate scări. M-am ridicat cu grijă în picioare și cu la fel de multă grijă am coborât spre nisip. O clipă, am reușit să mă detașez de ceea ce trăiam și să mă gândesc că probabil nu era vreo mare plăcere să folosești scara asta de granit cu copiii după tine și cu tot calabalâcul necesar pentru o după-amiază la plajă. Nicolas și-a trecut nervos mâna prin păr când am ajuns lângă el.

— Héloïse se temea că Inès îl chinuie prea tare pe Noé pentru o primă întâlnire.

Am izbutit să râd imaginându-mi-o pe fetița drăguță și iute ca o tornadă făcând tot ce poate ca să-l ducă pe Noé de nas.

— Ne plimbăm puțin? mi-a propus Nicolas.

După un lung moment în care am pășit tăcuți unul lângă altul, el a deschis gura primul:

— Cum te simți?

— Sincer vorbind, chiar sunt fericită că v-ați întâlnit, mi se pare un început bun. E tulburător să-i vezi pe toți patru. Și pot să te asigur că Noé se simte bine. Iar, dacă el e fericit, și mie mi-e bine.

— Reine…

Aveam o idee foarte clară despre subiectul pe care intenționa să-l abordeze și nu voiam să stric cu suferința mea această zi atât de intensă și de importantă pentru fiul meu.

— Te rog, Nicolas, nu.

— N-avem încotro, trebuie să discutăm.

După tonul vocii, am înțeles că și pentru el această conversație era la fel de dureroasă ca pentru mine. Mi-am luat inima în dinți.

— Ai primit vești de la el?

— Vorbim o dată la două zile.

— Ce face?

— Habar n-am. În mod cu totul bizar, refuză să răspundă la această întrebare simplă.

M-am oprit și m-am întors cu fața spre el.

— O să se întoarcă? Nu-i așa? O să apară într-o bună zi din senin ca în prima seară pe care am petrecut-o eu la voi, îți amintești?

S-a uitat într-o parte și-n alta, ca pentru a mă evita, dar în cele din urmă privirea i s-a oprit asupra mea.

— Îmi amintesc foarte bine, mi-a răspuns cu un zâmbet îngrozitor de trist. Dar de data asta n-o să se mai întoarcă.

Am clătinat din cap, incapabilă să-mi stăpânesc lacrimile.

— Cum poți să fii așa de sigur? Întotdeauna mi-ai spus că trebuie să te aștepți la orice de la Pacôme!

— A decis să deschidă o filială în India, ca la început, și să se stabilească acolo.

Parcă aș fi primit un upercut în stomac.

— Mereu îmi zicea că o s-o facă, dar nu-l credeam, mai ales în ultima vreme, mai ales după ce te-a cunoscut. Însă trebuie să acceptăm realitatea. L-am pierdut, Reine.

— Nu te cred, i-am zis hohotind de plâns din ce în ce mai tare.

Nicolas m-a luat în brațe. M-am agățat de el fără reținere, fără pudoare, aveam nevoie de cineva ca să mă potolesc, ca să mă consolez.

— Îmi pare rău, Reine. E atât de nedrept pentru tine!

— Îți dai seama că astăzi suntem aici împreună datorită lui?

— Știu.

M-am desprins din brațele lui, cuprinsă din nou de furie.

— De ce? De ce a făcut asta? Noé avea loc pentru voi amândoi.

— Știu prea bine… I-am și spus-o, am insistat. N-a vrut să audă nimic. Nici eu nu pricep mai mult decât tine. Te iubește cum n-a iubit pe nimeni și totuși a plecat, ne-a părăsit pe toți. Copiii nu înțeleg, întreabă întruna de el. Héloïse e distrusă, eu… eu sunt pierdut fără el, pe cuvânt! Și sufăr pentru tine. S-ar zice că-ți stric viața mereu.

S-a crispat de furie, de durere. L-am apucat de braț.

— Nu, Nicolas, nu spune asta! Noé e aici. Iar el este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu tu ești vinovat pentru deciziile lui Pacôme.

Ochii noștri și-au vorbit singuri, marcați de tristețea de a fi pierdut aceeași persoană din viețile noastre.

— Așadar, va trebui să învățăm să trăim fără el? Da?

A început să respire sacadat, curând avea să lase cuțitul ghilotinei să cadă.

— Din păcate, da…

M-am uitat spre apă, în depărtare l-am zărit pe Noé cu surorile și frățiorul lui. Imaginea mi-a smuls un zâmbet.

Trebuia să mă agăț de această nouă fericire, chiar dacă fiul meu își crea o nouă viață de familie din care eu nu aveam să fac parte.

— O să fac câțiva pași singură, l-am anunțat pe Nicolas. Spune-i lui Noé să nu se îngrijoreze… O să vin la voi mai târziu.

M-am îndepărtat fără să privesc înapoi. După câțiva metri, mi-am scos sandalele și mi-am continuat drumul desculță. Aveam nevoie să simt contactul cu solul ca să n-o iau razna. Am înaintat spre Intra-Muros, știind că n-o să merg chiar până acolo… Voiam doar să-mi întipăresc în minte această imagine, aceste ziduri înalte de granit ce rezistaseră secole, dar care și ele îl pierduseră pe Pacôme.

Eram în ceață, sfâșiată între sentimente contradictorii. Derulam iar filmul ultimelor luni. Propunerea lui Paul de a mă ocupa de dosarul Cele Patru Colțuri ale Lumii, dosar ce nu va fi niciodată terminat. Întâlnirea mea cu Pacôme, minunata mea întâlnire cu el. Întoarcerea lui Nicolas. Îndoielile, angoasele, spaimele. Momentele magice și intense cu Pacôme, împotriva cărora nu putusem lupta. Suferința lui Noé. Fuga lui. Disperarea lui. A mea. Iubirea statornică a lui Paul. Susținerea familiei mele. Implicarea lui Pacôme pentru a ne salva pe mine și pe fiul meu. Evoluția lui Nicolas. Toate aceste evenimente se petrecuseră ca să ajungem unde eram azi. Ca să ajungem la momentul în care fiecare trebuia să construiască, pe dureri și pe câteva zâmbete timide, noi legături, noi repere. Care aveau să crească în umbra unui absent. Absent care o să lipsească mereu din viața noastră, dar și-o va duce pe a lui după cum voia.

Eram fericită și nefericită în același timp. În ciuda greșelilor mele, a numeroaselor mele stângăcii, reușisem să fac din Noé un bărbat în devenire. Toate punctele mele de ancorare trebuiau regândite. Noé era pe cale să zboare cu propriile aripi, cu un tată și o a doua familie care vor ocupa tot mai mult loc în viața lui. Eram singură, ușurată de o povară ce mă apăsa încă de la nașterea lui. Îmi petrecusem mare parte din viață creând un vid absolut. Acum trebuia să mi-o reinventez. Pacôme voia să-mi scriu o nouă poveste, în timp ce el și-o reînnoia pe-a sa. O să am nevoie de timp, de mult timp ca să-mi imaginez o

continuare. Și când te gândești că hazardul era răspunzător pentru această înlănțuire a evenimentelor!

17

Pe drumul de întoarcere, Noé m-a întrebat dacă puteam să plecăm amândoi câteva zile, înaintea vacanței sale cu prietenii. Cum să refuz o asemenea propunere? Una la care nici n-aș fi îndrăznit să visez! Până să ajungem acasă, a și găsit bilete de avion pentru a doua zi spre Lisabona. L-am sunat pe Paul ca să-l anunț.

— Te deranjează dacă lipsesc de la Hangar câteva zile?

— Nu. De ce?

— Plec într-o scurtă călătorie cu Noé.

— Bună idee!

Din tonul vocii, ciudat de sobru, simțeam că nu era prea încântat.

— Consideră că ăsta e concediul meu, pe urmă o să fiu la post toată vara.

— Nu-ți face griji pentru job. Cum a mers la Saint-Malo?

I-am aruncat o privire fiului meu care contempla peisajul, pierdut în gânduri. Poate nu chiar pierdut, fiindcă a răspuns înaintea mea.

— Paul, te sun mai târziu. Totul e-n regulă, pe cuvânt.

— Mă bucur pentru tine, Noé. Profitați amândoi. Și fiți atenți pe drum.

— Paul! Stai puțin! am încercat să-l rețin.

Dar deja închisese. Ce-l apucase? Mi-a pierit brusc zâmbetul.

— E vreo problemă cu Paul, mamă?

Dacă era, eu, una, n-o știam. De la afișarea rezultatelor la bac, ne văzuserăm doar în treacăt. Paul era mereu pe fugă, însă n-am căutat să aflu mai multe, împiedicată mereu de un lucru nou apărut, care plutise între noi în seara aceea.

— Nu, trebuia să se ducă undeva. Nu-ți bate capul… O să aflu eu după ce ne întoarcem.

Am lăsat deoparte brusca indispoziție a asociatului meu ca să mă concentrez la zilele de fericire neprevăzute. Într-un elan de energie, am decis să nu iau scrisoarea lui Pacôme cu mine. În primul rând, de teamă să n-o pierd, în plus, era timpul. La ce bun să recitesc întruna cuvintele lui de iubire, cuvintele lui de despărțire? Situația devenise de-acum clară, nu trebuia să-l mai aștept. Nu mai voiam să-mi fac rău singură inutil. Aveam toată viața înainte.

Sejurul nostru în capitala portugheză a refăcut total complicitatea dintre mine și Noé. Am discutat despre orice, fără rezerve, fără pudoare, a fost o ocazie să lămurim tot ce rămăsese nespus, să completăm ultimele spații albe ale poveștii lui. Mi-a pus multe întrebări despre anii mei de studenție, despre viața pe care eu și Nicolas o avuseserăm când eram doar cu puțin mai în vârstă decât el. Voia să știe tot, în detalii, voia să-și cunoască părinții. Puteam în sfârșit să-i vorbesc liber despre tânăra care fusesem, despre îndoielile și temerile de atunci, i-am dezvăluit chiar și în ce stare eram când îl cunoscusem pe Paul. Mi se părea atât de plăcut să mă destăinui fiului meu, eram ușurată! Deși nu asta urmărisem, am observat totuși că era impresionat de mama lui și de ceea ce trăise ea, simțeam că se născuse o nouă formă de respect între noi, fiindcă el îmi cunoștea acum slăbiciunile. Nu mă îndoiam că între noi se crea o relație mai sănătoasă, mai sinceră și, în primul rând, mai solidă. Dragostea noastră era de-acum fără pată. Puteam să-mi iubesc fiul fără teama că el îmi va descoperi secretele, iar el putea să-și iubească mama pe de-a-ntregul, cu tot cu zonele de umbră.

După doar o noapte și o tură de spălat rufe la mașină, Noé a plecat cu prietenii în Corsica. M-am pomenit iar singură acasă. Suportam însă bine, atât de bine că m-am simțit destul de puternică încât să nu mai recitesc scrisoarea lui Pacôme, nu mai aveam nevoie de ea ca să adorm, nici nu-i simțisem lipsa. Am hotărât s-o duc în cutia mea cu suvenire din podul alor mei. Mă despărțeam de ea cu inima strânsă, dar împăcată. Timpul trecea, el plecase de peste o lună, ieșise din viața mea. Se transforma puțin câte puțin în amintire…

Îmi mai rămânea totuși un lucru de făcut. Am luat *Ces messieurs de Saint-Malo* din biblioteca lui Noé. Ținând cartea în mâini, am constatat cât era de ferfeniță de atâta citit și cărat peste tot. Probabil că semăna cu exemplarele lui Pacôme. Trebuia neapărat să aflu ce se ascundea în spatele acestei povești. Ca și cum lectura ei m-ar fi vindecat la final de Pacôme. El însă răsărea în mijlocul personajelor romanului, parcă îl regăseam printre fraze. Printre cuvinte, parcă făcea parte integrantă din aceasta istorie cu bărbați și femei dintr-un

alt secol, în care avea propriul rol, aproape că citeam niște dialoguri în care el intervenea. Pacôme se transforma într-un personaj din roman, părăsea lumea reală ca să prindă viață pe hârtie.

Dar, pe măsură ce el dispărea din realitate, eu deschideam mai bine ochii. Mai ales în privința poveștii noastre. Nu era menită să dureze. Și nu știusem eu asta chiar din prima noastră noapte? Avusesem nevoie de acest bărbat din alte vremuri ca să mă ajute să respir în toiul supliciului, mă agățasem de el ca să rezist, ca să trec prin cea mai mare încercare din viața mea – să-i mărturisesc adevărul fiului meu –, însă știam că nu era bărbatul vieții mele, cel alături de care visam să-mi sfârșesc zilele. Pacôme fusese o călătorie, o călătorie tulburătoare, pasională și pasionantă, care mă hrănise, care mă făcuse să cresc, dar care ajunsese la capăt. Fiindcă întotdeauna te întorci dintr-o călătorie.

Aș fi putut să fiu mulțumită sufletește dacă nu m-ar fi bântuit teama că lipsea ceva sau, mai degrabă, că-mi scăpa ceva esențial. Vara la Hangar era ciudată, mai mult decât ciudată. La întoarcerea din vacanță, descoperisem cu surprindere că ardeam de nerăbdare să-l văd pe Paul. Mă întâmpinase fără efuziuni, cât se poate de simplu, dându-mi de înțeles că Noé deja îi povestise totul despre escapada noastră mamă-fiu. Părea să se bucure pentru noi, fără a căuta totuși să afle alte amănunte. Evident, atitudinea lui distantă mă rănise, însă mă liniștisem spunându-mi că avea dreptul să se gândească în primul rând la el, nu la noi, la mine. În fond, și el suferise teribil în ultimele luni.

Însă de atunci, inexplicabila prăpastie dintre noi continua să se adâncească. De fiecare dată când trebuia să discut cu el, chiar și pe teme de serviciu, mă gândeam de două ori înainte să-l abordez. Îmi pregăteam cuvintele, întrebările, observațiile, nemaiștiind cum să-i vorbesc. În optsprezece ani, nu fusesem niciodată timidă, și cu atât mai puțin reținută față de Paul. Acum însă nu mai reușeam să mă comport firesc cu el, îmi pierdeam spontaneitatea, deveneam stângace, aveam emoții, dintr-un motiv care-mi scăpa. Iar atitudinea lui nu mă ajuta deloc, era închis în sine, taciturn – ceea ce nu-i stătea în fire –, evaziv și se enerva din orice fleac.

Drept dovadă, în acea dimineață, la scurt timp după ce sosise la muncă, a trimis-o la plimbare pe asistenta noastră căreia, incontestabil, nimeni nu-i putea reproșa nimic. Apoi a trântit atât de tare ușa de la biroul lui, încât peretele dintre birourile noastre s-a zguduit. Am ieșit dintr-al meu și am dat de mutrele perplexe ale celor din echipă. Trebuia să lămuresc odată povestea asta. Mi-am luat inima în dinți și m-am îndreptat spre ușa lui Paul fără să mai stau de gânduri. N-am ciocănit, am intrat direct. Cum aș fi făcut și înainte.

— Paul, vrei să-mi spui ce te-a apucat? De când urli la oameni?

Stătea în picioare, cu mâinile în buzunar. Chiar și din spate, puteam să simt că tot corpul îi era încordat.

— Vrei să te uiți la mine? am insistat.

A oftat exasperat și s-a întors. Arăta ca după o petrecere, parcă abia se ridicase din pat, ceea ce-l făcea și mai seducător. Era doar o presupunere, fiindcă nu ne mai vorbeam decât foarte puțin sau deloc, însă bănuiam că o ducea tot într-o distracție cu o nouă iubită, ieșind seară de seară în oraș și ocupându-și nopțile cu altceva decât cu dormitul. Fapt ce a avut darul de a mă scoate din sărite.

Ești bolnavă, Reine. Dacă tu ești singură, nu trebuie să fie și Paul la fel! Parcă n-ai fi obișnuită cu șirul nesfârșit de femei care defilează prin viața lui.

M-am îndreptat de spate ca să mă stăpânesc.

— Te preocupă ceva? Nu te mai recunosc. De ce te-ai luat de ea?

— Bine, Reine. O să-mi cer scuze. Nu mai avem dreptul aici nici să fim prost-dispuși!

S-a apucat să scotocească prin hârțogăraia de pe birou, dându-mi de înțeles la modul ostentativ că discuția – dacă așa se puteau numi cele două fraze schimbate – se încheiase.

— Paul, i-am zis cu o voce atât de slabă, că nu mi-o recunoșteam. Am făcut ceva rău?

A ridicat spre mine o privire dură, gravă, aproape ostilă, privirea unui străin. Mi s-a părut că ezită, însă a fost doar o impresie trecătoare.

— Bineînțeles că nu.

Nu te cred.

— Vrei să luăm prânzul împreună?
— Mi-am făcut deja planuri. Altă dată.
— De acord.

N-am mai insistat, am ieșit din biroul lui îngrozitor de tristă. Pierdută chiar. Inima îmi bătea repede, foarte repede, prea repede.

Din acel moment, am început să-mi petrec mai mult timp pândindu-l pe el decât muncind. Eram incapabilă să mă abțin să-l privesc când traversa open space-ul, îl studiam minuțios căutând un indiciu din care să deduc ce-mi ascundea. Cu o ușurință deconcertantă a obținut iertarea de la asistenta noastră. Tinerică fiind, s-a topit toată în fața privirii lui de câine bătut, a zâmbetului degajat și a buchetului de flori pe care i l-a oferit. Am asistat la scenă de la geamul biroului meu, fascinată de charisma pe care o degaja, la fel ca prima dată când îl văzusem cu atâția ani în urmă. Ar fi fost și păcat să nu profite de puterea asupra femeilor. Aveam așa un chef să-l tachinez, să facem haz împreună de talentul lui de seducător! Paul îmi lipsea, aveam nevoie de el, de prezența lui în viața mea. Însă el se retrăsese. Oare era o parte din prețul plătit în ultimele luni de chin? Pentru noua viață care se construia pentru Noé, pentru mine și deci pentru el. Oare nu voisem să văd cât de mult era afectată *iubirea noastră?*

De-a lungul întregii veri, Noé a profitat din plin de vacanță. A fost de mai multe ori în vizită la Nicolas și la familia lui, fără mine. De fiecare dată s-a întors răvășit, dar senin. Cred cu toată sinceritatea că nu umplea un gol, ci cunoștea persoane noi pentru care începea să simtă o afecțiune sinceră. Când trecea ca o vijelie pe acasă, remarcam în privirea lui urmele influenței lui Pacôme. Descopeream în el scânteia unei independențe feroce, își ducea viața tot mai mult așa cum voia, lua tot mai multe decizii singur. Cu Nicolas nu păstrasem nicio legătură, niciun contact. Noé era destul de mare ca să se ocupe de această relație, știa că-i stăteam la dispoziție dacă dorea să discute cu mine, însă eu, una, ca să avansez în noua viață pe care mi-o inventam, nu mai voiam să am de-a face cu maluini.

La jumătatea lui august, tatăl său i-a propus să dea o mână de ajutor la Cele Patru Colțuri ale Lumii până începeau cursurile universitare. Noé era pierdut. Se temea să-și ia un angajament atât de important față de Nicolas și față de copiii lui. Îl simțeam că se teme de reacția mea. Ca să ia o decizie, avea nevoie de părerea mea și a lui Paul, ca întotdeauna. Înainte, am fi numit asta „consiliu de familie”. Nu și azi. Nu-i spusesem, evident, că raporturile dintre mine și Paul nu erau dintre cele mai bune. Nu intenționam deloc să-i stric dispoziția cu povestea noastră. Și ce motiv aș fi putut să invoc?

Noé ne-a chemat pe amândoi acasă la prânz. Primul prânz împreună din acea vară și tocmai fiul meu era cel care ne reunea. Ridicolul situației a fost atins când fiecare a plecat cu mașina proprie de la Hangar ca să ne întâlnim la mine acasă. Văzându-ne sosind separat, Noé a ridicat din sprâncene, circumspect, dar eu i-am ignorat gestul.

În cursul prânzului, am schimbat banalități peste banalități. Consternat, Noé a pus până la urmă punctul pe i.

— Ce-ați pățit amândoi?

— Nimic, i-am răspuns cu glas slab.

Ce altceva să fi zis? Habar n-aveam ce se petrecea în capul lui Paul, iar pentru mine, totul devenea mult prea confuz.

— Sunteți ciudați, a afirmat Noé.

Ai dreptate…

— Doar în imaginația ta, Noé, i-a retezat-o Paul. Bun, voiai părerea noastră despre propunerea tatălui tău. Scopul acestei mici reuniuni…

— Tu ce-ai face în locul meu?

— Ai chef să muncești acolo? Asta-i singura întrebare pe care trebuie să ți-o pui.

Noé a roșit. Avea un răspuns, dar îl speria.

— Da, a mărturisit într-un final.

— Și de ce eziți?

— Nu-mi doresc să fiu tot timpul cu el, mi-a spus că pot să stau la ei, dar eu nu vreau, e prea mult.

Total de acord. Și puterea mea de a suporta are limitele ei.

Am întâlnit privirea amuzată a lui Paul, care înțelegea ce-mi trecea prin minte. Era atât de plăcut să ne regăsim preț de o clipă, că i-am zâmbit.

— Totuși, deja ai dormit la ei, nu?

Îmi aminteam perfect prima noapte pe care o petrecuse acolo, fiindcă nu închisesem un ochi. Dar mă obișnuiam, forțată de împrejurări. N-aveam de ales.

— Da, câte o noapte din când în când. Atâta tot… Acum vorbim de o lună întreagă, mamă, ar fi ca și cum aș locui cu ei.

— Dacă doar asta-i problema, am putea găsi o soluție.

— Cu el ai discutat măcar? I-ai spus ce te deranjează?

— Nu îndrăznesc…

— Ascultă, Noé, nu renunța la ideea de a munci la Cele Patru Colțuri ale Lumii pe motiv de jenă sau de loc de dormit!

— Dacă Pacôme era aici, puteam să dorm la el! s-a enervat Noé.

Și-a revenit imediat, îngrijorat că m-a rănit.

— Iartă-mă, mamă, îmi pare rău.

— E-n regulă, pe cuvânt. Mi-ai dat o idee. Sunt convinsă că, dacă Nicolas i-ar cere lui Pacôme să te lase să stai la el o vreme, Pacôme ar accepta.

— Crezi?

Ochii aurii îi sclipeau, apartamentul lui Pacôme era o amintire frumoasă. Într-o perioadă nefericită, se simțise bine acolo. Și știam că-i simțea lipsa lui Pacôme. Uneori chiar mă întrebam dacă nu cumva păstrau legătura, nu m-ar fi mirat să vorbească la telefon sau să-și scrie. Noé nu-mi spusese niciodată nimic, în mod sigur ca să mă protejeze. Trebuia să-l eliberez de această neliniște.

— Ia încearcă!

S-a scuzat, s-a ridicat de la masă cu telefonul în mână și a plecat spre capătul grădinii. Nu-l scăpăm din ochi și totuși eram cu mintea aiurea, la Pacôme. Acum reușeam să mă gândesc la el fără să sufăr. Păstram în adâncul sufletului, ca pe ceva de preț, toate emoțiile pe care le trăisem datorită lui. Avusesem sentimentul de a nu fi fost niciodată atât de liberă ca alături de el. Totuși, izbutisem să fac ceea ce-mi ceruse, mă eliberasem de noi. El mă învățase să respir și astăzi respiram fără el. Povestea noastră nu putea să dureze, fusese menită doar să mă determine să merg mai departe, să ne determine să mergem mai departe. Fericirea lui era în altă parte, îl respectam, îl înțelegeam. Am întâlnit privirea lui Paul care mă

observa cu atenție. De când nu se mai uitase așa la mine? Dar oare mă privise vreodată în felul ăsta?

— Noé o să stea în apartamentul lui Pacôme, e aproape o certitudine. Cum o să suporți?

— N-o să-l vizitez deloc, asta-i clar!

Am izbucnit într-un râs sincer care l-a molipsit și pe el. Nu-și lua ochii de la mine. Îmi vorbise normal, ca înainte. Încă existam pentru el. Inima mi-a tresărit din motive nelămurite. Am redevenit serioasă, gata să-i dezvălui un lucru care mă mira chiar și pe mine, atât era de evident. Trebuia să-l spun cu glas tare. Aș fi putut striga să mă audă lumea întreagă, însă doar lui voiam să i-l spun. Lui Paul, nimănui altcuiva.

— Paul, am încetat să-l mai aștept.

Privirea i s-a tulburat.

În săptămânile următoare, nu pot zice că raporturile dintre noi reintraseră pe făgașul normal; deși Paul rămânea la fel de evaziv și părea să aibă o viață personală agitată, vorbeam ceva mai mult, nimic extraordinar, dar eu mă mulțumeam și cu atât. În același timp, mi-am dat seama cât de oarbă fusesem atâta vreme. Mă gândeam adesea la o frază a lui Pacôme care, în scrisoarea lui, îmi ceruse să-mi țes o nouă poveste, mă îndemnase deschid ochii, fiindcă, poate, această poveste se afla undeva prin preajmă. Mă debusola, mă deruta să deschid ochii asupra esențialului, asupra sentimentelor mele. Am încercat să lupt, să mă conving că mă duceam într-o direcție greșită. Totuși, de fiecare dată când Paul trecea pe lângă mine, când îmi vorbea sau îi întâlneam privirea, un lucru evident devenea tot mai clar. Viața mea n-avea sens fără el. De ce nu înțelesesem mai demult? Mă irosisem atâția ani în relații sortite din start eșecului, iar la final, în pasiunea pentru Pacôme. Poate pentru că nu eram gata să-mi asum sentimentele față de Paul. Poate pentru că, inconștient, nu mă simțeam demnă de el și-mi interziceam să mă gândesc la Paul în felul acesta. El îmi ceruse mereu să spun adevărul, să fiu onestă, însă eu refuzasem, încăpățânându-mă să-mi păstrez secretele, să-mi trec sub tăcere minciunile.

Într-o noapte, o amintire, o delicioasă amintire mi-a revenit în somn. M-am trezit tulburată. Retrăisem în vis un moment

despre care eu și Paul nu mai adusesem vorba niciodată. Mă amăgeam că între noi nu e niciun subiect tabu, dar mă înșelam amarnic. Zăvorâsem această amintire veche de cincisprezece ani în adâncul inimii. Însă memoria corpului meu o adusese la suprafață. M-am ridicat în capul oaselor în pat, incapabilă să aprind lumina. Întunericul mă proteja de forța senzațiilor. Tremuram, deși mă străbăteau valuri de căldură.

Demult, într-o seară, ca în aproape toate serile, cinaserăm la studio, fiecare dintre noi doi fugind de propria solitudine. Noé, care avea doi ani, dormea în camera lui Paul. Căpătaserăm deja obiceiul de a ne îmbrățișa, dar atunci buzele noastre se căutaseră reciproc și, firește, se întâlniseră. Ne sărutaserăm pătimaș, încă păstram în mine urmele dorinței care mă copleșise – puternică, devastatoare, tulburătoare –, încă îi simțeam mâinile apucându-mă posesiv de talie. Apoi brusc totul se oprise. Paul sărise în picioare, se trăsese înapoi cu mâinile ridicate, spunându-mi că trebuia neapărat să încetăm. Își ceruse scuze, nu știa ce-l apucase, trecuse multă vreme de când nu mai existase nicio femeie în viața lui. Era o greșeală, o imensă greșeală. „Este exclus să stric prietenia noastră culcându-mă cu tine”, îmi zisese. Eu râsesem – puțin – afirmând că la fel stăteau lucrurile și în cazul meu, nu mai avusesem nicio aventură după relația cu tatăl lui Noé. „Nu-i o soluție să fac dragoste cu tine, mi-aș pierde slujba”, glumisem. Ne simțiserăm aiurea. După nici două minute, îl luasem pe Noé și plecasem spre micul meu apartament. A doua zi, ne purtaserăm de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu mai vorbiserăm niciodată despre asta, ca și cum seara aceea nici n-ar fi existat.

Nu mai puteam să mă mint. Însă Paul rămânea Paul. Dandy-ul seducător, veșnic alergând după femei. Descopeream împunsăturile geloziei când pleca la prânz și pauza se prelungea, când ieșea zâmbind din birou seara, deja cu mintea în altă parte, deja gândindu-se la o altă femeie, pe care n-o cunoșteam și cu care nu puteam să lupt. Cel mai rău era, cred, când apărea dimineața și totul dădea de înțeles că tocmai se ridicase din pat. Mă certam singură că mă măcina, că eram devorată de dorința de a-i aparține și de dorința ca el să fie al meu. Cum era posibil? Un bărbat pe care-l cunoșteam dintotdeauna. Îl iubisem mereu, poate chiar din clipa când îmi

deschisese ușa studioului său prima dată. Fusese necesar să mă eliberez de minciună ca să accept și să simt dragostea pentru el.

Jumătatea lunii septembrie. Noé urma să vină peste câteva zile de la Saint-Malo. Simțisem că era fericit acolo, trebuia să mă resemnez, luase virusul sau mai degrabă virusurile: cetatea corsarilor și Cele Patru Colțuri ale Lumii. Presimțeam că surprizele nu se terminaseră, venea la Rouen pentru facultate, după multe tergiversări. Se impunea să-mi las deoparte jena și stângăcia și să discut cu Paul despre asta, să aflu dacă el știa ce se uneltea, poate, pe la spatele meu. Și din nou m-am surprins sorbindu-l din ochi, cu un aer nătâng, nu mă îndoiesc.

La fel s-a întâmplat și după-amiază. Paul finaliza un proiect care-i ocupase mare parte din vară. El, șeful nostru de proiect și clientul lucrau la o masă mare din open space. Îl admiram în plină acțiune. Se plimba încoace și-ncolo, cu o mână în buzunar, cu un rictus de amuzament, sigur de el, de puterea de convingere și de argumentele lui artistice în fața unui client cam necioplit după gustul său. Asistenta noastră l-a întrerupt pentru o convorbire telefonică. Am văzut ca s-a indispus, așa că i-am sărit în ajutor propunându-i să preiau apelul în locul lui. Mi-a aruncat o privire recunoscătoare.

— Așază-te liniștită la biroul meu, dosarul este într-un sertar, dacă ai nevoie.

Înainte de a mă închide în biroul lui, am avut impresia că un magnet mă forța să mă uit înapoi. Paul nu-și reluase firul argumentației, i-am surprins privirea sfredelitoare stăruind asupra mea. Mi s-au tăiat picioarele. Am schimbat amândoi un zâmbet care s-a prelungit la nesfârșit. El a răsuflat adânc, apoi s-a îndreptat de spate și s-a întors la discuția de dinainte.

M-am așezat în fotoliul lui și mi-am acordat două secunde ca să revin la realitate după această clipă în care timpul parcă se oprise. Trebuia să mă adun, să nu mai am senzația că plutesc de fiecare dată când el mă privea. Tot discutând la telefon, am început să scotocesc, amuzându-mă de harababura din biroul lui Paul. A trebuit să golesc sertarul ca să găsesc ce căutam. Tocmai mă pregăteam să-l închid la loc când am remarcat încă o mapă în fundul sertarului, ascunsă parcă. Am luat-o fără să

vreau. Avea pe ea numele meu, scris de Paul, i-aș fi recunoscut hieroglifele dintr-o mie, eram singura care le putea descifra fără probleme.

Mi-a trebuit un sfert de oră ca să pun capăt convorbirii. După care m-am uitat la numele meu câteva secunde, curioasă și neliniștită la ideea conținutului mapei. M-am apostrofat singură. Era vorba de Paul, nu de oricine. Nu putea fi decât ceva referitor la Hangar. Mi-am dat ochii peste cap, exasperată de paranoia mea bruscă și ridicolă, apoi am deschis mapa. Relaxarea mi-a dispărut când am descoperit prima foaie de hârtie, cu mâzgăliturile lui Paul. Era îngălbenită, împăturită, îndoită la un colț și veche de un car de ani. Pe ea am citit niște date: a întâlnirii noastre, a nașterii lui Noé și altele mai târzii, care nu reprezentau nimic special pentru mine. Am studiat-o mai atent ca să mă lămuresc. O schemă cu săgeți, numele lui Nicolas apărea și ei. La fel, cuvântul India și „data posibilă a sosirii”. Ce însemna asta? Am frunzărit restul mapei, cuprindea o grămadă de notițe fără cap și fără coadă, și în final am dat peste o tăietură dintr-un ziar din urmă cu peste cinci ani, săptămânalul *Le pays malouin* din Saint-Malo. O fotografie cu Nicolas și Pacôme, în depozitul lor, complici, surâzători, rebeli, încă tineri, anunțând extinderea firmei Cele Patru Colțuri ale Lumii. Asemănarea era frapantă, ca întotdeauna. Oare Paul o remarcase imediat? Îmi simțeam pieptul strâns ca într-o menghină. Nu era posibil așa ceva. Paul nu putea să-mi facă asta. Și totuși, realitatea m-a izbit când am găsit schimbul de e-mailuri dintre el și Pacôme, datând de anul trecut. Paul printa tot – era micul lui defect. Mi-am amintit de prima noastră discuție despre Cele Patru Colțuri ale Lumii. Nu Pacôme ne contactase ca să obțină informații despre serviciile noastre, ci Paul le oferise ca să încerce să-i cunoască, să afle mai multe despre Nicolas, să aibă o certitudine. Paul știa toată povestea, toată povestea mea. O altă foaie cu mâzgălituri arăta asocierile evidente pe care le făcuse. Scrisese: Nicolas, tatăl lui Noé? Urma o pauză în corespondența lor pe care Pacôme o reluase în ianuarie. Așadar, ezitase mai multe luni înainte de a-și pune în aplicare planul. Fără să-mi spună, desfășurase o ancheta întinsă pe ani întregi ca să-l găsească pe tatăl lui Noé,

continuând în tot acest răstimp să mă îndemne să-l caut eu și să-i mărturisesc adevărul fiului meu.

Tremuram ca o frunză în bătaia vântului. De ce? De ce făcuse Paul asta? Cum putuse? Nici nu știu cât timp am rămas închisă în biroul lui. Aveam o singură certitudine: eram paralizată deocamdată. Îmi țineam capul în mâini într-o încercare jalnică de a-mi stăpâni emoțiile ce mă asaltau. Totul mi se amesteca în minte, în inimă. Paul mă mințise în toți acești ani, în ultimele luni. Ajunsesem pe fundul prăpastiei, mă lăsase să mă prăbușesc, iar Noé fusese cât pe ce să se distrugă. De ce aflam acum, când tocmai îmi dădusem seama de profunzimea dragostei pentru el? Voi putea să-l iert? N-aveam idee. Și ce simplu ar fi fost dacă nu l-aș fi iubit! Aș fi putut să-i trântesc ușa în nas. Trebuia să trăiesc astfel de sfâșieri interioare toată viața? Credeam că începusem să-mi inventez o viață nouă și iată că o bucată întreagă din existența mea se năruia din nou. Am ridicat ochii și l-am zărit printre storurile de la geamul ce dădea spre open space. Zâmbea victorios, reușise să-i insufle puțin simț estetic clientului său, fără să bănuiască nicio clipă ce descoperisem eu. Nu mai puteam rămâne aici, trebuia să iau distanță, să reflectez departe de el. Am părăsit în grabă biroul lui, mi-am luat lucrurile dintr-al meu și m-am precipitat spre ieșire. Evident, Paul m-a observat și a alergat după mine.

— Reine? Ce faci?

— Plec.

Vocea mi-a sunat rece, implacabilă. Îmi era ciudă că eram agresivă cu el. Dar trebuia să mă apăr de ceea ce-mi făcuse, să lupt împotriva iubirii mele. Tot Hangarul a amuțit. Paul m-a apucat de braț și m-a tras spre el. Voiam să-mi dea drumul, să mă strângă mai tare, voiam să-i simt pielea pe pielea mea și să nu-i mai simt niciodată brațele în jurul meu. Mă durea să-i privesc frumosul chip marcat, care spunea povestea vieții lui, și totuși nu puteam să mă abțin.

— Ce s-a întâmplat?

Respirația mi s-a accelerat.

— Mai și întrebi? Du-te și aruncă un ochi la dosarul care zace pe biroul tău.

A pălit, mi-a dat drumul și a făcut un pas înapoi. M-a privit lung câteva secunde, parcă înregistra fiecare detaliu al feței

mele, parcă încerca să-mi memoreze figura știind că n-o să mă mai vadă niciodată. Ascunzându-mi lacrimile, i-am întors spatele și am fugit din locul pe care îl creaserăm împreună. Am fugit de el.

Orele se scurgeau, însă eu nu zăream nici cea mai slabă lumină la capătul tunelului. Conduceam fără țintă prin oraș. În fiecare colț din Rouen, îl vedeam pe Paul. El era căminul meu. El însemna acasă pentru mine. Începuse să se înnopteze. Fără să fi premeditat, m-am pomenit în fața imobilului unde fusese primul lui studio, studioul în care ne întâlniserăm, studioul în care începusem să-l iubesc, studioul primilor pași ai lui Noé. Eram pierdută. Îl respingeam pe Paul. Îl iubeam pe Paul mai presus de orice. Telefonul a sunat în mai multe rânduri, era fiul meu. Nu mă simțeam în stare să-i răspund. Ce să-i fi spus? Am ascultat mesajul lui; nimic important, voia doar să vadă dacă totul era în ordine. I-am trimis un SMS ca să-l liniștesc. Mi-a trecut prin minte o clipă să caut consolare la sora mea. Dar cum să-i spun Annei că îl iubeam pe Paul, că el mă trădase și că nu mai reușeam să gândesc clar? Din nou. O singură persoană putea să-mi răspundă la întrebări. Am pornit mașina.

Ușa s-a deschis și a apărut el. Avea cămașa albă desfăcută larg la piept, blugii căzuți pe șolduri, picioarele goale. Ochii injectați îi sclipeau, mirosea a alcool, era obosit, extenuat chiar. Încă un salt în trecut.

— Am ajuns și la asta, a rostit ca pentru el însuși, oftând.

A scuturat din cap abătut și s-a dat într-o parte ca să mă lase să trec. Am intrat în apartamentul lui nesigură pe mine, dar gata să-l înfrunt, gata să-i cer explicații. Mai aveam câteva minute până mă despărțeam de el? De neimaginat. De neconceput. Și totuși… Față în față, ne-am măsurat din priviri ca niște adversari.

— De ce? De ce mi-ai făcut asta, Paul?

Aș fi vrut să urlu dezlănțuită, însă vocea nu-mi vibra de furie, era chiar calmă. La fel și a lui.

— Pentru că voiam să fii liberă, Reine. Nu mai suportam să te văd prinsă în lanțurile cu care te-ai legat singură în toți acești ani. Mă scotea din minți… Nu ți-ai îngăduit să-ți trăiești viața, nu ți-ai îngăduit să iubești.

Și încă cum! Nu mi-am îngăduit să te iubesc pe tine. Poate că, în definitiv, am avut dreptate să-mi interzic să te iubesc. Deja doare foarte rău.

— Această urmărire a durat ani la rând… Cum ai putut să mă minți uitându-te în ochii mei când m-am întors prima oară de la Saint-Malo? De ce nu mi-ai spus niciodată?

A zâmbit deopotrivă trist și ironic.

— Reine, nu mă lua drept un imbecil. M-ai fi strâns de gât. De câte ori încercam să-ți vorbesc, înnebuneai, ne-am certat mereu pe tema asta și nu-mi place să te văd suferind, ar trebui s-o știi de mult.

— Și totuși, așa s-a întâmplat! am țipat fără să vreau.

Împotriva a ce strigam? Împotriva cui? A lui? A mea? A noastră? Ochii îmi înotau în lacrimi.

— Ce te-a determinat să te hotărăști?

A făcut câțiva pași spre mine.

Stai departe, te rog.

— Tristețea ta de la începutul anului și încercarea lui Pacôme de a lua legătura cu mine. Am văzut-o ca pe un semn și am trecut la acțiune. Pe de-o parte, îmi doream să nu mă fi înșelat și Nicolas să fie tatăl lui Noé, pe de altă parte, speram să nu fie el. N-aveam nicio certitudine, doar deducțiile mele. Nimic nu s-a petrecut cum îmi imaginasem… Dacă ai ști cât mi-am reproșat… Sunt dezolat, Reine…

Chiar dacă mă trădase, cum să-l urăsc când datorită lui mă eliberasem de minciună, de impostura care era existența mea? Mă simțeam complet incapabilă să port un război împotriva lui. În plus, eram conștientă de beneficiile ultimelor luni. Trebuia să admit evidența, avusese întotdeauna dreptate.

— În mod ciudat, trebuie mai degrabă să-ți mulțumesc decât să fiu supărată pe tine. Noé este fericit. Eu mă refac. Dar… cum să am din nou încredere în tine? Îți dai seama ce ai lăsat să se strecoare între noi?

Obosit, și-a trecut mâna peste față, apoi prin păr.

— Știu… dar nu regret ce-am făcut, în ciuda consecințelor…

— Că nu mi-ai spus nimic înainte să izbucnească totul, mai treacă-meargă… Dar după ce lucrurile s-au liniștit, ar fi trebuit să-mi vorbești, să-mi mărturisești. În fond, tu îmi cereai mereu să-i spun adevărul lui Noé din onestitate, însă, la prima vedere, sfatul nu ți se aplică și ție! Tu te crezi mai presus de orice!

A râs amar câteva secunde.

— În fiecare zi, îmi propuneam să-ți mărturisesc și în fiecare zi îmi lipsea curajul. Din aceleași motive pe care le aveai și tu…

— Ce anume? Care motive?

Brusc, a venit foarte aproape de mine. A ridicat mâna și a plimbat-o pe lângă fața mea, urmărindu-i conturul, dar fără să mă atingă, de parcă nu îndrăznea, de parcă îi interzisesem.

— Am câștigat timp, Reine, ca să te păstrez încă puțin lângă mine… Uite ce se întâmplă cu noi acum… Tu nu mai ești aici, nu mai ești cu mine din cauza a ceea ce ți-am făcut. O să mă părăsești, o să dispari din viața mea.. O să te pierd și o să mă pierd… Nu însemn nimic fără tine… Mi-a luat ceva timp să înțeleg… nu mai contează, e prea târziu…

M-am apropiat mai mult de el, neîndrăznind să cred ce auzeam.

— Ți-a luat timp să înțelegi ce anume?

— În situația în care sunt, pot s-o spun acum…

M-a privit drept în ochi.

— Te iubesc ca un nebun, Reine. Ești femeia vieții mele.

Mi-a stat inima, amuțisem.

— Era și timpul să-mi dau seama la aproape cincizeci de ani. Și te-am pierdut din vina mea. Totuși, dacă ar fi s-o iau de la capăt, n-aș schimba nimic. Doar fericirea ta contează și a lui Noé.

— Paul… oprește-te… Taci, te rog!

Se uita la mine cu nespusă durere.

— Reine, vrei să-mi dai lovitura de grație? Crede-mă, o să sufăr, o să-ți las Hangarul, o să te las în pace.

Am pus mâna pe obrazul lui ca să-l fac să tacă, m-am lipit de el și mi-am ridicat fața spre a lui. Nu știu dacă gestul lui a fost intenționat, însă mi-a cuprins spontan talia cu brațul.

— Nu vreau să te pierd, Paul. Nu pot… Nu pot să trăiesc fără tine…

Mâna lui ce-mi înconjura mijlocul s-a crispat, ochii lui nu-i părăseau pe-ai mei, încerca să înțeleagă ce spuneam, ce făceam. Buzele mele s-au apropiat de ale lui, căutându-le. El nu s-a mișcat, doar respirația i-a devenit sacadată. Gura mea continua să o atingă ușor pe a lui.

— Te iubesc, Paul, te-am iubit mereu, dar n-am vrut să văd asta, n-am putut să văd până nu m-am eliberat de minciună. Nu mă părăsi! Sunt a ta, doar a ta.

M-a strâns mai tare.

— A mea?

— A ta…

M-a sărutat, în sfârșit. Nu mai fusesem sărutată așa decât o singură dată în viață. Tot de el. Am regăsit gustul gurii lui, blândețea posesivă a buzelor. Am simțit cum mă dizolv. M-a ridicat în brațe, iar eu mi-am încrucișat picioarele în jurul taliei lui. M-a dus în pat, cu ochii țintă într-ai mei. Fața lui încordată de dorință probabil că o reflecta pe a mea. Ne-am dezbrăcat unul pe altul încet, voiam să-i descopăr în sfârșit corpul, fiecare curbă a mușchilor, îl cunoșteam fără să-l cunosc de fapt. Corpurile noastre goale se întâlneau după atâția ani, nu mai simțisem o asemenea dorință, amestecată cu sentimente atât de puternice. De mai multe ori, a trebuit să-i prind fața în mâini și să mă uit la el, să fiu sigură că nu trăiam un vis ce avea să se risipească dimineață. Îi citeam în priviri aceeași groază și aceeași evidență. Când a pătruns în mine, mâinile noastre s-au căutat, s-au înlănțuit și s-au strâns cu putere fără să se mai despartă. Acum știam ce înseamnă alchimia iubirii.

Paul continua să mă mângâie, plimbându-și mâinile pe trupul meu, iar eu nu încetam să-l privesc, fascinată de el și de tot ce ni se întâmpla. Mă simțeam bine, mă simțeam la locul meu, mă simțeam a lui. Însă m-am crispat brusc când mi-am amintit de atitudinea lui față de femei. El și-a dat seama imediat că starea de spirit mi s-a schimbat, că mă retrăgeam în carapacea mea.

— La ce te gândești, Reine?

I-am evitat privirea. Mi-a prins obrazul în palmă. Era îngrijorat, dar regăseam aceeași dragoste în ochii lui ca în urmă cu câteva minute.

— N-aș putea să mă împac cu gândul că trebuie să te împart, l-am anunțat.

M-a tras lângă el.

— Tu ești tot ce mi-am dorit mereu, dar nu vedeam. Aveai ceva sacru pe care mă temeam să nu-l stric. Așa au stat lucrurile de când ne-am cunoscut. Și tot din acest motiv, am dat înapoi acum cincisprezece ani, când ne-am sărutat prima dată.

Totuși, la vremea aceea, n-am dormit nopți la rând, gândindu-mă întruna la sărutul nostru.

Gura lui a atins-o ușor pe a mea, dorința punea iar stăpânire pe mine, voiam mai mult, însă Paul nu terminase ce avea de spus.

— Cât despre restul, fii liniștită, de săptămâni întregi, poate chiar luni, nu m-am mai apropiat de nicio femeie.

— Ce? Și unde te-ai dus în ultima vreme? Cu cine te-ai întâlnit?

— Fugeam de tine. Nu mă întâlnesc cu nimeni. Îmi petrec timpul cu escaladele, rumegându-mi prostiile și eliminând tensiunea. Mă doare când sunt lângă tine, mă doare gândul de a te pierde, mă doare cât de mult te doresc.

— Când ți-ai dat seama de toate astea? l-am întrebat.

— Cu ocazia escapadei lui Noé. Când te-ai prăbușit sub ochii mei, te-am crezut moartă și am crezut că o să mor și eu de durere. Am încercat să-mi imaginez o lume fără tine, viața mea fără tine. Mi-a fost imposibil.

Chipul i s-a întunecat.

— Acum gata, a trecut… De ce n-ai spus nimic mai devreme? Nu ești genul care o ia pe ocolite de obicei, l-am tachinat.

A râs.

— Tocmai pentru că nimic nu era ca de obicei și eram conștient de ceea ce am făcut.

— N-am fi ajuns aici dacă tu nu m-ai fi trimis la Saint-Malo, știind ce-o să găsesc acolo.

— Chiar mă ierți?

— Altfel n-aș fi acum cu tine.

M-a sărutat profund, posesiv, lipindu-mă de el. Apoi mi-a căutat iar privirea.

— Și îl aveai pe Pacôme. Dacă fericirea ta era lângă el, nu-mi rămânea decât să mă înclin.

— Fericirea mea n-ar fi fost niciodată lângă el. Indiferent ce-aș fi simțit eu, el a știut-o înaintea mea. Am înțeles asta de multe săptămâni, am luptat împotriva ta, dar degeaba. Să nu te îndoiești niciodată de dragostea mea.

— Știu, te cunosc…

A doua zi dimineață, ne-am trezit unul în brațele celuilalt. N-am cunoscut trezire mai dulce, n-aveam niciun chef să părăsesc

cuibul pe care tocmai ni-l creaserăm, să ies în lume. Voiam o pauză, doream să profit de Paul, nu voiam să mai fiu departe de el. M-am culcușit la pieptul lui, la locul meu.

— Nu vreau să merg la muncă azi.

— Atunci suntem doi care nu vrem… Pe de altă parte, având în vedere ora, cei de la birou bănuiesc probabil că nici n-o să ne vadă curând!

— Atât de târziu e?

— E 11.

Am izbucnit în râs. Eram împăcată, destinsă, ușoară.

— Îți imaginezi figurile lor când vor înțelege?

— O să fie distractiv. Dumnezeu știe că peste tot mi s-au pus mereu întrebări despre tine. De câte ori eram întrebat dacă ești amanta mea, răspundeam că te consider sora mea mai mică…

Am râs și mai tare, la fel și el.

— Oh… nu mi-ai spus niciodată!

— Nu, nu aveam de ce să fiu mândru! O să-i sun totuși să-i anunț să nu ne aștepte!

S-a întors peste câteva minute în cameră. Avea o mutră ciudată, arăta preocupat, jenat, de parcă tocmai făcuse o prostie. M-am ridicat în capul oaselor, acoperindu-mă cu cearșaful.

— Ce s-a întâmplat? E vreo problemă la Hangar? Trebuie să mergem acolo?

— Nu, nu-i asta.

A dat roată patului și a venit să se așeze lângă mine, cu mobilul în mână. Mi-a aruncat o privire rușinată.

— Paul, vrei să mă sperii?

— Păi… de fapt… Noé a sunat de mai multe ori am ascultat mesajele pe care mi le-a lăsat. Te caută, nu i-ai răspuns de aseară, așa că-și face griji. A sunat chiar și la Hangar, voia să știe dacă ești cu mine.

Ne-am uitat unul la altul ca doi puștani prinși în flagrant delict. Noé… Pentru prima dată de la nașterea lui uitasem complet de fiul meu.

— O să-l sun, am hotărât.

— Și cum o să-i spui?

— N-am idee. Dar nu putem face asta la telefon, nu? Ești de acord?

Nu-l mai văzusem pe Paul atât de stânjenit, atât de nesigur pe el.

— Când vine?

— Mâine…

Nu știu care dintre noi, eu sau Paul, se simțea mai stingher. Noé s-a uitat lung la noi, fără vreo reacție deosebită. Paul mă strângea de mână din ce în ce mai tare. Ce avea să se întâmple cu noi dacă el nu obținea binecuvântarea fiului meu? Într-un târziu, Noé a izbucnit într-un râs ca un tunet, nici nu se mai putea controla, se lovea întruna cu mâinile peste coapse.

— Ei bine, iată! Aveam dreptate când le spuneam colegilor de la școală că ești îndrăgostit de mama.

— Ce-i povestea asta? am întrebat cu voce gâtuită.

Noé continua să râdă cu poftă în timp ce Paul se străduia de bine, de rău să nu-l imite.

— Ar fi fost totuși mai simplu dacă v-ați fi prins mai devreme!

Apoi a redevenit serios, s-a apropiat de noi și l-a îmbrățișat pe Paul ca de la bărbat la bărbat.

— Ți-o încredințez pe mama.

Am fost cam dezamăgiți că relația noastră a trecut neobservată la Hangar. Nimeni nu ne-a privit bănuitor, nimeni nu a făcut vreun comentariu. Cât despre rudele mele, puteam să le rezum reacția la un „în sfârșit!” rostit de sora mea, demn de o tragedie greacă. De parcă ar fi fost logic. Evident. Toată lumea părea ușurată că eu și Paul am deschis ochii într-un final. La asta, greu ne-ar fi putut întrece cineva.

Totul s-a desfășurat foarte repede. Foarte simplu. Eu și Paul am pornit de la principiul că pierduserăm deja destul timp. Ne petreceam împreună aproape toate zilele de optsprezece ani încoace. Nici nu concepeam să mai petrecem o singură noapte separați. Însă voiam s-o luăm de la zero. În câteva săptămâni, am vândut la preț scăzut apartamentul lui și casa mea și ne-am găsit un cămin al nostru, unde Noé avea spațiul lui. În seara când ne-am mutat, Paul m-a cerut de soție, am spus „da”, fără să stau pe gânduri o secundă. Căsătoria noastră a avut loc într-o zi din cursul săptămânii, în cea mai strictă intimitate, fiind prezenți Noé, familia mea, a lui Paul sau ce mai rămăsese din

ea, copiii lui care, vrând să se convingă cu ochii lor, se deplasaseră și ei măcar o dată la Rouen, și colaboratorii noștri de la Hangar. Îmi inventasem o nouă viață. Cunoșteam în sfârșit fericirea, fericirea liniștită, simplă. Îmi trăiam din plin iubirea pentru Paul, Noé avea și el locul său și era senin, împăcat cu el însuși.

Această familie, pe care de fapt o formaserăm dintotdeauna fără să ne dăm seama, înflorea. Chiar și în rutina cotidianului, înfloream cu toții! Exista totuși și o problemă: fiul meu uitase complet de studii, tocmai el care mereu fusese serios și silitor la învățătură. Îl suspectam că profita de beatitudinea amoroasă a mamei lui. După șase luni în care abia trecuse pe la facultate, Noé a încetat să mă mai ducă cu prețul.

— Vrei să-mi spui odată ce pui la cale? m-am enervat într-o seară când ne onora cu prezența.

Paul mi-a făcut semn s-o las mai moale, însă l-am ignorat.

— Îți închipui că nu mi-am dat seama? Coci tu ceva! Și mi-aș dori să ne spui și nouă despre ce e vorba. Cer prea mult?

— Nu… Aș vrea să muncesc în paralel cu studiile.

— Foarte bine, în ce specialitate?

Soțul meu – îmi plăcea la nebunie să-l numesc așa în sinea mea – a rânjit. Nu mă îndoiam că el era la curent cu tot. Sigur Noé discutase cu el înainte de a mă înfrunta pe mine.

— Comerț internațional. Și o să încep imediat să lucrez la o firmă care să mă instruiască până în septembrie anul viitor.

— Te-ai gândit la toate! Unde…

M-am oprit, înțelegând ce urma să mă anunțe.

— O să te instalezi la Saint-Malo ca să lucrezi la Cele Patru Colțuri ale Lumii, cu Nicolas?

— Da, și o să…

Avea un aer jenat și a căutat un semn de încurajare la Paul. El i l-a oferit, apoi a pus mâna pe coapsa mea, într-un gest încurajator. Asta nu prevestea nimic bun.

— O să ce, Noé?

— O să mă ocup de legătura dintre Saint-Malo și India…

M-am crispat imediat.

— Pleci în India? Nu se poate! m-am enervat. Trebuie să fie o chestie care ține de gene!

Noé s-a uitat la mine descumpănit.

— O să locuiești în India? am insistat, nevenindu-mi a crede că istoria se repeta.

Fiul meu a oftat exasperat.

— Nu, mamă, o să mă duc des acolo, atâta tot. În restul timpului o să stau la Saint-Malo, la trei ore de aici.

— Dar cu ce-o să te ocupi mai exact?

Își făcea de lucru cu mâinile ca să nu se uite la mine.

— Pa… Pacôme are nevoie de ajutor.

I-am aruncat o privire lui Paul care mi-a zâmbit blând. Aveam deci confirmarea. Noé îi mărturisise tot, Paul nu părea surprins. Fiul meu încă se temea să rostească acest nume, ca să nu-mi provoace mie cine știe ce reacție și să nu-l ofenseze pe Paul. Însă se îngrijora degeaba. În privința lui Pacôme, sentimentele mele și ale lui Paul erau clare; el nu manifesta niciun fel de gelozie pentru ceea ce eu trăisem cu Pacôme, cât despre mine, eu nu aveam să-l uit niciodată, cu siguranță, dar păstram față de el doar o afecțiune tandră și plină de emoție. Nu mă temeam nici să-l revăd, nici să-l aud. Știam că asta avea să se întâmple într-o bună zi. O singură întrebare rămânea: de ce plecase fără să mai revină vreodată? Nimeni nu cunoștea răspunsul și cred că toată lumea încă se mira că Pacôme întorsese definitiv spatele orașului Saint-Malo. Însă pentru mine lucrurile nu se schimbau cu nimic. Eram atât de fericită cu Paul, încât orice bărbat, chiar și Pacôme, pălea prin comparație cu el. În toată povestea de acum mă îndurera doar îndepărtarea fizică de Noé. Dar, dacă era să fiu cinstită, mă așteptasem la așa ceva, îl simțeam arzând de dorul aventurii, al călătoriilor, era ca o chemare. Însă nu mă puteam opri să-mi joc toate atuurile de mamă.

— Nu poate să se ducă Nicolas acolo? În fond, e firma lui!

— Mamă, vreau să călătoresc și eu! Ideea a fost a mea.

Mi-am dat ochii peste cap cu amărăciune. Probabil că-mi scăpase ceva esențial pe undeva.

— Măcar sunteți de acord amândoi. Nici Nicolas n-a sărit în sus de bucurie la gândul că voi pleca.

Am zâmbit răutăcios. Paul stăpânea tot mai greu râsul.

— Și Pacôme ce crede despre asta?

— O să mă primească, o să mă instruiască, dar vrea acordul vostru, al amândurora.

— Îmi imaginez că tatăl tău o să cedeze! Și toată răspunderea rămâne pe umerii mei acum! Mersi frumos!

M-am ridicat și am deschis fereastra ca să-mi fumez singura țigară a zilei. Îi auzeam mormăind în spatele meu. Mi-l închipuiam pe Paul cum îl liniștește pe Noé aruncându-i priviri complice și spunându-i că o să mă calmez. Noé a venit lângă mine la fereastră când stingeam țigara și mi-a oferit zâmbetul lui seducător.

— O să vin des acasă, promit!

— Ai peste optsprezece ani, Noé, nu-ți trebuie permisiunea mea, am cedat într-un final.

El s-a repezit la mine și m-a cuprins în brațele lui mari șoptindu-mi la ureche că mă iubește.

18

Mă bucuram că cedasem, Noé se simțea ca peștele în apă de mai bine de un an. Cam o lună din două și-o petrecea în India. De fiecare dată când se întorcea în Franța, constatam cât se maturizase, devenea adult; acolo se confrunta cu cele mai mari dificultăți pe care le presupuneau reușita, puterea și afacerile. Era complet independent de-acum și-și trăia tinerețea după cum voia. Fără să se lipsească totuși de sfaturile și părerile lui Paul sau de ale mele. Îndată ce ajungea pe același continent cu noi, venea să-și petreacă acasă câte un weekend. Nu renunțase la ritualurile lui: făcea escaladă cu soțul meu și gătea burrito cu mine, înainte de a ieși în oraș cu prietenii din liceu, cu care păstrase legătura. Îl suspectam că o vizita regulat pe Justine și îmi propusesem să-l iau deoparte la o discuție între patru ochi și să-i cer să nu se mai joace cu inima ei.

Își împărțea viața la Saint-Malo între ucenicia alături de Nicolas și timpul petrecut cu fratele și surorile lui, de care se ocupa mult. Tot nu i se adresa lui Nicolas cu „tată”, și probabil că nu avea s-o facă niciodată, de altfel nimeni nu i-o cerea, dar își găsise locul lângă ei. Noi și Nicolas făceam în așa fel încât să intrăm cât mai puțin posibil în contact. Într-un an și jumătate, eu și Paul nu călcaserăm prin Saint-Malo, iar maluinii nu veniseră niciodată în Normandia. Noé avea trei vieți: Saint-Malo, Rouen și lndia. Fiecare cu locul și rolul ei.

Într-o dimineață am primit un mesaj ciudat de la Nicolas care voia să știe dacă eu și soțul meu eram la birou, avea drum prin zonă și trebuia să ne vorbească despre ceva important. M-am alarmat imediat. Paul, vrând să mă liniștească, m-a pregătit sufletește pentru o viitoare călătorie a lui Noé, de astă dată întinsă pe mai multe luni. Totuși, când Nicolas a apărut și i-am descoperit mutra de înmormântare, am știut că era ceva grav la mijloc. Brațele lui Paul m-au cuprins de mijloc înainte să mi se înmoaie picioarele.

— A pățit Noé ceva?

— Nu, mi-a răspuns Nicolas la capătul puterilor. Aveți un loc liniștit în care să putem sta de vorbă?

Fără să-mi dea drumul, Paul i-a făcut semn să ne urmeze în biroul lui. Nicolas s-a trântit într-un fotoliu și și-a sprijinit capul

în mâini. Chiar dacă păstram distanța între noi, puteam afirma că făcuserăm pace și că eram în relații bune. Nu-mi plăcea să-l văd într-o stare atât de proastă.

— Nicolas, care-i problema? l-am întrebat cu blândețe. A ridicat privirea mohorâtă spre mine.

— Îmi pare atât de rău, Reine! Meritați amândoi să fiți liniștiți, dar nu pot să-ți ascund ce se întâmplă și să nu ți cer un serviciu, pe care aș fi preferat să nu trebuiască niciodată să ți-l cer…

— Mă sperii! Despre ce vorbești?

— Despre Pacôme…

— Ce e cu Pacôme?

— S-a întors la Saint-Malo…

— Și asta e o problemă? Nu văd de ce m-ar privi pe mine întoarcerea lui.

— Reine, s-a întors ca să… La dracu'!

A sărit în picioare, s-a învârtit nervos prin încăpere, cu pumnii strânși, gata să lovească într-un perete.

— Nu reușesc s-o spun…

Glasul i s-a frânt, inima mi s-a oprit o clipă la vederea suferinței lui.

— Pacôme s-a întors… ca să moară.

Am simțit o așa amețeală, încât am crezut că o să leșin. L-am văzut parcă aievea mergând pe zidul de apărare, puternic în bătaia vântului, cu înfățișarea lui de căpitan, cu ochii cenușii și zâmbetul îmbufnat.

— Nu! m-am înfuriat. Nu e adevărat!

Știam că Nicolas nu m-ar minți pe o temă atât de gravă. Dar refuzam să cred.

— Cum e posibil? Și dacă-i bolnav, o să se trateze și o să se vindece!

Nicolas a clătinat din cap, obosit, disperat, resemnat.

— Nu, Reine, e prea târziu. A refuzat tratamentul acum mult timp. Am descoperit în sfârșit de ce a plecat acum un an și jumătate și nu s-a mai întors. Mai ții minte? Nimeni nu înțelegea de ce…

Pacôme aflase că era bolnav chiar înaintea primei lui întâlniri neprevăzute cu Noé la Rouen. Îmi aminteam de vizita lui surpriză. De ce venise la urma urmei? Mi-ar fi spus adevărul dacă nu l-ar fi întâlnit pe Noé? Radia de sănătate în amintirile

mele. Însă, dacă mă gândeam mai bine, nu doar o dată – în seara aceea, mai ales – observasem că părea extenuat, că era tras la față. Ce tărie de caracter trebuie să fi avut ca să-și ascundă simptomele! Nu spusese nimic, nu voise să fie o sursă de neliniște pentru nimeni. Se mulțumise cu un tratament minim, alesese să trăiască intens, refuzând să fie umplut de tuburi, operat, diminuat, îndopat cu o tonă de medicamente care nu ar fi folosit la nimic, întrucât cunoștea sfârșitul. La ce bun să câștige puțin timp în fața bolii, dacă asta însemna să renunțe la existența lui dintotdeauna? În consecință, după ce avusese certitudinea că lucrurile se rezolvau și că o să ne descurcăm cu toții, a plecat pentru a ne lăsa să ne reunim și pentru a ne proteja de inevitabila lui decădere fizică.

— Cum ai descoperit, până la urmă?

A zâmbit cu tristețe.

— Intram adesea pe Skype pentru copii și pentru chestiuni legate de firmă. În ultima vreme, mi s-a părut că arăta ciudat, anormal de obosit. I-am mărturisit îngrijorarea mea și atunci a cedat. Voia să revadă Saint-Malo și meterezele pentru ultima dată, așa că mi-a spus totul direct, în stilul lui.

A râs, în ciuda lacrimilor.

— Starea i s-a agravat brusc. Era prea slăbit să călătorească singur. Am fost după el și l-am adus acasă acum două zile.

Noé locuia în apartamentul lui Pacôme.

— Și Noé?

— Îl veghează zi și noapte de patruzeci și opt de ore.

Iată de ce fiul meu nu dădea nicio veste. M-am panicat gândindu-mă prin ce trecea Noé, nu voiam ca el să sufere. Nicolas a priceput imediat de ce eram agitată.

— Fiul nostru e puternic, dacă l-ai vedea… Suportă, acceptă, îl ascultă pe Pacôme care încearcă să-l liniștească. Au petrecut amândoi momente minunate în India, fără ca Pacôme să arate vreun semn de slăbiciune. Nu știu cum a făcut, probabil că i-a trebuit destulă energie ca să-l protejeze pe Noé… Își consumă ultimele forțe pentru el, stau de vorbă mult. Au sufletul împăcat amândoi. E impresionant, jur!

Puteam să resimt fizic suferința fiului meu. Viața se înverșuna împotriva lui.

— Dar…

S-a oprit ca să i se adreseze lui Paul:

— Sunt dezolat că vă forțez la așa ceva, dar avem nevoie de Reine.

Paul m-a strâns de mână și i-a zâmbit liniștitor lui Nicolas. Începeam să înțeleg unde voia Nicolas să ajungă.

— Nu! Nicolas, nu poți să-mi ceri un asemenea lucru, am replicat panicată.

— Te rog. El n-a cerut nimic, jur, nimic. Este sincer fericit pentru voi doi. N-ar îndrăzni în veci să se amestece între voi, mai ales acum. Cred că, dacă ar mai avea putere și ar afla că am venit la tine, m-ar strânge de gât. Dar simt că are nevoie să te revadă pentru ultima dată. N-a mai avut altă femeie după tine, mi-a mărturisit chiar el. De multe ori se agită în somn, asta îl slăbește și mai rău. Numele tău apare mereu în visele lui. Ești ultima cu care n-a făcut pace…

— Nu m-a făcut destul să plâng? am suspinat.

M-am uitat la Paul, distrusă că el asista la o asemenea scenă. Paul m-a mângâiat pe obraz.

— Iartă-mă, i-am zis.

— Să nu-ți ascunzi niciodată durerea de mine. Nu uita ce a făcut Pacôme. S-a sacrificat pentru noi. Trebuie să te duci… Și știu că mă iubești.

— Mai mult decât orice, i-am șoptit.

M-am întors spre Nicolas, care mă implora din priviri să fac un pas spre Pacôme.

— Reine, te rog! a insistat el.

Cuvintele mi-au ieșit din gură aproape fără voia mea.

— O să vin.

— Mulțumesc… Să nu amâni… Nu mai are mult…

Paul și cu mine am pornit la drum a doua zi dimineață. Nu mă puteam lipsi de prezența lui. Formam un cuplu, eram o singură ființă. Refuzam să fie exclus sub pretextul a ceea ce trăisem eu cu Pacôme. Și Noé, cu care vorbisem seara la telefon și care făcea față situației, așa cum îmi spusese Nicolas, ceruse ca Paul să vină.

Vremea era exact la fel ca prima dată când trecusem de porțile din Intra-Muros. Vântul îmi biciuia fața și nori amenințători umpleau cerul albastru. Furtuna. Semănând cu ce se petrecea într-un apartament cuibărit deasupra meterezelor,

semănând cu furtuna ce-mi zbuciuma inima. În fața clădirii unde locuia Pacôme, Paul s-a dat un pas înapoi. L-am prins de mână.

— Ce faci?

— Eu nu intru.

M-am uitat la el brusc panicată. M-a tras lângă el.

— În ciuda respectului cu care mă tratează toată lumea, locul meu nu-i aici. Trebuie să te duci singură, fără mine, în amintirea a ceea ce ați trăit împreună. El ți-a făcut un mare bine, să nu uiți niciodată, pentru mine nu-i o problemă. Ai o ultimă ocazie să-i vorbești. Să n-ai regrete Știu că mă iubești și că nimic nu se va schimba între noi.

— Am nevoie de tine.

— Nu, te înșeli, o să te descurci minunat cu el, te cunosc mai bine decât oricine. O să-mi țin telefonul la îndemână.

Am urcat scările fără să mă grăbesc, respirând calm. Probabil că Paul îl anunțase pe Noé, care mi-a deschis ușa înainte să ajung la etaj. Fiul meu îmbătrânise: avea ochii încercănați și roșii, fața marcată de oboseală. L-am strâns în brațe, apoi el m-a condus înăuntru; cu chitarele și boxele lui, Noé își pusese ușor amprenta asupra apartamentului. Ochii mi s-au oprit imediat la măsuța de la fereastră. Totul era exact ca în amintirile mele, la locul său. Mi-am înghițit nodul din gât, n-aveam dreptul să clachez acum. Nicolas s-a repezit la mine, l-am strâns în brațe cu putere, căutând să-l consolez.

— Unde sunt copiii? l-am întrebat.

Îmi dădeam seama că suna ridicol, dar știam că Nicolas simte o oarecare alinare când se gândește la copii.

— La școală.

— O să-i iau eu și o să-i duc la baby-sitter, m-a informat Noé.

— Unde este Héloïse?

Cu un gest din cap, Nicolas a arătat spre camera lui Pacôme. Héloïse tocmai ieșea de-acolo. Umerii i s-au relaxat când m-a văzut. S-a refugiat în brațele mele, ușurată. Ne adunaserăm toți. Era liniștitor să ne vedem împreună în pofida diferențelor, a vechilor înfruntări, a vieților noastre separate.

— Îți jur, Reine, îmi urăsc meseria pentru prima dată. De ce sunt asistentă medicală? Poți să-mi spui?

Nu îndrăzneam să-mi imaginez calvarul pe care-l îndura îngrijindu-l pe Pacôme în ultimele lui ceasuri.

— Unde e Paul? a întrebat brusc Noé pe un ton arțăgos.

— N-a vrut să urce.

— Mă duc după el!

— Lasă-l, Noé, are motivele lui.

— Și eu le am pe ale mele!

Era roșu la față de furie, avea privirea întunecată, își strângea și desfăcea pumnii compulsiv.

— Calmează-te, Noé, i-am zis cât mai blând posibil.

— Am trei tați, mamă!

Era un strigăt din adâncul inimii, și Noé părea la fel de surprins ca noi toți cei prezenți. Mi s-a tăiat respirația. Apoi corpul i s-a destins de parcă s-ar fi eliberat de ceva pe care-l ținea în el de luni întregi, dacă nu ani.

— Sunt pe cale să-l pierd pe unul, am nevoie de ceilalți doi.

Furia punea din nou stăpânire pe el.

— Vreau să-i am pe toți trei în jurul meu măcar o dată, o singură dată! Cer prea mult? a urlat.

Tăcerea s-a așternut grea în apartament. Nicolas s-a apropiat cu grijă de el.

— Haide, mergem amândoi să-l căutăm.

Peste nici un sfert de oră, s-au întors cu Paul. Când a trecut pe lângă mine, Paul m-a sărutat pe păr. Noé, care veghea asupra lui Pacôme ca un câine de pază, le-a cerut să aștepte câteva minute. Apoi i-a chemat, iar ei au dispărut pe hol. Eu și Héloïse ne-am așezat pe canapea și ne-am luat de mână.

— Ce fac copiii? am întrebat-o.

— Au venit ieri să-l vadă, el m-a rugat să-l îndop cu medicamente ca să nu-i sperie și să reziste în fața lor pentru ultima dată. A făcut-o pe clovnul, ca înainte. Inès aproape că nici nu s-a prins. Cu Adam și Salomé e altă poveste, dar oricum au intrat în jocul lui.

— El cum e?

A oftat din rărunchi.

— E de la o oră la alta mai rău…

Mi-am ascuns fața în mâini de teamă să nu clachez, să nu izbucnesc în hohote de plâns. Eram îngrozită. Héloïse a pus mâna pe umărul meu, încercând să mă îmbărbăteze.

— Când o să-l vezi… prefer să te previn, riști să ai un șoc. Nu mai e Pacôme pe care l-ai cunoscut.

M-a strâns mai tare de mână.

— Mi-e teamă, i-am mărturisit.

— O să te ajute el, nu-ți face griji.

S-au auzit pași pe parchet ceva mai departe de noi. M-am ținut tare.

— Mamă, m-a strigat Noé cu toată blândețea.

Ochii mei s-au ațintit într-ai lui, părea senin.

— Te așteaptă…

M-am ridicat și am observat absența lui Paul. Nu ieșise din camera lui Pacôme. Câteva minute mai târziu, soțul meu a apărut în salon, adus de spate, și s-a îndreptat imediat spre mine.

— Să nu te gândești la mine când o să fii cu el.

M-am încruntat, neînțelegând unde voia să ajungă.

— Nu te grăbi! Stai cu el cât simțiți nevoia. Eu o să merg cu Noé să ia copiii și să-i ducă acasă, după aceea mă întorc.

M-a sărutat ușor fără să se sinchisească de cei din jur, de locul unde ne aflam și mi-a spus încă o dată că mă iubește. Nici nu m-a lăsat să-i răspund:

— Știu, mi-a zis făcându-mi cu ochiul.

L-a luat pe Noé de umeri și l-a tras spre ieșite. M-am pomenit față în față cu Nicolas și cu Héloïse care, strânși unul într-altul, se uitau după Paul. Nicolas a întors ochii spre mine siderat.

— Paul… e cu adevărat… extraordinar…

— Nu-mi spui nimic nou, i-am răspuns zâmbind trist.

I-am sărutat pe amândoi pe obraz, apoi, ciudat de calmă, am pornit spre camera lui Pacôme. Am inspirat adânc și am împins ușa. Era destul de întunecat înăuntru, perdelele erau trase, fapt ce m-a deranjat. Mi-am îndreptat privirea spre pat, unde Pacôme stătea întins, cu fața spre fereastră.

— Am crezut că n-o să vii niciodată să-mi spui sfârșitul poveștii, mi-a zis.

Vocea îi era aceeași, blândă și gravă, în ciuda oboselii evidente. M-am apropiat fără să fac zgomot. M-am așezat, dar încă nu îndrăzneam să mă uit la acest bărbat pe care-l iubisem atât. După lungi momente de tăcere, m-am răsucit spre el. Mi-a zâmbit. Nu am văzut nimic care să-mi provoace un șoc, cum mă prevenise Héloïse. L-am văzut doar pe el. Bineînțeles, avea

trăsăturile emaciate și tenul mai palid, dar era la fel de chipeș, ochii cenușii îi scânteiau.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat, a murmurat. Îți mulțumesc că nu m-ai așteptat. Și-ți mulțumesc că l-ai lăsat pe Noé să vină la mine în India…

M-am stăpânit ca să-mi alung lacrimile.

— Sunt fericit, nu poți să-ți închipui cât de fericit sunt.

A continuat să-mi zâmbească, a ridicat mâna slăbită spre fața mea și m-a mângâiat blând, iar eu mi-am sprijinit obrazul de palma lui.

— Dacă aș fi putut alege eu pentru tine, nu m-aș fi gândit la altcineva decât la Paul. Simțeam că vă iubiți, sunt chestii care nu se explică, așa și-n cazul vostru. Și totuși, nu v-am văzut decât de două ori împreună…

S-a întrerupt, mâna i-a căzut, fața i s-a crispat de durere, părea să lupte ca să respire. M-am aplecat spre el, brusc speriată.

— Nu te obosi să vorbești, te rog.

A reușit să-mi arunce o privire amuzată.

— Curând o să am tot timpul din lume să mă odihnesc, așa că…

Am clătinat din cap cu furie, nu era corect ca el să plece așa, nu putea s-o facă, n-avea dreptul.

— Nu spune…

— Reine, te rog, nu tu…

Energia vieții i s-a reaprins o clipă în ochi, n-ar fi acceptat niciodată mila mea.

— Te-am iubit, Pacôme. Știi că te-am iubit cu pasiune? Am fost atât de supărată pe tine că m-ai părăsit…

— Știu… M-ai iertat?

Am încuviințat din cap.

— Vezi tu, nu există hazard… Bănuiam că Paul nu era străin de întâlnirea ta cu Nicolas. Am vorbit amândoi despre asta adineauri. Sunt oarecum mândru că mi-am dat seama înaintea ta…

Am reușit să râd.

— Este foarte, foarte puternic, și-a asumat riscul de a te pierde pe veci… Astăzi are suficientă noblețe sufletească pentru a mi-o lăsa puțin pe soția lui… Eu unul nu cred că aș fi avut…

Lacrimile îmi curgeau tăcute pe obraji. El mi-a zâmbit trist.

— În același timp, nu prea pot să-i fac vreun mare rău.

— Aiurea, am replicat.

A reușit nu fără dificultate să-mi ofere zâmbetul lui irezistibil și îmbufnat. S-a străduit să respire adânc și, când s-a simțit un pic mai bine, a redevenit serios.

— Reine…, vreau să aud din gura ta că ești fericită…

— E cam complicat să-ți vorbesc de fericirea mea acum… când…

— Eu am plecat deja…

— Poate, dar câtă vreme respirai undeva în lume, îți duceai viața de marinar fără corabie. Îmi plăcea să cred că erai fericit…

— Am fost și sunt și în acest moment. Nu plec singur, am în jur toate persoanele pe care le iubesc. Nicolas, Héloïse, copiii lor, fiul pe care aș fi visat să-l am, femeia pe care o iubesc, care este iubită de un bărbat cumsecade, pe care-l respect profund și care o face să fie și mai frumoasă decât înainte. N-am nevoie de nimic în plus…

A ridicat din nou mâna spre fața mea, și-a plimbat degetul pe buzele mele.

— Plec fără să-mi fac griji pentru nimeni. Sunt împăcat, Reine, dacă și tu ești…

Eram hipnotizată de privirea lui. Eram împăcată? În adâncul inimii, simțisem mereu un dram de vinovăție față de Pacôme. Crezusem că n-o să-mi revin niciodată după plecarea lui, dacă mi-ar fi dat ocazia atunci, l-aș fi implorat să rămână cu mine, deși iubirea pe care i-o purtam era pasională și efemeră. Fiindcă el avea dreptate, chiar de n-ar fi fost bolnav, n-aș fi suportat o dragoste pe bucăți, dragostea noastră nu era sortită să înflorească. Ne fusese necesară amândurora – mie, ca să-mi înfrunt supliciul, lui, ca să părăsească viața în pace. M-am aplecat și mi-am lipit gura de gura lui.

— Sunt, Pacôme, am rostit fără să mă îndepărtez de el.

— E atât de bine să respir cu tine, a șoptit el.

L-am sărutat încă o dată. Apoi m-am îndreptat de spate și m-am cufundat în ochii lui cenușii.

— O să pleci ca un monsieur din Saint-Malo…

Ochii i s-au umplut de lacrimi, a înțeles că citisem cartea lui, așa cum își dorise.

— Ai nevoie să iei aer, refuz să fii închis.

M-am ridicat, am tras perdelele și am deschis larg ferestrele. Vântul a năvălit în cameră. Am luat niște pături și niște perne de pe un fotoliu dintr-un colț și le-am pus pe pat.

— Agață-te de mine, i-am cerut.

Și-a pus brațele în jurul gâtului meu, eu mi-am încrucișat brațele la spatele lui și l-am ridicat sprijinindu-l de perne.

— Vezi marea?

— Da, mi-a răspuns cu un oftat.

M-am întins lângă el și l-am acoperit cu păturile. Mi-am sprijinit capul de umărul lui. A reușit să mă strângă lângă el. Am schimbat o privire lungă, nu mai era nevoie de cuvinte între noi. Mi-a dăruit zâmbetul lui îmbufnat și a făcut un ultim efort să mă sărute pe buze. A întors fața spre fereastră și am simțit presiunea brațului său în jurul meu. Apoi a fost înghițit de mare.

Epilog

Eram pe Grand-Bé, înconjurați de un nimb de seninătate. Respiram din adâncul plămânilor. Nicolas decisese să sfideze legea și să împrăștie cenușa lui Pacôme în acest loc. Noé a cerut să spună câteva vorbe. Nimeni nu s-a gândit să-l oprească. Înainte să ia cuvântul, m-a privit tandru, zâmbind trist. Paul m-a strâns mai tare lângă el. Nicolas a pus mâna încurajator pe ceafa fiului său.

— Pacôme, nu credeam că m-ai luat în serios când te-am întrebat, în India, dacă aș putea într-o zi să vă am pe toți în jurul meu, Héloïse, frățiorul meu, surioarele mele, mama…

S-a întrerupt și mi-a căutat privirea. M-am stăpânit ca să-i pot zâmbi printre lacrimi. El a oftat, s-a străduit să-și adune ultimele puteri și a continuat:

— Nicolas, Paul și tu… cei trei tați ai mei… Mi-ai spus că ar fi un sfârșit de poveste frumos și că mama ar înțelege…

Paul m-a sărutat pe păr, îl simțeam tremurând de emoție. Noé nu-i lăsase altă cale, îi impusese acest rol și el era profund tulburat. Ocupa de-acum locul unui tată, un loc la care visase întotdeauna, dar nu-și îngăduise niciodată să-l ocupe.

— Îmi imaginam mai degrabă o petrecere, un tur pe metereze… în orice caz, nu să te privesc dispărând în vânt… însă ai reușit. Ne-am adunat cu toții pentru prima dată. Nu știu ce gândesc ei, toți cei care te iubesc, însă eu cred că avem norocul de a ne fi găsit unii pe alții. Formăm o familie, bizară, deloc normală, dar ne iubim… și trebuie să fim împreună…

Mă uitam la fiul meu, mândru, puternic, suferind. Toate regretele se risipeau. Pentru prima dată, nu mai aveam niciunul. Alegerile proaste pe care le făcusem cu atâția ani în urmă trebuiau să mă conducă la această zi. Trebuiau să ne poarte spre această fâșie de pământ aflată deasupra mării ca să-i spunem adio lui Pacôme și să conștientizăm ceea ce aveam. Nu mi-aș fi rescris povestea. Pentru nimic în lume. Era a mea. Era a noastră…

Mulțumiri

Îți mulțumesc, Maïté, pentru prezența ta, pentru că m-ai ascultat, pentru modul în care te-ai lăsat purtată de Reine, Noé, Paul și Pacôme în decursul lecturii și al tête-à-tête-urilor noastre… Nu mă pot lipsi de ochiul tău de editor binevoitor pentru a depăși dificultățile.

Mulțumesc Editurii Michel Lafon, întregii echipe, Michel, Elsa, pentru încrederea voastră, pentru entuziasmul vostru, pentru dorința de a-mi sprijini romanele unul după altul. Bineînțeles, e vorba de muncă, dar mă gândesc și la toate celelalte momente încărcate de zâmbete, de complicitate, care dăinuie dincolo de cărți.

Le mulțumesc lui Pauline, lui Gwen, lui Sess, lui Maïté, lui Frédéric, lui Mathieu, pentru fabuloasa copertă și pentru cele două zile petrecute în ploaie, în vânt, în soare. Mie și lui Guillaume ne-a plăcut foarte mult să vă conducem pe metereze, spre sparge-valuri, în Intra-Muros.

Le mulțumesc părinților mei pentru toate tururile de duminica după-amiază pe metereze, când eram doar o fetiță și pentru că mi-au pus în mână *Ces messieurs de Saint-Malo.* Așa am aflat de Carbec, Clacla și de unchiul Frédéric. Cine ar fi crezut că peste ani, după ce-l voi fi citit de încă vreo zece ori, o să scriu un roman sub influența acestei minunate povești.

Vă mulțumesc vouă, prieteni, că sunteți aici… Vouă, cărora nu v-am spus că scriam un roman la Rouen, la noi acasă… Vor exista mereu concerte la 106, pahare pe chei și restaurante în oraș.

Îți mulțumesc Ție… Tu, care mi-ai spus: „Scrie despre al tău Saint-Malo, scrie cu domnii din Saint-Malo. E timpul, poți s-o faci…” Tu, care mi-ai pus căștile pe urechi și care mi-ai spus: „E Noé…” Tu, care știai… Tu, care ești postamentul meu, evidența mea…

Îți mulțumesc dragul meu Simon, îți mulțumesc dragul meu Rémi, fiii mei… Voi nu vă dați seama, dar fără voi n-aș scrie. Voi sunteți, împreună cu tatăl vostru, forța și curajul meu, cele mai mari bucurii ale mele.

Îți mulțumesc, Reine… că ai pătruns în mintea mea… Îți mulțumesc pentru tot ce-am trăit amândouă alături… O să-mi lipsești teribil… Pacôme, oriunde ai fi, n-o să te uit niciodată, iartă-mă că mi-a luat atât de mult să accept inevitabilul, despre

care tu îmi tot șopteai la ureche. Paul, îți mulțumesc pentru răbdarea ta, îți mulțumesc că nu mi-ai spus nimic precis, îți mulțumesc că m-ai lăsat să vin spre tine… Noé, îți mulțumesc pentru povestea ta…

Editura Michel Lafon mulțumește orașului Saint-Malo și Oficiului de Turism Comunitar Saint-Malo Baie du Mont-Saint-Michel pentru primirea făcută cu ocazia ședinței foto pentru copertă.

Playlist

Dat fiind că nu scriu decât pe muzică, împărtășesc cu voi playlistul de la *Ceea ce nu poate fi ascuns*, care urmărește cronologia romanului. Prima piesă: prima scenă. Ultimele două piese: ultimele două scene…

Să nu vă mire dacă descoperiți dubluri. Unele titluri mi-au fost indispensabile în mai multe rânduri.

Le puteți găsi pe Spotify și pe Deezer.

Profit de aceste rânduri pentru a le mulțumi din adâncul inimii tuturor acestor mari artiști care, fără să știe, mă inspiră, ne susțin și ne însoțesc pe mine și personajele mele.

„The Limit To Your Love”, Feist, *The Reminder*

„Long Way Home”, The Slow Show, *White Water*

„The Story Of the Impossible”, Peter von Poehl, *Going To Where The Tea-Trees Are*

„The Sailor Song”, Autoheart, *Punch*

„52 Hertz Whale (Outro)”, No Land, *Aramizda*

„Miss You”, ComixXx, *The Great Escape*

„The Best Thing”, Charlotte Adigery, *The Best Thing*

„Good Thing”, Serafyn, *Foam*

„Cornflake Girl”, Tori Amos, *Under the Pink*

„This Is How I Let You Down”, The Franklin Electric, *This Is How I Let You Down*

„Fu-Gee-La”, Fugees, *The Score*

„Coming Home”, Colour of Rice, *Oh Darling*

„You’re Somebody Else”, Flora Cash, *You’re Somebody Else*

„No Surprises”, Radiohead, *OK Computer*

„Chimera”, Tample, *Summer Light*

„Caterpillar”, Mountains of the Moon, *Caterpillar*

„True Love”, Balthazar, *Thin Walls*

„Promise Not To Fall”, Human Touch, *13 Reasons Why* (saison 2)

„Use Somebody”, Kings of Leon, *Only By The Night*

„Closer”, Kings of Leon, *Only By The Night*

„Cold Desert”, Kings of Leon, *Only By The Night*

„Chasing Cars”, Snow Patrol, *Eyes Open*

„Laura”, Bat for Lashes, *The Haunted Man*

„How Dare You!”, Steaming Satellites, *The Moustache Mozart Affaire*

„Poison & Wine”, The Civil Wars, *Barton Hollow*

„Lost Me”, Mary Komasa, *Mary Komasa*

„Empty Note”, Ghostly Kisses, *What You See*

„Ocean’s Brawl”, Cceur de Pirate, *Roses* (Deluxe edition)

„Porz Goret”, Yann Tiersen, *EUSA*

„Popular”, Nada Surf, *Highflow*

„Twenty Years”, Placebo, *Twenty Years*

„Secret”, The Gardener & The Tree, *69591, LAXA*

„Song #6”, Placebo, *Life’s What You Make It*

„Promises”, The Cranberries, Bury *The Hatchet* (The complete sessions 1998–1999)

„Animal Instinct”, The Cranberries, *Bury The Hatchet* (The complete sessions 1998–1999)

„Aerodynamic”, Daft Punk, *Discovery*

„That Look You Give That Guy”, Eels, *Hombre Lobo*

„Ironic”, Alanis Morissette, *Jagged Little Pill* (2015 Remastered)

„I Swore”, Denai Moore, *I Swore*

„It’s Love”, Get Well Soon, *LOVE*

„Fans”, Kings Of Leon, *Because Of the Times*

„Lungs”, I Have a Tribe, *No Countries*

„Lovely”, Billie Eilish (with Khalid), *13 Reasons Why* (saison 2)

„Most Anything”, Sage, *Paint Myself*

„A 1000 Times”, Hamilton Leithauser + Rostam, *I Had a Dream That You Were Mine*

„Inside of Love”, Nada Surf, *Let Go*

„Chemicals”, Mud Flow, *A Life On Standby*

„The Night We Met”, Lord Huron, *Strange Trails*

„La nuit je mens”, Alain Bashung, *Fantaisie militaire*

„Electric Blue”, The Cranberries, *To the Faithful Departed* (The complete sessions 1996–1997)

„Stonemilker (Live)”, Bjork, *Vulnicura Live*

„Forever For Now”, LP, *Forever For Now* (Deluxe edition)

„Windows”, Angel Olsen, *Burn Your Fire For No Witness* (Deluxe edition)

„Don’t Say Hi If You Don’t Have Time For a Nice Goodbye”, Noiserv, *Everything Should Be Perfect If No One*’s *There*

„Run”, Snow Patrol, *Final Straw*
„Pillar of Truth”, Lucy Dacus, *Historian*
„What’s a Girl To De?”, Bat for Lashes, *Fur and Gold*
„The Lakes”, Rhodes, *Turning Back Around* (EP)
„Fake Plastic Trees”, Radiohead, *The Bends*
„Joga”, Bjork, *Joga*
„Bacherolette”, Bjork, *Homogenic*
„Descent”, Lawless, *Lawless*
„I Love You (Acoustic)”, Woodkid, *Run Boy Run*
„Roads”, Portishead, *Dummy* (non UK version)
„The Trellis”, Nick Mulvey, *First Mind*
„Breathe Underwater (Slow)”, Placebo, *A Place For Us To Dream*
„Every You Every Me”, Placebo, *MTV Umplugged* (Live)
„Meds”, Placebo, *MTV Umplugged* (Live)
„The Light”, The Album Leaf, *Into the Blue Again*
„Meet Me There”, Harrison Storm, *Change It All*
„If I Knew”, Bat for Lashes, *The Bride*
„Switchblade”, LP, *Lost On You* (Deluxe edition)
„Insomnia”, IAMX, *Metanoia*
„Queen of Peace”, Florence & the Machine, *How Big, How Blue, How Beautiful* (Deluxe edition)
„Tightrope”, LP, *Lost on You*
„Empty Note”, Ghostly Kisses, *What You See*
„Goodbye”, Russ, *Pink Elephant*
„Mass”, Phoria, *Mass (Re-Imagined)*
„Me And The Devil”, Soap&Skin, *Sugarbread*
„Hex”, Mt. Wolf, *Aetherlight*
„For You To Be There”, Tom Rosenthal, *The Pleasant Trees* (vol. 2)
„Love & Hate”, Michael Kiwanuka, *Love* & *Hate*
„The Night We Met”, Lord Huron, *Strange Trails*
„Fly (Acoustic)”, Meadowlark, *Postcards*
„Golden” Mt. Wolf (feat. St. South), *Golden*
„Fake Plastic Trees”, Radiohead, *The Bends*
„Next to Me”, Imagine Dragons, *Evolve*
„Maybe On the Moon”, AaRON, *We Cut The Night*
„Our Love” Sharon Van Etten, *Are We There*
„Warm Foothills”, alt-J, *This Is All Yours*
„Figures”, Jessie Reyez, *Kiddo*

„Car Park”, Fenne Lily, *On Hold*
„Carry You”, Novo Amor, *Bathing Beach*
„Song 1”, Mud Flow, *A Life On Standby*
„It’s Taking You”, The Franklin Electric, *Blue Ceilings*
„Looking For Knives”, DYAN, *Looking For Knives*
„Three Oh Nine”, Fenne Lily, *On Hold*
„Another World”, Pegase, *Another World*
„Remission”, ÄTNA, *Ätna*
„Fire In the Water”, Feist, *The Twilight Saga: Breaking Dawn-Part 2* (BO du film)
„Our Favourite Song”, The Beach, *Our Favourite Song*
„Wandering Child”, Wild Rivers, *Wild Rivers*
„Bloodfiood pt. II”, alt-J, *This is All Yours*
„Last Night Thoughts”, AaRON, *Artificial Animals Riding On Neverland*

AGNÈS

MARTIN-LUGAND

Reine este o femeie de succes care, împreună cu cel mai bun prieten al său, Paul, are o agenție de comunicare. E foarte pasionată de munca ei și duce o viață fericită alături de Noé, băiatul său de șaptesprezece ani, care se pregătește de bacalaureat.

Într-o zi, prin intermediul unuia dintre clienții săi, Pacôme, de care se simte foarte atrasă, Reine îl reîntâlnește pe iubitul ei din tinerețe, Nicolas. E o revedere dulce-amară, căci Nicolas a părăsit-o atunci pentru o altă femeie, neștiind ce lasă în urmă.

Dar unele lucruri nu pot fi ascunse la nesfârșit, iar adevărurile dureroase ies la iveală, bulversând viața lui Reine, care trebuie să-și limpezească sentimentele și să hotărască pe cine iubește cu adevărat.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0673-8

9 786064 006738

TREI